

Jézus tanításai

Jézus tanításai

A tanulmányokat összeállította:
Fürjné Simon Edina, Horváth Sándorné,
Korbeák Sándorné, Szabó Attila

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ
Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A
Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.
Telefon/fax: 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020
bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu
Felelős kiadó: Szigeti Gábor
Sorozatszerkesztő: Fürjné Simon Edina
Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs
ISBN 978-615-5260-25-4
ISSN 0865-3119

Tartalom

Bevezetés	7
I. tanulmány – július 5. <i>Szerető mennyei Atyánk</i>	9
II. tanulmány – július 12. <i>A Fiú</i>	20
III. tanulmány – július 19. <i>A Szentlélek</i>	28
IV. tanulmány – július 26. <i>Az üdvösség</i>	40
V. tanulmány – augusztus 2. <i>Megmentve – hogyan?</i>	51
VI. tanulmány – augusztus 9. <i>Növekedés Krisztusban</i>	60
VII. tanulmány – augusztus 16. <i>Úgy élni, mint Krisztus</i>	71
VIII. tanulmány – augusztus 23. <i>Az egyház</i>	83
IX. tanulmány – augusztus 30. <i>Küldetésünk</i>	96

X. tanulmány – szeptember 6.	
<i>Isten törvénye</i>	107
XI. tanulmány – szeptember 13.	
<i>A szombat</i>	117
XII. tanulmány – szeptember 20.	
<i>Halál, feltámadás</i>	129
XIII. tanulmány – szeptember 27.	
<i>Jézus második eljövetele</i>	138
Igék minden napra	
<i>Július</i>	147
<i>Augusztus</i>	148
<i>Szeptember</i>	149

Bevezetés

„És amikor elvégezte Jézus e beszédeket, álméltkodott a sokaság az ő tanításán: mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.”
(Mt 7,28–29)

Jézus szavai különös hatással voltak hallgatóira. Csodálkozva figyelték, és azt mondták, hogy soha senki nem beszélt még úgy, ahogyan Ő. Úgy érezték: Jézus ismeri őket, és mindaz, amit mond, kedves és felemelő. Nemcsak megértették a tanításait, hanem beszéde a szívüket érintette meg – vágy és elhatározás ébredt a lelkükben, hogy kövessék is, amit hallottak. A farizeusok és írástudók tanításaival ellentétben Jézus szavai étellel és hatalommal teliek voltak. Hallgatói nem elméletet, teológiai tanokat hallottak tőle, hanem az élet útját ismerték meg általa: egy olyan életét, amelyet a bűn, a küzdelmek és a földi viszonyok nehézségei ellenére a boldogság jellemez.

Pedig Jézus nem hirdetett új tanokat. Nem hallottak tőle forradalmian mást, korábban nem ismert téziseket. Azt vallotta, hogy betölteni jött a törvényt, nem eltörölni, és ha az emberek hinnének Mózesnek, akkor Őt sem utasítanák el. Jézus és a korabeli vallási vezetők tanításai között az alapvető különbség abból fakadt – azon túl, hogy Jézus a Lélek erejével szólt –, hogy a legcsodálatosabb mennyei igazságokat is hétköznapi nyelven, könnyen megragadható példákkal mondta el. Az emberek értették, hogy nekik akar jót, és minden szavának gyakorlati célja volt.

Ebben a negyedévben azt tanulmányozzuk, mit tanított Jézus a mennyei Atyáról, a megváltásról, megmentésünkről, kül-

detésünkről és az örök életről. Arra vágyunk, hogy a Szentlélek tegye ezeket a tanításokat éppúgy élővé és hatóvá számunkra, ahogyan Jézus kortársai számára is azzá tette. Krisztus minden tanításában a teremtő Isten szeretete, a megmentésünkre irányuló törekvése tükröződött. Adja az Úr, hogy személyesen ezt lássuk meg mi is, és ennek tudata késztesen átadásra és viszonszeretetből fakadó engedelmisségre bennünket!

Szerető mennyei Atyánk

1 Ki az Atya, milyen kapcsolat van az Atya, a Fiú és a Szentlélek között? Mit tanít a Biblia az Atya jelleméről? Miért a „Mi Atyánk!” megszólítást választotta Jézus?

- „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atya, a Fiú és a Szent Lélek nevében.” (Mt 28,19)
- „Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs a bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával – hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekszik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön, mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” (Jer 9,23–24)
- „Az Úr kegyelmességeiről emlékezem, az Úr dicséreteiről mind aszerint, amit az Úr velünk cselekedett: az Izráel házához való sok jószágáról, amelyet velük cselekedett irgalma és kegyelmének sokasága szerint. És ő mondta: Bizony az én népem ők, fiak, akik nem hazudnak. És lett nekik megtartójuk. Minden szenvedésüket Ő is szenvedte, és orcájának angyala megszabadította őket, szerelmében és kegyelmében váltotta meg őket, fölvette és hordozta őket a régi idők minden napjaiban. Ők pedig engedetlenek voltak, megszorították szentségének lelkét, és ő ellenségükké lett, hadakozott ellenük. S megemlékezett népe a

Mózes régi napjairól: Hol van, aki őket kihozta a tengerből nyájának pásztorával? Hol van, aki beléadta az ő szentes lelkét? Hol van, aki dicső karjával megragadta Mózes jobb kezét, aki a vizeket kettéválasztotta előttük, örök nevet szerezve magának? Aki járatta őket mélységekben, mint a lovat a síkon, és meg nem botlottak! Mint a jószágot, amely völgybe száll alá, nyugalomba vitte őket az Úr lelke. Így vezérletted népedet, dicső nevet szerezve magadnak. Tekints alá az égből, és nézz le szentséged és dicsőséged hajlékából! Hol van féltő szereteted és hatalmad? Szíved megindulása és irgalmad miért marad távol tőlem? Hiszen te vagy atyánk, Ábrahám nem tud rólunk, és Izráel nem ismer minket, te, Uram, te vagy a mi atyánk, megváltónk, ez a neved öröktől fogva.” (Ésa 63,7–16)

Milyen szomorú, hogy világunkban sok embernek van negatív apaképe, emléke. Segítsük, bátorítsuk a csalódottakat, szomorú szívűeket, reménytelenséggel küszködőket, hogy mennyei Atyánk végtelen szeretettel közeledik minden egyes emberhez. Benne nincs személyválogatás. Mindnyájunkért odaadta egyszülött Fiát, hogy visszavezessen minket önmagához, bizalmat ébresztve a szívünkben önmaga iránt.

„Mindaz a szülői szeretet, amely az emberek szívében nemzedékről nemzedékre él, a gyengeség forrásai, melyek a generációk lelkében megnyíltak – jelentéktelen csermelyek csupán Isten végtelen, kimeríthetetlen szeretetének határtalan óceánjához képest. Nyelv el nem mondhatja, toll nem képes leírni. Elmélyedhetünk benne életünk minden napján. Szorgalmasan kutathatjuk a Szentírást, hogy megértsük. Segítségül hívhatjuk Isten adta összes

erőnket és képességünket abbéli igyekezetünkben, hogy felfoghassuk a mennyei Atya szeretetét és irgalmasságát, de azután még mindig megmarad a végtelenség. Mégsem érthetjük meg Isten szeretetének mélységét, amely abban nyilvánul meg, hogy halálra adta Fiát a világért.” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek*, V., 740. o.)

2 Hogyan tanúskodott Jézus élete és bizonyosságtétele az Atyáról és jelleméről? Milyen bátorító üzenete van ennek számunkra?

■ „Mondta néki Tamás: Uram, nem tudjuk, hová mégy, mi módon tudhatjuk azért az utat? Mondta néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam. Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is, és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt. Mondta néki Filep: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk! Mondta néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mi módon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed-é, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? A beszédeket, amelyeket én mondom néktek, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki énbennem lakik, ő cselekszi e dolgokat. Higgyetek nékem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig nem, magukért a cselekedetekért higgyetek nékem. Bizony, bizony mondom néktek: aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem, és nagyobbakat is cselekszik azoknál, mert én az Atyámhoz megyek. És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiában. (...) Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Min-

den szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz, mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.” (Jn 14,5–13; 15,1–2)

- „Ezeket beszélte Jézus, és felemelve szemeit az égre, mondta: Atyám, eljött az óra, dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged, amiként te hatalmat adtál néki minden testen, hogy örök életet adjon mindennek, amit néki adtál. Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust. Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízta, hogy végezzem azt. (...) Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, ők is velem legyenek, hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nékem adtál: mert szeretted engem e világ alapjának felvettése előtt. Igazságos Atyám! És e világ nem ismert téged, de én ismertelek téged, és ők is felismerték, hogy te küldtél engem.” (Jn 17,1–4. 24–25)

„Krisztus azért jött földünkre, hogy kinyilatkoztassa az Atyát. (...) Sátán el akarja törölni az igaz Isten-ismeretet, és úgy mutatja be Teremtőnket, mint aki nem szeret bennünket. Ilyen Sátán jelleme. Benne nincs irgalom és együttérzés. Kényúr és bosszúálló, aki akkor örül, ha boldogtalanságot okoz az emberi családnak. S a kísértő ezeket a tulajdonságokat próbálta a menny Istenére hárítani.

Krisztus eljött, hogy megcáfolja ezeket az alaptalan vádakokat. Lejött hozzánk, hogy biztosítson bennünket arról, nincs okunk félni Isten magasztosságától és szépségétől. Mindig arra törekedett, hogy hallgatói figyelmét Istenre terelje. Bemutatta Isten szeretetének magasztosságát, és kijelentette: Teremtőnk oly mértékben gondoskodik gyer-

meikről, hogy még a fejünk hajszárait is számon tartja. Egyetlen verebecske sem hull el mennyei Atyánk tudta nélkül. Ő együtt érez teremtményeivel, s az Ő kezére és hatalmára bízott szív hálával válaszol Neki.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1898. január 20.)

Jézus bensőséges kapcsolatban élt mennyei Atyjával, akit „szent Atyám”-nak, „igazságos Atyám”-nak szólított. A Getsemani-kerti küzdelméig Jézus nem ismerte az Atyától való elszakadást. Egész életében az Atya akaratát kereste és követte, s az Ő jellemét mutatta be.

3 János evangéliuma 15. fejezetében az egész menny küzdelmét szemlélhetjük Jézus tanításában. Miért a tékozló fiú példázata a leghosszabb? Mennyire és milyennek ismerték annak a kornak a hívői az Atyát?

- „Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az öt félok iránt. Mert tudja a mi formáltatásunkat, megemlékezik róla, hogy por vagyunk.” (Zsolt 103,13–14)

A tékozló fiúról szóló tanítás az elveszett juh és az elveszett drachma példázata, tanítása mennyei Atyánk szemszögéből nézve. Az Atya küldte el a „Pásztort” földünkre, hogy megkeresse az elveszettet. Az elveszett drachma példázatában az asszonyt (az egyházat, a gyülekezetet, a családot) Krisztus áldozata és a Szentlélek munkája készíti, hogy a gyülekezetben eltévelyedetteket segítse visszatalálni Istenhez. A tékozló fiú történetében az Atya türelmes várakozását és küzdő szeretetét szemlélhetjük megindító módon. Vajon én mit látok testvéreim

életében Isten megtérést segítő munkájából? Tudok-e olyan szolga lenni, aki együttműködik az Atyával testvérem megmentése érdekében? A mennyben öröm van egy megtérő bűnös felett, és küzdő szeretet az eltévelyedett iránt. Én melyik „fiú” vagyok? A tékozlásból hazatérő, aki hálás szívvel fogadja testvérei segítségét, vagy az „engedelmes”, de szeretet nélkül való, sértődött idősebb testvér? Vajon átélte-e már ő is a tékozlásból hazatalálás örömét? Hiszen mindnyájan tékozló fiak vagyunk. Megismerte az Atyát az atyai házban, vagy csak formailag lett tagja Isten családjának?

4 Az Atya bűnnel szembeni **haragja** hogyan látható a helyettes áldozatban? Miért jelenti ez mégis az irántunk való **változhatatlan szeretetét**? Hogyan nyilvánul meg az **Atya áldozata** Krisztus szenvedésekor?

- „Betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozta, és mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünk büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyultunk meg. Mindnyájan mint juhok eltévelyedtünk, mindenki a maga útját járta, de az Úr mindnyájunk vétkét őreá vetette. Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, amely mézsárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt, és száját nem nyitotta meg!” (Ésa 53,4–7)
- „Bízott Istenben, mentse meg most őt, ha akarja, mert azt mondta: Isten Fia vagyok! Akiket vele együtt feszítettek meg, a latrok is ugyanazt hányták a szemére. Hat órától kezdve pedig sötétség lett az egész földön, kilenc óráig. Kilenc óra körül pedig nagy fennszóval kiáltott Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI?, azaz: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,43–46)

- „Azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyenünk őbenne.” (2Kor 5,21)

„Isten Krisztusra mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszságunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. A bűnösök közé számláltatott (Ésa 53,12), hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhoztatásától. Ádám minden leszármazottjának bűne az ő szívére nehezedett súlyos teherként. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének félelmetes kinyilatkoztatása a bűn, az igazságtalanság miatt rettenettel töltötte el Krisztus szívét. Jézus egész élete az Atya kegyelmének és megbocsátó szeretetének jó hírét vitte az elesett világnak. (...) Annak az érzete, hogy az Atya megvonta tőle jelenlétét legnagyobb nyomorúságának ebben az órájában, olyan szomorúsággal és fájdalommal töltötte be a Megváltó szívét, amit senki emberfia nem érthet meg teljesen. (...) Krisztus attól félt, hogy a bűn olyan súlyos Isten szemében, hogy örökre elszakítja Őt az Atyától. (...) Isten és szent angyalai a kereszttel mellett voltak. Az Atya Fiával volt, jelenlétét mégsem nyilvánította ki. Ha dicsősége elővillan a felhőből, akkor minden emberi szemtanú megsemmisült volna. Ebben a félelmetes órában az Atya nem vigasztalta meg jelenlétével Jézust.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 660–661. o.)

Az Atya némán nézte végig Fia szenvedését – minden emberért, érted és értem is, hogy a megváltás terve beteljesedjen. Az Atya kitartása, irántunk tanúsított hűséges szeretete ne ösztönözzön-e bennünket mélyebb odaszánásra, alázatra, egymás iránti szeretetre?

„Miközben a megfelelő szavakat keressük, hogy leírhasuk Isten szeretetét, csak gyenge, ezt a szeretetet kifejezni képtelen szavakat találunk, ezért letesszük a tollat, és annyit mondunk: Ez leírhatatlan! Csupán azt tehetjük, amit a szeretett tanítvány tett, amikor így szólt: »Lássátok meg, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!« (1Jn 3,1). Ha megpróbáljuk szavakba foglalni ezt a szeretetet, úgy érezzük magunkat, mint a kisgyermek, akik első szavait próbálja kimondani. Csak csendben csodálhatjuk. Isten szeretetét egyetlen nyelv sem írhatja le.” (Ellen G. White: *The Faith I Live By*, IV., 43. o.)

5 Mire tanít bennünket mennyei Atyánk magatartása a bűnös ember iránt Máté evangéliuma 6,25–34 alapján? Miért nem hajtotta végre a bűn ítéletét az első emberpáron? Hogyan tudjuk elutasítani Sátán vádjait bűnösségünk tudatában?

- „Messzinnen is megjelent nékem az Úr, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztetem reád irgalmasságomat.” (Jer 31,3)
- „Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.” (Jn 3,16–17)
- „De én az Úrra nézek, várom az én szabadításom Istenét, meghallgat engem az én Istenem! Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a sötétségben ülnék is, az Úr az én világosságom! Az Úr haragját hordozom, mert vétkeztem ellene; mindaddig, amíg leperli peremet és meghozza ítéletemet. Kivisz engem a világosságra, meglátom az ő igazságát. De meglátja ellenségem is, és szégyen borítja el, aki ezt mondja nékem:

Hol az Úr, a te Istened? Meglátják őt az én szemeim, hogy ímé szétpostatik, mint az utcasár.” (Mik 7,7–10)

„Mindenki, aki Isten szolgálatát választotta, nyugodjék meg az Ő gondviselésében. (...) Mennyei Atyánk odafigyel, törődik a mező virágaival, a földet borító fűvel. A művészet nagy Mestere gondolt a liliomokra, olyan gyönyörűvé alkotta őket, hogy túlragyogják Salamon minden dicsőségét. Mennyire törődik tehát az emberrel, aki Isten képmása és dicsősége. Azt szeretné látni, hogy gyermekeiben az övéhez hasonló jellem nyilatkozzék meg. Ahogyan a napsugarak különféle pompás színeket kölcsönöznek a virágoknak, Isten úgy részesíti a lelket saját jellemének szépségében.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hegyi beszéd c. feje.)

„Gyakran kellett volna bátorítani a népet azzal, hogy »aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?« (Rm 8,32).” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I., 148. o.)

6 Milyen vallomás fakadt fel Pál ajkáról Isten örök tervét szemlélve? Mi lesz a győztesek végső jutalma?

- „Kegyelem néktek és béke Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól! Áldott legyen Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban, aszerint, amint magának kiválasztott minket őbenne a világ teremtése előtt, hogy legyünk szentek és feddhetetlenek előtte sze-

retet által. Eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által, az ő akaratának jó kedve szerint, kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott minket ama szerelmesben, akiben van a mi váltáságunk az ő vére által, a bűnök bocsánata az ő kegyelmének gazdagsága szerint. Melyet nagy bőséggel közlött velünk minden bölcsességgel és értelemmel, megismertetvén velünk akaratának titkát az ő jó kedve szerint, amelyet eleve elrendelt magában, az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind, amelyek a mennyekben vannak, mind, amelyek e földön vannak. Őbenne, akiben vettük is az örökséget, eleve elrendeltetvén annak eleve elvégzése szerint, aki mindent az ő akaratának tanácsából cselekszik, hogy legyünk magasztalására az ő dicsőségének, akik előre reménykedtünk a Krisztusban. Akiben ti is, minekutána hallottátok az igazság beszédét, üdvösségetek evangéliumát, amelyben hittetek is, megpecsételtettek az ígéretnek ama Szent Lelkével, aki záloga a mi örökségünknek, Isten tulajdon népének megváltatására, az ő dicsőségének magasztalására.” (Eféz 1,2–14)

- „Ezután láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger többé nem volt. És én, János, láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely Istentől szállt alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. És hallottam nagy szöveget, amely ezt mondta az égből: Íme, Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, s az ő népei lesznek, és maga Isten lesz velük, az ő Istenük. (...) És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány.” (Jel 21,1–22)

„Jel 21,22: Isten népének abban a kiváltságban van része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval. »Most tükör által homályosan látunk« (1Kor 13,12), most Istentől csak annyit tudhatunk, amennyit a velünk való bánásmódja és a természet visszatükröz jelleméből. De majd színről színre látjuk Őt.” (Ellen G. White: *Jelenések könyve magyarázata*)

Az Atya, aki számunkra „rejtőzködő Isten” a bűn miatt, a lázadás hatalmas problémájának megoldása után láthatóan jön közel a megváltottakhoz. Isten sátora az újjáteremtett Földön az emberekkel lesz. Milyen mélyen élhet bennünk a vágy, hogy színről színre is láthassuk Istent, a mindenség alkotóját, fenntartóját, aki szünet nélkül munkálkodik értünk. Mire indítson bennünket Isten határtalan szeretete, irgalma, könyörűlete, jósága, büngyűlölete és örök terve, hogy velünk akar lakozni? Készülünk-e halogatás nélkül a nagy találkozásra? Milyen mély hála legyen ezért szívünkben? „Aldott az Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra, akiket Isten hatalmas őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen.” (1Pt 1,3–5)

Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja. – A Biblia-táborok fenntartására és fejlesztésére szánt adomány.

A Fiú

1 Mi a jelentősége annak, hogy a Biblia „fiúság”-ról beszél Isten és Krisztus, valamint Isten és az ember kapcsolatát tekintve egyaránt?

- „Hát elfeledkezhet-e az anya gyermekéről, hogy ne könnyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én térőlád el nem feledkezem.” (Ésa 49,15)
- „Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)
- „Immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei (= *családtagjai*) Istennek.” (Eféz 2,19)

.....

.....

.....

Isten mindennél inkább szeretné megértetni velünk, hogy szeret bennünket. Megváltásunk és Sátán fogságából való megszabadításunk nem mellékes vagy lényegtelen Teremtőnk számára. Ő a családtagjainak tekint minket. Minden jól működő földi közösségben látható, hogy tagjai felelősnek érzik magukat egymás iránt, és mindent megtesznek bajba jutott társukért. Ez is mintázza, mennyivel inkább így viszonyul hozzánk Isten.

„A bűn következtében az emberek Sátán alattvalói lesznek, de Krisztus engesztelő áldozatában való hit által Ádám fiai ismét Isten gyermekeivé lehetnek. Az emberi természet felvételével Krisztus felemelte az elesett emberiséget, olyannyira, hogy a vele való összeköttetés által tényleg méltók lehetnek az »Isten gyermekei« elnevezésre. Ez a szeretet páratlan. A mennyei Király gyermekeinek nevezetünk! Óh, mily becses ígéret! A legmélyebb elmélkedésre méltó dolog! Még ha minden emberi kötelék megszűnik is, ha barát barátához hűtlen lesz, ha az anyák megszűnnek gyermekeiket szeretni, ha az ég és a föld elmúlnak, Isten hozzánk való szeretete soha meg nem változik. Ez a gondolat meghódítja a lelket, és a szívet Isten akaratának rendeli alá. Minél többet foglalkozunk a kereszt fényében Krisztus jellemével, annál több kegyelmet, gyengédséget és megbocsátást látunk egybefonódva igazsággal és jogossággal. Annál érthetőbben és világosabban felismerhetjük Isten végtelen és örökkévaló szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékát, és annál inkább megérthetjük azt a bensőséges, szívbeli részvétet, mely az anyának elvesztett gyermeke utáni szerető sóvárgást is végtelenül felülmúlja!” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*, 14–15. o.)

2 Mit jelent az, hogy Jézus az „ember fia”? Honnan ered, és miért ezt a megnevezést alkalmazta Jézus önmagára a leggyakrabban? Mit jelent ez a megváltásunk szempontjából?

- „Láttam éjszakai látásokban, és ímé az ég felhőiben mint valami emberfia jött, és ment az öreg korúhoz, és eleibe vitték őt. És adott néki hatalmat, dicsőséget és országot, s minden nép, nemzet és nyelv néki szolgált, az ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik.” (Dn 7,13–14)

- „Amikor Jézus Cézarea Filippi környékére ment, megkérdezte a tanítványait, mondván: Engem, embernek Fiát, ki-nek mondanak az emberek?” (Mt 16,13)
- „Egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.” (1Tim 2,5)

.....

.....

Az evangéliumokból tudjuk, hogy Jézus a leggyakrabban, több mint nyolcvanszor így jelölte magát: „ember fia”. Habár a testlétel és Krisztus természetének titkait nem ismerjük, maga a tény, hogy Jézus az emberi természetet felvéve jött kö-zénk, mutatja, mennyire szeret bennünket, és mennyire elkö-telezett az ember megmentése érdekében.

„Krisztus testlételének tana nagy titok, »mely el volt rejtve ősidők és nemzetségek óta« (Kol 1,26). A szent élet hatalmas és mélységes titka ez. »Az Ige testté lett, és lakozék közöttünk.« (Jn 1,14) Krisztus magára vette az emberi természetet, amely mennyei természetéhez képest alsóbbrendű volt. Semmi nem mutatja úgy Isten csodálatos leereszkedését, mint ez. Isten »úgy szerette a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta...« (Jn 3,16). János olyan egyszerűségről beszél erről a csodálatos témáról, hogy mindenki megértheti, s általa világossághoz juthat. Krisztus nem színlelte, hogy felvette az emberi természetet, hanem való-ságosan magára vette. Valóban emberi természete volt. »Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlóképpen részese lett azoknak.« (Zsid 2,14)” (Szemelvé-nyek Ellen G. White írásaiból, I., 233. o.)

„Isten parancsolatai iránti engedelmissége által Krisztus megváltást hozott az emberiségnek. Nem pusztán belehe-

lyezkedett egy másik lénybe, hanem saját magára öltötte az emberi természetet. Így Krisztus saját létezéséből adott a világnak. (...) Krisztus egyrészt azért vette fel az emberi természetet, hogy az emberek eggyé lehessenek vele, mi-ként Ő is egy az Atyával, és Isten úgy szerethesse őket, mint egyszülött Fiát – másrészt azért, hogy az emberek is-teni természet részeseivé lehessenek, s életük teljessé váljon Őbenne. Az Isten egyszülött Fia által küldött Szentlélek az ember testében-lelkében Krisztus tökéletes, istenemberi természetét alakítja ki. A szőlőtő és a szőlővesszők ezt a kapcsolatot jelképezik. A halandó ember összekapcsolódik Jézus Krisztussal. Az emberi természet hit által hasonlónak lesz Megváltónk természetéhez. Krisztusban eggyé leszünk Istennel.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1906. április 5.)

3 Milyen mértékben látták meg honfitársai a Megváltó em-beri mivolta mögött Istent? Mi volt ennek az oka?

- „Felnőtt, mint egy vesszőszál Őelőtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt néki alakja és ékessége, és néz-tünk reá, de nem volt ábrázata kívánatos! Utált és az em-berektől elhagyott volt, fájdalmak férfია és betegség ismer-ője! Mint aki elől orcánkat elrejtjük, utált volt, és nem gondoltunk vele.” (Ésa 53,2–3)
- „Hazájába érve tanította őket a zsinagógájukban, annyira, hogy álméltak és ezt mondták: Honnét van ebben ez a bölcsesség és az erők? Nem ez-é amaz ácsmester fia? Nem az ő anyját hívják Máriának, és a testvéreit Jakabnak, Jó-zsénak, Simonnak és Júdásnak? És a nőtestvérei is nem mind minálunk vannak-é? Honnét vannak tehát ennél mindezek?” (Mt 13,54–56)
- „Meg sem gondoljátok, hogy jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen.” (Jn 11,50)

Jézus úgy élt kortársai között, mint bárki más: megszületett, felnőtt, dolgozott, szüksége volt pihenésre, ételre, emberi kapcsolatokra. Mivel nem a várakozásuknak megfelelő módon lépett fel Messiásként, az előítélet, lelki érzéketlenség, majd a később ehhez társuló irigység, hatalomféltés és büszkeség megakadályozta, hogy meglássák benne a Megmentőjüket. Ennek megfelelően bántak vele – mint ahogy emberek olyan emberrel bánni képesek, akit az ellenségüknek tekintenek: kigúnyolták, rágalmazták, fizikailag bántalmazták, és bosszúvágyukban keresztre feszítették.

4 Jézus földi életében is Isten fia volt. Mit hangsúlyoz ez az igazság a menny és a Föld közeli kapcsolatáról? Milyen vigaszt meríthetünk ebből?

- „Az Ige testté lett, és lakozott közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1,14)
- „És ímé egy égi hang ezt mondta: Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.” (Mt 3,17)
- „Amikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot.” (Gal 4,4–5)

„»Aki engem látott, látta az Atyát.« (Jn 14,9) Krisztus nem szűnt meg Isten lenni, amikor emberré lett. Amikor megalázta magát az emberré válásig, az isteni lét mégis a sajátja maradt. Krisztus egyedül képviselhette és képviselheti az Atyát az emberi nemzetségnél. Krisztus egyedül jelenthette ki az Atyát az embernek. A tanítványok pedig abban a kiváltságban részesültek, hogy több mint három évig szemlélhették az Atyának ezt a képviseletét Krisztus személyében. »Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van, ha pedig nem, magukért a cselekedeteket higgyetek nekem.« (Jn 14,11) A tanítványok hitte biztonságban nyugodhatott azon a nyilvánvaló bizonyítékon, amelyet Krisztus munkáiban adott nekik Isten, azokban a munkákban, amelyeket Krisztuson kívül eddig soha senki nem végzett el, vagy végezhetne valaki is el.

Krisztus munkája bizonyította istenségét. Krisztus által az Atya lett nyilvánvalóvá. Ha a tanítványok elhitték volna ezt az igen lényeges kapcsolatot az Atya és a Fiú között, akkor a hitük nem hagyta volna el őket, amikor Krisztus szenvedését és halálát látták, amelyet a pusztuló világ megmentéséért hordozott el. Krisztus igyekezett elvezetni őket hitük alacsony fokáról arra a tapasztalatra, amelyet megkaphattak volna, ha valóban felfogták volna, hogy ki is volt ő igazában, vagyis – Isten emberi testben. Krisztus azt kívánta, hogy hitük vezesse el őket Istenhez, és Őbenne vessenek szilárd alapot. Irgalmas Urunk és Üdvözítőnk komolyan és kitartóan igyekezett előkészíteni tanítványait a kísértések viharára, amely hamarosan rájuk tört. Krisztus szerette volna elrejtetni őket magával Istenben.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 581. o.)

5 Mit jelent Krisztus istensége számunkra?

- „Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindnyájan, amely oknál fogva nem szégyenli őket atyjafiainak hívni.” (Zsid 2,11)
- „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Kor 5,21)
- „Ha az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, akik a kegyelem és az igazság ajándékának bővelkedésében részesültek. Bizonyára azért, miképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat, azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása.” (Rm 5,17–18)

„Az isteni fiúság nem olyan valami, amit magunktól érünk el. Csak azoknak adatik hatalom, hogy Isten fiaivá és lányaivá legyenek, akik elfogadják Jézust Megváltójuknak. A bűnös semmilyen saját hatalommal nem képes megszabadítani magát a bűntől. Az eredmény eléréséhez magasabb hatalomra kell néznie. (...) Egyedül Krisztusnak van hatalma megtisztítani a szívet. (...) A fiúság ígérete mindazoké, akik hisznek az Ő nevében. Mindenki, aki hittal jön Jézushoz, bocsánatot kap.” (Ellen G. White: *Sons and Daughters of God*, 12.2)

6 Mi az alapvető különbség aközött, ahogy egy hívő ember Isten Fiának vallja Krisztust, illetve ahogyan ezt az ördögök elismerték Jézus földi élete során?

- „A zsinagógában volt egy tisztátalan, ördögi lélektől megszállt ember, aki fennhangon kiáltott: Ah, mi közünk hozzád, názáreti Jézus? Jöttél, hogy elveszíts minket? Ismerlek téged, ki vagy: az Istennek ama Szentje!” (Lk 4,33–34)
- „Amikor eljutott a túlsó partra, a gadarénusok tartományába, két ördögös ment eléje, a sírboltokból kijövén, igen kegyetlenek, annyira, hogy senki sem mert elmenni azon az úton. És ímé, kiáltottak, mondván: Mi közünk teveled Jézus, Istennek fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?” (Mt 8,28–29)
- „Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek. Akarod-e pedig tudni, te hiábavaló ember, hogy a hit cselekedetek nélkül megholt?” (Jak 2,19–20)

„Fontos tisztán megértenünk a hit természetét. Sokan hiszik, hogy Krisztus a világ Megváltója, hogy az evangélium igaz és feltárja előttünk a megváltási tervet, mégsem rendelkeznek üdvözítő hittal. Értelmükben ugyan meggyőződtek az igazságról, de ez még nem elegendő. A megigazuláshoz a bűnösnek arra a hitre van szüksége, amely Krisztus érdemeit a saját személyére alkalmazza. Olvassuk, hogy az „ördögök is hisznek és rettegnek”, hitük mégsem hoz számunkra megigazulást. Azok sem részesülhetnek a megigazulás áldásaiban, akik pusztán értelmi jóváhagyásukat adják a Biblia igazságaihoz. Az efféle hit nem jut el a szükséges pontig, mert az igazság nem tölti be a szívet és nem formálja át a jellemet.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, III., 172. o.)

Az e beti adomány az ifjúsági osztályt támogatja.

A Szentlélek

1 Milyen jellegzetes nevet használva beszél Krisztus a Szentlélekről? Mit árul el ez a Lélek emberekhez fűződő viszonyáról, illetve Jézus és a Szentlélek kapcsolatáról?

- „Kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad. Nem hagylak titeket árvakul, eljövök hozzátok.” (Jn 14,16–18)
- „Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, akit az én nevemben küld az Atya, mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek. Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom nektek: nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a szívetek, se ne féljen! Hallottátok, hogy én azt mondtam néktek: Elmegyek, és eljövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örvendeznétek, hogy azt mondtam: Elmegyek az Atyához – mert az én Atyám nagyobb nálamnál.” (Jn 14,26–28)
- „De én az igazat mondom néktek: jobb nektek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló, ha pedig elmegyek, elküldöm hozzátok.” (Jn 16,7, vö. 1Jn 2,1)

Az igékben kulcskifejezésként olvasható szavak (Vigasztaló, Szószóló) helyén ugyanaz a görög *Paraklétosz* szó található, amely „mellé hívott”-at jelent. János apostol levelében ugyanezzel a névvel jelöli Jézust is. A Biblia mindkét személyre alkalmazza ezt a nevet, mivel mindkettőjük szolgálata jellemezhető azzal, hogy segítségül hívhatók és mellettünk állnak. Jézus földi szolgálata által megváltott bennünket, és ezt az ajándékot a Lélek teszi valósággá azok életében, akik azt elfogadják.

„Minden időben és minden helyen, minden szomorúságban és nyomorúságban, amikor a kilátások sötétnek látszanak, és a jövő zavarosnak, tehetetlennek és magányosnak érezzük magunkat, Krisztus elküldi hozzánk a Vigasztalót, válaszul a hitből fakadó imádságunkra. A körülmények elválaszthatnak bennünket minden földi barátunktól, de nincs az a körülmény, nincs az a távolság, amely elválaszthatna bennünket mennyei Vigasztalónktól. Bárhol vagyunk, bárhová megyünk, Vigasztalónk mindig a jobb kezünkön áll, hogy támogasson, fenntartsa, erősítsen és megvidámítsa minket. (...)

Az összes ajándék közül a Szentlélek volt a legmagasabb rendű ajándék, akiért az Atyához népe felemelése érdekében könyörgött. Krisztus azért adta nekünk Lelkét, hogy megújító erőforrásunk legyen. Nélküle Krisztus áldozata nem jelentett volna számunkra semmi segítséget. A gonosz hatalma évszázadok óta erősödik, és bámulatos, ahogy az emberek alávetették magukat ennek a sátáni fogásnak. Csak az Istenség harmadik személyének a hatalmas erejével tudunk ellenállni a bűnnek, és tudjuk azt legyőzni. A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hozzánk, hanem isteni hatalmának, erejének a teljességével. A Lélek az, aki eredményessé teszi mindazt, amit a világ Megváltója vitt véghez.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 669–671. o.)

2 Milyen munkát végez a Lélek az ember Istenhez vezetése érdekében? Hová csúcsosodik ki ez a folyamat, ha alávetjük magunkat a munkájának?

- „A szél fúj, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született. (...) Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot rólam.” (Jn 3,8; 15,26)
- „Nem az igazság cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületés fürdője és a Szent Lélek megújítása által.” (Tit 3,5)

„Az Isten Egyszülött Fia által küldött Szentlélek egy-
ségbe hozza az ember testét és lelkét, s Krisztus tökéletes,
isten-emberi természetét alakítja ki benne.” *(Szemelvények
Ellen G. White írásaiból, I., 237. o)*

„Jézus Krisztus úgy határozott, hogy távozásakor aján-
dékot ad az Őbenne hívőknek. Az ajándéknak méltónak
kellott lennie a Megváltó királyi voltához. Úgy döntött te-
hát, hogy az istenség harmadik személyét küldi el képvisel-
lőjéül. Túlszárnyalhatatlan ajándék ez. Minden más aján-
dékot magában foglal, ezért lett az isteni Lélek – megtér-
ítő, felvilágosító, megszentelő hatalmával – a Jézustól
kapott ajándékunk.

Krisztus azt kívánta, hogy egyszerű eszközökkel is el-
tudja végezni a legfontosabb munkát. A Szentlélek képviseli
Jézus Krisztust, és amikor az emberek megbecsülik és

nagyra értékelik Isten Lelkét, a szívükben lakozó Szentlé-
lek által továbbadják az őket átitató erőt, s ezzel mindent
életre keltő folyamatot indítanak el. Bárcsak megértenénk,
milyen hatalmasak az isteni erőforrások!” *(Ellen G. White,
The Southern Work, 1905. november 28.)*

3 Mi tükröződik annak az embernek az életében, aki része-
se ennek a folyamatnak?

- „A reménység pedig nem szégyení meg, mert Isten sze-
relme kitöltötte a szívünkbe a Szent Lélek által, aki ada-
tott nekünk. (...) Mert a test szerint valók a test dolgaira
gondolnak, a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira.
Mert a test gondolata halál, a Lélek gondolata pedig élet és
békeesség.” (Rm 5,5; 8,5–6)
- „A Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békeesség, béketűrés,
szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilye-
nek ellen nincs törvény. Akik pedig Krisztuséi, a testet
megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. Ha
Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járunk. Ne legyünk
hiú dicsőségkívánók, egymást ingerlők, egymásra irigyke-
dők.” (Gal 5,22–26)

„»Ha valaki Krisztusban van, új teremtetés az; a régiek
elmúltak, ímé újjá lett minden.« (2Kor 5,17) Egyedül az
isteni hatalom képes megújítani az emberi szívet, és be-
tölteni a lelket Krisztus szeretetével, amely szüntelenül
árad azokra, akikért Krisztus meghalt. A Lélek gyümöl-
cse: szeretet, öröm, békeesség, béketűrés, szívesség, jóság,
hűség, szelídség, mértékletesség. Amikor valaki megtér

Istenhez, erkölcsi felfogása megújul, indítékai megváltoznak, és azokat a dolgokat értékeli és szereti, amelyeket Isten. A változhatatlan ígéretetek aranyfonala egybeköti életét Jézuséval. Szeretet, öröm, békesség és elmondhatatlan hála hatja át a lelket. Az áldásban részesülő szavai ezek lesznek: »A te jóvoltod felmagasztalt engem.« (Zsolt 18,35). (...)

Ahol Krisztussal vannak egységben, ott szeretet van. Legyenek bármilyen gyümölcsök, semmi hasznuk nem lesz, ha a szeretet hiányzik az életünkből. Vallásunk lényege az Isten és embertársaink iránti szeretet. Senki nem szeretheti Krisztust, ha nem szereti Isten gyermekeit.

Ha egyesülünk Krisztussal, akkor az Ő értelme lesz bennünk. Tisztaság és szeretet ragyog jellemünkben, életünket pedig szelídség és igazság uralja. Még az arkifejezésünk is megváltozik. A lélekben lakozó Krisztus kiárasztja átalakító erejét, s a külső megjelenés a belül uralkodó békéről és örömről tesz bizonyosságot. Úgy iszunk Krisztus szeretetéből, mint ahogyan a szőlővessző veszi táplálékát a szőlőtőből. Ha Krisztusba oltattunk, ha rostról rostra egyesültünk az élő szőlőtővel, akkor azt élő gyümölcsök gazdag fürtjeivel fogjuk igazolni.

Ha kapcsolatban vagyunk a Világossággal, akkor a Világosság csatornáivá válunk, s szavainkkal és tetteinkkel fényt fogunk árasztani a világban. Az igaz keresztények össze vannak kapcsolódva a mennyei és a földi s a véges embert a végtelen Istennel összekötő szeretet kötelékével. A Krisztus arcán ragyogó világosság követőinek szívében is világít az Atya dicsőségére. (...)

A Krisztusba vetett hit az, amely által jó lelkiület és szándék vezérli a hívő ember életét. Jóság és mennyei gondolkodásmód árad tova azoktól, akik Jézusra, hitük szerzőjére és bevezetőjére tekintenek.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., 336–338., 388. o.)

4 Hogyan függ össze a Szentlélekkel való kapcsolatunk és az Isten általi elfogadásunk?

- „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől. Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtlenné vált a test miatt, Isten az ő Fiát elbocsátván bűntestének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatta a bűnt a testben. Hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak, a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira. A test gondolata halál, a Lélek gondolata pedig élet és békesség. Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, minthogy Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. Ha pedig Krisztus bennetek van, jóllehet a test holt a bűn miatt, a lélek ellenben élet az igazságért. De ha annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeteket is a bennetek lakozó Lelke által. Annakokáért, atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk: mert ha test szerint éltek, meghaltok, de ha a test cselekedeteit a lélekkel megöklöklitek, éltek. Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.” (Rm 8,1–14)
- „Akkor hasonlatos lesz a mennyek országa ama tíz szűzhöz, akik elővéve a lámpásaikat, kimentek a vőlegény elé. Őt pedig közülük eszes volt, és őt bolond. Akik bolondok voltak, amikor lámpásaikat elővették, nem vittek magukkal olajat, az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat vittek az edé-

nyeikben. Késvén a vőlegény, mindannyian elszunnyadtak és aludtak. Éjfélkor pedig kiáltás hangzott: Ímhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe! Akkor felkeltek mind azok a szüzek, és elkészítették a lámpásaikat. A bolondok pedig mondták az eszeseknek: Adjatok nekünk az olajotokból, mert a lámpásaink kialusznak. Az eszesek pedig így feleltek: Netalán nem lenne elegendő nekünk és néktek, menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak. Amikor pedig venni jártak, megérkezett a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőbe, és bezáratott az ajtó. Később pedig a többi szüzek is megjöttek, mondván: Uram! Uram! Nyisd meg minékünk! Ő pedig felelvén, mondta: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket.” (Mt 25,1–12)

- „Felelt Jézus: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be Isten országába.” (Jn 3,5)

„A Szentlélek munkája, a megszentelődés által válhatunk alkalmassá arra, hogy beléphessünk a menny udvarába, ha Krisztus munkálkodik bennünk, és igazságának részesei vagyunk – e nélkül senki nem nyerhet jogcímet a mennyre. Nem lenne örömünk a mennyben, ha a Szentlélek befolyása és Krisztus igazsága nem készítene fel bennünket annak szent légkörére. (...)

Álmomban egy órálló állt egy fontos épület ajtajánál, és minden bebocsátásra várót megkérdezett: »Befogadtad a Szentlelket?« Mérőzsinór volt a kezében, és csak kevesen, igen kevesen nyertek bebocsátást az épületbe.

– Emberi mérték szerint nem vagy magas – mondta egy ott állónak. – De ha a kapott ismereteidnek megfelelően nagykorúságra jutottál Krisztusban, akkor meghívást

kapsz arra, hogy Krisztussal együtt részt vegyél a Bárány menyegzői vacsoráján.

– Noha magas és jó alkatú vagy, mégsem léphetsz be ide – szolt másvalakihez. – Ha feltételezések, kritikai lelkület, harag és öndicsőítés jellemez, nem jöhetsz be, mert elrontanád az ünnepet. Akik arra szoktatják magukat, hogy másokban hibát keressenek, olyan fogyatékoságot mutatnak, amely családokat tesz boldogtalanná, és arra késztet másokat, hogy az igazság helyett a mesékhez forduljanak. Bizalmatlanságod kovásza és gáncsoskodó jelleted elzárja előled a belépés lehetőségét. Ezen az ajtón senki sem léphet be, aki csorbíthatná az ott lakók boldogságát azáltal, hogy kikezdi az egymásba vetett tökéletes bizalmukat. Nem csatlakozhatsz a mennyei udvar boldog családjához, mert minden könnyet eltöröltem szemükről. Soha nem láthatod a Királyt szépségében, ha nem vagy az Ő jellemének képviselője. Majd ha feladod saját akarodat és saját bölcseségedet, s Krisztustól tanulsz, akkor léphetsz be Isten országába. Isten teljes, feltétel nélküli átadást igényel. Add át az életedet neki, hogy Ő vezesse és alakítsa! Vedd fel Krisztus igáját! Vesd alá magad irányításának és tanításának! Ha nem válsz olyaná, mint egy kisgyermek, soha nem léphetsz be a mennyei országba.

Krisztusban lakozni annyit jelent, mint az Ő jellege mellett dönteni, hogy Megváltónk érdekei megegyezzenek a te érdekeiddel. Lakozz benne, s csak az legyél és csak azt tedd, amit Ő vár tőled. Ezek a tanítványság feltételei, amelyek teljesítése nélkül soha nem találhatsz nyugalmat. Pihenj meg Krisztusban! Rajta kívül nem találhatsz békeséget.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., 102–103., 395. o.)

„Csak amikor az igazság tölti be szívünket a Lélek által, csak akkor ébred fel a lelkiismeretünk, és alakul át az életünk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 672. o.)

5 Kik nyerhetik el a Szentlelket? Milyen tévképzetekkel találkozunk ezen a téren? Melyek a Szentlélek elnyerésének feltételei?

- „Kérjétek és megadatik néktek, keressetek és találtok, zörgetsetek és megnyittatik néktek. Mert aki kér, mind kap, és aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatik. Melyik atya pedig az közületek, akitől a fia kenyeret kér, és ő talán követ ad néki? Vagy ha halat, vajon a hal helyett kígyót ad-é néki? Avagy ha tojást kér, vajon skorpiót ad-é néki? Ha azért ti gonosz létekre tudtok a fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, akik tőle kérik.” (Lk 11,9–13)
- „De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt és ide s tova hány. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól.” (Jak 1,6–7)
- „Némelyeknek pedig, akik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot is mondta: Két ember ment fel a templomba imádkozni, az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus megállva, ily módon imádkozott magában: »Isten! Hálát adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint íme, e vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, dézsmát adok mindenből, amit szerzek.« A vámszedő pedig távol állván, még a szeméit sem akarta az égre emelni, hanem verte a mellét, mondván: »Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!« Mondom néktek, ez megigazulva ment alá az ő házához, inkább, hogynem amaz: mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.” (Lk 18,9–14)

.....
.....

A keresztény felekezeteket tekintve a Szentlélekhez való viszonyuk kapcsán azt mondhatjuk, hogy nincs igazán kiegyensúlyozott gondolkodás ezen a téren. Egyfelől a karizmatikus mozgalmakban a Lélekkel való tapasztalat napi szintű ugyan, de annak hitelességét a Biblia nem igazolja. A Szentlélek mint ha csak a szolgája lenne egy-egy vezetőnek, aki parancsszavával utasítja arra, hogy épp mit végezzen. Másfelől a konzervatív kereszténységre inkább az a gondolkodásmód jellemző, hogy majd ha jobbak leszünk, ha eléggé megtisztulunk, akkor ennek elismeréseként Istentől megkapjuk a Szentlelket.

A Biblia mérlegén egyik elképzelés sem állja meg a helyét, és a végeredmény szomorú: a Szentlélek munkája mind az egyéni életet, mind a közösségi szolgálatokat tekintve hiányzik a kereszténységéből.

„A Lélek teljessége nem jutalom a hűségünkért, hanem Isten ajándéka kudarcainkban” – írta egy keresztény szerző. Vagyis Isten a jellemfejlődés akármelyik fokán álló kereszténynek örömmel adja a Lelkét – ha azt őszinte szívvel, az alárendelődés igaz és teljes szándékával kérik. Aki keresztény, az napi szinten kapcsolatban áll a Szentlélekkel, naponként kéri a mennyei Atyától, aki örömmel küldi, hisz tudja: nélküle nincs más erő, ami meg tud óvni bennünket a bűntől. „A Szentlélek teljességét nem elérni kell, hanem inkább *elkérni*” – írja Roy Hession.

Ha az ember átérzi a rászorultságát; ha tudatában van annak, hogy önmagában képtelen ellenállni a rosszra való késztetéseknek és a saját kívánságainak; ha azoktól szívében elfordul; ha egyedüli megoldásként csak Istentől várja a segítséget; ha rászorultságában Istentől kéri a Szentlelket; és ha kétség nélkül el is hiszi és bizonyossággal valóságnak veszi, hogy

ilyen háttérrel Isten meg is adja, hiszen így ígérte – akkor az az ember részesül a Szentlélek ajándékában, amint a vámszedő is megigazulva hagyta el a templomot.

Sok keresztény nem meri elhinni ezt. Pedig az alázat nem a kételkedés kifejezésében van („nem vagyok annyira jó, hogy én elnyerhessem”), hanem abban, hogy az ember a maga beteg szívének és bűneinek tudatában elfogadja az ajándékot, amely-nél Isten nagyobbat nem adhat. Mi az igazi megalázkodás, ha nem az, hogy az ember elfogadja azt, aminek elfogadására az ajándékozó készségét leszámítva teljesen méltatlan?

„Isten csak azoknak adja Szentlelkét, akik alázatosan várakoznak Istenre, akik éberren figyelnek vezetésére és kegyelmére. Isten ereje kérésre és befogadásra vár. Ez a hit által igényelt, megígért áldás maga után von minden más áldást is. Krisztus kegyelmének gazdagsága szerint adatik, és Ő kész arra, hogy mindenkit megáldjon, szükségük és befogadóképességük szerint.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 588. o.)

6 Mi az alapja annak a tapasztalatnak, amit a keresztények a késői eső idején nyernek?

- „Meg ne részegedjetek bortól, amiben kicsapongás van, hanem teljesejete be Szent Lélekkel.” (Efész 5,18)
- „És léssen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, véneitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak.” (Jóel 2,28)

„Nem szabad a késői esőre várunk. Részesülni fog abban mindenki, aki felismeri és értékeli a kegyelemnek azt a harmatát és záporát, amelyet most kapunk. Amikor összegyűjtjük a világosság töredékeit, amikor nagyra értékeljük az Úr változhatatlan irgalmasságát – hiszen Isten szereti, ha megbízunk benne –, akkor minden ígéret beteljesedik. Az egész Föld telve lesz Isten dicsőségével.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 252. o.)

*Az e beti adomány a médiaosztályt támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez
és az osztály működtetéséhez.*

Az üdvösség

Üdvösségen gyakran azt a mennyei életet értjük, amelynek valóságáról Jézus Krisztus bizonyossággal szólt, és ahová vár bennünket. Azonban az *üdvösség* kifejezés az odavezető utat is magában foglalja, nem csak a végcélt jelöli. Az úton való végighaladásból fakad, hogy végül célba érünk-e. E heti tanulmányunk keretein belül ezért alapvetően az üdvösség útjáról gondolkodunk, nem elsősorban az örök élet jellemzőiről.

1 Mi lenne akkor, ha Istentől csak azt kapnánk, amit megérdemlünk? Miért nem vagyunk „alkuképesek” Isten előtt?

- „A bűn zsoldja halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.” (Rm 6,23)
- „Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben, mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engemet körül, mint vőlegény, aki pap módon ékíti fel magát, és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit.” (Ésa 61,10)
- „Miképpen adnálak oda, Efraim, szolgáltatlak ki, Izráel!? Miként adnálak oda, mint Admát, tennélek olyan ná, amilyen Seboim?! Megegett bennem az én szívem, fel lángolt minden száncim! Nem végzem el haragom hevét, nem fordulok vissza Efraim vesztére, mert Isten vagyok én, és nem ember, a Szent teközötted, és nem haraggal jövök én.” (Hós 11,8–9)

Sorsunkat illetően semmilyen bizonytalanságban nem vagyunk: a „bűn zsoldja a halál” törvényének következtében jogos jussunk a kárhoz. Egyetlen ember sem kivétel: sem neveltetésünk, sem erkölcsi színvonalunk, sem értelmi képességünk stb. nem tudja felülírni ezt. Ezen a tényen változtatni sem tudunk – semmilyen eszköz nincs ehhez a kezünkben. Az egyetlen megoldást az kínálja, hogy érdemtelenül könyörülnek rajtunk.

„Ha a napi munkánkért egy korrekt összeget kapunk, azt munkabérnek hívják. Ha valaki versenyt nyer, díjjal jutalmazták. Ha valaki a hosszú szolgálatáért vagy kimagasló teljesítményéért elismerést érdemel, jutalmat kap. Ha azonban egy ember nem képes pénzt keresni, nem tud díjat nyerni és nem érdemel jutalmat, mégis ajándékot kap valamiképpen – ez jól mutatja be Isten jóindulatát, amelyet nem érdemlünk meg. Erre gondolunk, amikor Isten kegyelméről beszélünk” – írja George W. Knight.

„Úgy tekintünk magunkra, mintha hatalmunk lenne megváltani önmagunkat. Jézus azonban azért halt meg értünk, mert erre képtelenek vagyunk. Őbenne van a reménységünk, megigazulásunk és igazságunk. Nem szabad elkeserednünk és attól félnünk, hogy nincs Megváltónk, vagy hogy Ő nem irgalommal gondolkodik felőlünk. Ebben a pillanatban is értünk munkálkodik, arra szólítva bennünket, hogy jöjjünk Őhozzá reménytelen-ségünkben, és meneküljünk meg.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I., 323. o.)

2 Ha az üdvösség Isten ajándéka – kerül-e nekünk valami-be? Miben találjuk meg az összhangot a látszólag ellentmondó kijelentések között?

- „Ismét hasonlatos a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet megtalálva az ember, elrejtette azt, s örömeiben elmegy és eladva mindenét, amije van, megveszi azt a szántóföldet. Ismét hasonlatos a mennyek országa a kereskedőhöz, aki igazgyöngyöket keres, s találván egy drágagyöngyre, elment, és mindenét eladva, ami-je volt, megvette azt.” (Mt 13,44–46)
- „Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,14–15)

„Egyedül Krisztus igazsága vezethet üdvösségre – az pedig Isten ajándéka.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., 305. o.)

„Az üdvösséget nem érdemelhetjük ki, de keresnünk kell, odaadásunkkal és kitartásunkkal tanúsítva, hogy a világon mindenről le tudunk mondani érte.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 74. o.)

„Az egész munka az Úré, elejétől a végéig.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., 359. o.)

„Vannak, akik kutatnak, szüntelen kutatnak a szépséges gyöngy után, de helytelen szokásaikról nem mondanak le teljesen. Nem halnak meg az énjüknek, hogy Krisz-

tus élhessen bennük, s így nem találják a drágagyöngyöt. Nem győztek a szentségtelen célkitűzések, a világi vágyak, a világ szeretete fölött. Nem emelik fel a keresztet, hogy Krisztust kövessék az önmegtagadás és önfeláldozás útján. Soha nem tapasztalták meg a lélek békéjét és kiegyensúlyozottságát, mivel teljes átadás nélkül nincs megnyugvás és öröm. Majdnem keresztények, de nem egészen azok. Közel vannak a mennyhez, de nem lépnek be annak kapuin. Majdnem, de nem teljesen részesülni a megváltásban annyit jelent, mint elveszni.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., 366. o.)

3 Kitől származott az ember üdvözítésének terve, és mi ennek a jelentősége? Meddig kész elmenni Isten a bűnös után, hogy megmentse?

- „Maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én Istentől jöttem ki. (...) És aki küldött engem, velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek.” (Jn 16,27; 8,29)
- „Egy embernek volt két fia, és monda az ifjabbik az atyjának: Atyám, add ki a vagyomból rám eső részt! És az megosztá köztük a vagyont. Nem sok nap múlva a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözött, és ott eltékozolta vagyonát, mert dobzódva élt. Minekutána pedig mindent elköltött, támadt nagy éhség azon a vidéken, és ő kezdett szűkséget látni. Akkor elmenvén, hozzászegődék annak a vidéknek egyik polgárához, és az elküldte őt a mezeire disznókat legeltetni. És kívánta megtölteni a gyomrát azzal a moslékkal, amit a disznók ettek, és senki sem adott néki. Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővelkedik ke-

nyérben, én pedig éhen halok meg! Fölkelvén, elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam, tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy! És felkelvén, elment az atyjához. Amikor még távol volt, meglátta őt az atyja, és megesett rajta a szíve, és odafutván, a nyakába esék, és megcsókolgatóta őt. És mondta néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és ellened, és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam! Az atyja pedig mondta a szolgálóinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá, és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk. Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott, elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért vigadni.” (Lk 15,11–24)

.....

.....

Nem a szenvedő emberiség jajkiáltása készítette arra Istent, hogy tervet készítsen a megmentésünkre. Isten maga a szeretet, s már akkor könyörületre indult és megalkotta a megváltás tervét, amikor az ember még el sem bukott. Ő nem annak függvényében viszonyul hozzánk, ahogyan mi Őhöz. Neki nem egyik jellemzője a szeretet, Ő maga a szeretet.

Sok keresztény számára különválnak az Atya és Jézus szerepe. Úgy gondolkodnak, hogy Jézus szeret minket, ezért mindent megtett értünk, de az Atyával más a helyzet. Ő csak a Fiára tekintettel könyörül rajtunk. Pedig nemcsak Jézus, hanem az Atya is komoly részt vállalt az ember megmentésében. Ő küldte Jézust, Ő is kérlel, hív bennünket (Jn 6,44), és együtt vállalta a szenvedést Fiával értünk a kereszten.

A pásztor törődése és erőfeszítése jelképezi azt, amint az Atya küzd eltévedt teremtménye megmentéséért:

„A pásztor újra megszámolja nyáját. Amikor meggyőződik arról, hogy egy juh elveszett, nincs nyugalma többé. Az akolban hagyja a kilencvenkilencet, és elmegy, hogy megkeresse az eltévedtet. Minél sötétebb és viharosabb az éjszaka, minél veszélyesebb az út, a pásztor annál jobban aggódik, és annál nagyobb igyekezettel keres. Mindent megtesz, hogy megtalálja az elveszett juhot. Fellélegzik, amikor a távolból meghallja az erőtlen sírást! A hangot követve megmássza a legmeredekebb csúcsot is, elmegy saját életét kockáztatva egészen a szakadék széléig. Így keres, és az egyre halkuló sírásból tudja, hogy juha haldoklik. Igyekezetét végül siker koronázza. Megtalálja az elvesztettet!” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 125. o.)

4 Milyen árat fizetett Isten, hogy üdvözíthessen bennünket? A kereszttáldozat melyik mozzanatánál tudjuk ezt a legjobban megragadni?

- „Másnap látta János Jézust őhozzá menni, és mondta: **Ímé Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!**” (Jn 1,29)
 - „Énekeltek új éneket, mondván: **Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecséteit, mert megöleltél, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból, nyelvből, népből és nemzetből.**” (Jel 5,9)
 - „Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: **megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek.**” (Zsid 9,14)
-
-
-

„Ádám elbukott az engedetlensége következtében, semmibe vette Isten törvényét. Az isteni kormányzást sérelem érte, és az igazság megkövetelte a törvényszegés jóvátételét. Isten Fia önként vállalkozott az engedetlenség büntetésének elhordozására, hogy így megmentse az emberi nemet az örök kárhozattól. Az isteni vezetésen esett csorbát egyedül a menny fejedelmének megalázkodása állíthatta helyre. Az igazság csak Őáltala nyerhetett elégtételt. Az ember így visszakaphatta, amit engedetlensége miatt elvesztett. Más megoldás nem volt. Ha egy angyal jött volna Földünkre, ahol Ádám megingott és elbukott, nem járt volna sikerrel. Jövele nem tudta volna eltüntetni a bűn egyetlen foltját sem, s egy órányi próbaidőt sem adhatott volna az embernek. Krisztus, aki Istennel egyenlő, az Atya »dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása« (Zsid 1,3), emberi természetet öltött, és eljött hozzánk, hogy szenvedjen és meghaljon a bűnösökért. Isten egyszülött Fia megalázta magát, és engedelmes maradt mindhalálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Testében viselve a bűn átkát, mindenki számára elérhetővé tette a boldogságot és a halhatatlanságot.” (Szelvények Ellen G. White írásaiból, I., 286. o.)

5 Mit foglal magában az üdvösség a jelenlegi, földi életünket tekintve?

- „A felfüggesztett gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazta őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is! Felevén pedig a másik, megdorgálta, mondván: Az Istent sem féled-e te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! És mi ugyan méltán; mert a mi cselekedtünk méltó büntetését vesszük, ez pedig semmi méltatlan

dolgot nem cselekedett. És mondta Jézusnak: Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban! És mondta néki Jézus: Bizony mondom néked ma, velem leszel a paradicsomban.” (Lk 23,39–43)

- „Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben, mert az üdv ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engem körül, mint vőlegény, aki pap módon ékíti fel magát, és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit.” (Ésa 61,10)
- „Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van, és nem megy a kárhozatra, hanem általmént a halálból az életre. (...) Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, élni fog, és aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?” (Jn 5,24; 11,25–26)

Hajlamosak vagyunk a bibliai tanításokat teológiai fogalmakra lebontani, mert úgy gondoljuk, így könnyebben megértjük őket. Ez hasznos is lehet, de vigyáznunk kell: el kell kerülnünk a veszélyt, hogy töredékekre essenek szét bennünk az Ige tanításai, s ne lássuk az egész képet, amelyet a Biblia élénk szeretne tárni. Ha mégis ez történik, az negatív hatást gyakorol az életünkre. Tehát miközben definiálunk magunknak fogalmakat, soha ne feledjük azokat összekötni egymással, és a gyakorlati életünkre vonatkoztatni!

Sok keresztényben ilyen töredékekben élnek a hit, a megtérés, a bűnbocsánat, a megigazulás, a Szentlélekkel való betöltekezés, az engedelmesség, a megszentelődés fogalmai. Pedig

ezek szorosan összekapcsolódó események, amelyek egy lelki folyamat különböző aspektusait mutatják be. Ha valaki hitre jut, azt megtérésnek is nevezzük, egyúttal bűnbocsánatban részesül, vagyis megigazítatik, és ezzel együtt el is nyeri a Szentlelket. Mivel Isten elfogadja őt, beléphet a mennybe, azaz üdvözülni fog. (A Szentlélek elnyerése által pedig Krisztus lesz az Úr a szívében, így engedelmes életet fog élni.)

Az *üdvösségnek* fordított bibliai kifejezések is (mind a héber *jásá*, mind a görög *szótéria*) a fentebb leírtakat támasztják alá. E szavak jelentése magában hordozza a bűnbocsánatot, megmenekülést, oltalmat, biztonságot, állandóságot, gyógyulást, boldogságot, megtartatást.

Ez azért is fontos, mert reménységet nyújt számunkra a hétköznapiakban. Ha bűnbánattal Istenhez járultam, higgyem el, hogy megkaptam a Szentlelket, Isten megigazított, és mivel mindezek az áldások Krisztus halála által történtek, jogom van belépni a mennybe. Ne úgy gondolkozzam, hogy majd a távoli jövőben esetleg lehetőségem lesz az áldások elnyerésére, hanem ragadjam meg őket most! Isten ezt szeretné. Nem az alázat hiányát vagy az önfelmagasztalást tükrözi, ha valaki így tesz – hanem a hitet.

Ennek megvalósulását szemlélhetjük a keresztre feszített jobb lator esetében is. Bűnbánatra jutott – mivel a Szentlélek már munkálkodott a szívében –, hittel fordult Krisztus felé, aki biztosította arról, hogy üdvözülni fog. Megkapta a Szentlelket, hiszen a Lélek gyümölcse a békesség, amely haláltusájában jellemezte őt.

6 Hogyan gondolkodunk az üdvbizonyosságról?

- „A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a szívedben: Kicsoda megy föl a mennybe? (Azaz, hogy Krisztus

aláhozza.) Avagy: Kicsoda száll le a mélységbe? (Azaz, hogy Krisztust a halálból felhozza.) De mit mond? Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde, amelyet mi hirdetünk. Mert ha a száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.” (Rm 10,6–10)

- „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró, nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” (2Tim 4,7–8)
- „Tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyjánkfiait. Aki nem szereti az ő atyjafiát, a halálban marad.” (1Jn 3,14)

„Az elbizakodottság bűne, illetve az Istenbe vetett tökéletes hit és bizalom látszólag hasonlíthatnak egymásra.”

(*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I., 263. o.)

Hogy az üdvbizonyosság elbizakodottságból fakad-e, avagy hitből, azon mérhető le, amire irányul. Az előbbi esetében nem vesszük figyelembe sem Isten feltételeit, sem a Krisztushoz és más emberekhez fűződő viszonyunkat, hanem saját hitünkben látjuk a bizonyosság alapját.

A hitből fakadó üdvbizonyosság Krisztust és az Ő kereszthalálának hatalmát szemléli. Az ilyen ember alárendeli magát Istennek, és nem önmagára figyel.

„Az üdvösségre vezető hit nem alkalmi hit, nem pusztán értelemmel való belátás, hanem a szív mélyén gyökeres, és személyes Megváltójaként tekint Krisztusra, mert Ő képes üdvözíteni mindenkit, aki az Atyához jön Jézus által. **Nem valódi a hited, ha azt hiszed, hogy Jézus másokat üdvözíthet, de téged nem.** Valódi hit akkor nyilvánul meg, amikor a lélek az üdvösség egyedüli reményeként kapaszkodik Jézusba. Ez a hit arra készíti, hogy lelkünk minden szeretete Krisztusra irányuljon. Értelmünket így a Szentlélek befolyásolja, jellemünk pedig az isteni mintára alakul át. Hitünk így nem holt, hanem szeretet által munkálkodó hit, amely arra indít, hogy Krisztus szépségére tekintsünk, és jellemünk átalakulva az isteni jellemvonásokat tükrözze.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., 359. o.)

Az e beti adomány a gyermekosztályt támogatja.

– Gyermektanítási kiadványok készítésére és a nyári táborok gyermekfoglalkoztatására szánt adomány.

Megmentve – hogyan?

Előző tanulmányunkban Isten üdvösségre vezető tervéről olvastunk, most pedig azt vizsgáljuk, hogy az ember részéről mi szükségeltetik e terv megvalósulásához. Isten kegyelme, a megváltás minden részlete ingyen ajándék, és Jézus a kereszten teljessé tette a megváltásunkat. Mégsem üdvözl mindenki, és ennek nem Sátán az oka – mert senki sem szakaszt el bennünket Isten szeretetétől.

Semmilyen jó irányú változás, semmilyen lelki fejlődés nem mehet végbe Isten Lelkének jelenléte nélkül – ezt soha ne feledjük el, miközben ezen a héten azt tanulmányozzuk, mi az „ember része” a megszentelődés folyamatában.

1 Milyen alap nélkülözhetetlen az életünkben Isten átalakító munkájához? Ki kezdeményezi ezt?

- „Látott egy Lévi nevű vámszedőt, aki a vámnál ült, és mondta néki: **Kövess engem! És az mindeneket elhagyván, felkelt és követte őt. És Lévi nagy lakomát készített néki az ő házában, és ott nagy sokasága volt a vámszedőknek és egyebeknek, akik velük letelepedtek. És köztük az írástudók és farizeusok zúgolódtak az ő tanítványai ellen, mondván: **Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és a bűnösökkel? És felelvén Jézus, mondta nekik: Az egészsége-****

seknek nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre.” (Lk 5,27–32)

- „Hallották ezeket némely farizeusok, akik vele voltak, és mondták néki: Avagy mi is vakok vagyunk-é? Mondta néki Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad. (...) És az, amikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.” (Jn 9,40–41; 16,8)

„Önmagunk ismerete nagy tudás. Az igaz önismeret alázatra vezet, amely megnyitja az utat Isten előtt, hogy fejlessze az értelmünket, és formálja, fegyelmezze a jellemünket.” (Ellen G. White: *Counsels to Teachers, Parents and Students*)

„Nem azért térünk meg, hogy Isten szeressen minket, hanem Isten kinyilatkoztatta, megmutatta az irántunk való szeretetét azért, hogy megtérjünk.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 15. fej.)

2 Mitől hiteles a bűnbánat, az alázat?

- „Azután, hogy megtérítettél engem, megbántam bűnömöt, és miután megismertem magamat, combomat vertem, szégyenkezem és pirulok, mert viselem az én ifjúságom gyalázatát.” (Jer 31,19)

- „Könyörülj rajtam, Uram, mert szorongattatom, elsenyed a bűbánat miatt szemem, lelkem, testem. Mert bánatban enyészik életem, és sóhajtásban múlnak éveim, bűnöm miatt roskadoz erőm, és kiasznak csontjaim.” (Zsolt 31,10–11)

„Szeretetének bemutatása és Lelkének készítése által Isten bűnbánatra kérleli az embert. A bűnbánat Isten ajándéka. Isten először bűnbánatra készíteti azt, akinek megbocsát. Az ember legédesebb öröme Isten törvényének áthágása miatt érzett bűnbánatából és a Krisztusban mint a bűnösök Megváltójában és Közbenjárójában való hitéből ered. Krisztus azért vonja Magához az embert szeretetének kinyilatkoztatása által, hogy megismerje a megbocsátás örömét és Isten békéjét. Ha az ember válaszol Krisztus hívására, és kegyelmébe helyezi életét, akkor lépésről lépésre fogja vezetni, míg nem teljesen megismeri Őt, s ez az örök élet.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I., 299. o.)

„Nem azért térünk meg, hogy Isten szeressen minket, hanem Isten kinyilatkoztatta irántunk való szeretetét azért, hogy megtérjünk.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 15. fej.)

„Bűnbánat nélkül nincs megváltás. Egyetlen bűnbánatot mellőző bűnös sem hihet szívből a szentségben való növekedésben. Pál úgy beszél a bűnbánatról, mint Isten szerint való szomorúságról a bűn felett, amely »megbánhatatlan megtérést szerez« (2Kor 7,10). Ebben a bűnbá-

natban semmi érdem szerint való nincs, de felkészíti a szívet Krisztus, az egyedüli Megváltó elfogadására, aki az elveszett bűnös egyedüli reménysége. (...)

Jézus, az isteni közbenjáró nevében bűnbánattal jöjj Istenhez, a kegyelmes és megbocsátó Atyához! Hidd, hogy Isten ígérete szerint fog cselekedni! Az Isten áldására vágyakozók kopogtassanak és váraкоzzanak a kegyelem királyi székénél szilárd bizonyossággal, így szólván: »Uram, megígérted, hogy mindenki, aki kér, kap, aki keres, talál, és aki kopogtat, annak megnyitják.« Az Úr arra vágyik, hogy mindazok, akik keresik Istent, higgyenek abban, akinek mindenre van hatalma.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., 303., 335. o.)

3 Mit vizsgál a király, amikor az esküvői vendégekre tekint? Mennyiben a mi munkánk, hogy elfogadható öltözékben vehessünk részt a menyegzőn?

- „Jézus ismét példázatokban beszélt nekik, mondván: Hasonlatos a mennyek országa a királyhoz, aki az ő fiának menyegzőt szerzett. És elküldte szolgálait, hogy meghívják azokat, akik a menyegzőre hivatalosak voltak, de nem akartak eljönni. Ismét küldött más szolgálait, mondván: Mondjátok meg a hivatalosoknak: Íme, ebédemet elkészítettem, tulkaim és hizlalt állataim levágva vannak, és kész minden, gyertek el a menyegzőre. De azok nem törődve vele, elmentek, az egyik a maga szántóföldjére, a másik a maga kereskedésére. A többiek pedig megfogván az ő szolgálait, bántalmazták és megölték őket. Meghallván pedig ezt a király, megharagudott, és elküldve hadait, azokat a gyilkosokat elvesztette, és azok városait fölégette. Akkor mondta a szolgálainak: A menyegző ugyan készen van, de a hivatalosok nem voltak méltók. Menjetek azért a kereszt-

utakra, és akiket csak találtok, hívjátok be a menyegzőbe. És kimenve a szolgálak az utakra, begyűjtötték mind, akiket csak találtak, jókat és gonoszokat egyaránt. És megtelt a menyegző vendégekkel. Bemenvén pedig a király, hogy megtekintse a vendégeket, látott ott egy embert, akinek nem volt menyegzői ruhája. És mondta néki: Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád? Az pedig hallgatott. Akkor mondta a király a szolgálaknak: Kötözzétek meg a lábait és kezeit, vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre, ott lesz sírás és fogcsikorgatás.” (Mt 22,1–13)

- „Közel van, aki engem megigazít, ki perel énvelem? Álljunk együtt elő! Kicsoda peresem? Közelegjen hozzám! Íme, az Úr Isten megsegít engem, kicsoda kárhozhatna engem?” (Ésa 50,8–9)
- „Nem tudjátok, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Isten országát? Ne tévelyegjétek: se paráználkodjatok, se bálványimádók, se házasságtörők, se bujálkodók, se férfiszexuálisok, se lopók, se telhetetlenek, se részegesek, se szidalmaozók, se ragadozók nem örökölhetik Isten országát. Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmosattattatok, de megszenteltettetek, de megigazítottatok az Úr Jézus nevében és a mi Istenünk Lelke által.” (1Kor 6,9–11)

„Az igaz, hogy Krisztus érdemei által Isten joggal igazítja meg a bűnöst, az ember azonban nem öltöztetheti lelkét Krisztus igazságosságának ruháiba, miközben tudatában van bűneinek és elhanyagolt kötelezettségeinek. Isten – mielőtt megigazíthat valakit – a szív teljes átadását

kéri. (...) Amikor Isten megbocsát a bűnösnek, visszavonja a megérdemelt büntetést és úgy bánik vele, mintha nem vétkezett volna, akkor isteni pártfogása alá veszi és Krisztus igazságának érdemei által megigazítja.” (Szemelvények Ellen G. White írásából, I., 335., 357. o.)

4 Hogyan értsük azt, hogy „a te hited megtartott téged”? Miben vagy kiben való hit tart meg? Mit jelent a sokat idézett mondat: „az élő hit szeretet által munkálkodik, és megtisztítja a lelket”?

- „És mondta néki: Kelj föl, és menj el, a te hited téged megtartott.” (Lk 17,19)
- „Mert mindaz, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Jn 5,4)
- „Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-e? Magatokat próbáljátok meg. Avagy nem ismeritek-e magatokat, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Kivévén, ha méltatlanok vagytok.” (2Kor 13,5, vö. Gal 5,6)

.....

Sok kereszténynek önmaga hitében van bizonyossága. Hogyan nyilvánul ez meg, és milyen veszélyt hordoz magában, ha valaki arra támaszkodik?

A hit annyira erős, amennyire erős az, amire irányul. Kiváltságunk, hogy a menny Urában bízunk, így életünknek mozgathatatlan alapja legyen. „Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére!” (Zsid 2,12) A hit azt jelenti: felnézek Jézusra. Egy másik fordításban így olvashatjuk ezt az ígét: „...le ne vegyük a szemünket Jézusról!” Tulajdonképpen ez a hit lé-

nyege! A hit nem egyszerűen egy elmélet, gondolkodásmód. Munkálkodik, megtisztít. A *πισztisz* (hit) szó egyszerre jelenti a hitet mint feltétel nélküli meggyőződést, elfogadást és bizalmat, valamint a hűsége(s) cselekvés)t mint ami a hit automatikusan működő és tőle elválaszthatatlan megnyilvánulása.

5 Van-e szerepe a hálaadásnak a megigazulás folyamatában?

- „Meggyökerezvén és tovább épülvén őbenne, és megerősödvén a hitben, amiképen arra tanítottatok, bővelkedvén abban hálaadással.” (Kol 2,7)
- „Hálaadó zsoltár. – Vígán énekelj az Úrnak, te egész föld! Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel, menjetek eléje vigassággal. Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten, ő alkotott minket és nem magunk, az ő népe és az ő legelőinek juhain vagyunk. Menjetek be az ő kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel, adjatok hálákat néki, áldjátok az ő nevét! Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége!” (100. zsoltár)

.....

Hálát adni Istennek – ezt minden keresztény fontosnak tartja, mégsem kap kellő szerepet az imádságainkban. A hálaadás több egy *köszönöm* kifejezésénél Isten felé:

- fölemeli a lelket Istenhez,
- erősíti a hitet,
- változtathat az ember lelkiállapotán a csüggesztő, sőt kétségbeejtő helyzetekben is,
- Isten ígéreteinek bizonyosságát szilárdítja meg a lélekben,
- Isten dicsőségére szolgál a világegyetem lényei előtt.

„Régi bűneinket nem tudjuk jóvátenni, és saját erőnk-
ből nem szentelődhetünk meg. Isten azonban azt ígéri,
hogy Krisztus által mindezt megcselekszi értünk. Mi hisz-
szük ezt az ígéretet. Beismerjük bűneinket, és átadjuk
magunkat Istennek. Neki akarunk szolgálni. Mihelyt ezt
cselekedjük, azonnal teljesíti az ígéretét.

Ha hiszünk az ígéreteiben, hisszük, hogy bűneink meg-
bocsáttattak és megtisztulunk, a gutaütöthöz hasonlóan
mi is meggyógyulunk minden bűnünkből és betegségünk-
ből. Mindez megtörténik, ha hiszünk.” (Ellen G. White: *Krisz-
tushoz vezető lépések*, Hit és elfogadás c. feje.)

A hálaadás nem csupán egy „dekorációs elem” a hitéletben:
átformáló ereje van. Hogyan is fejezhetném ki másként a hite-
met Isten ígéreteiben, gondviselésében, a bűnbocsánatban, ha
nem azzal, hogy hálaadással emlékezem meg róluk, mint ame-
lyeknek megvalósulásában olyannyira bizonyos vagyok, hogy
meg is köszönöm? A hit kifejezése és a hálaadás elválasztha-
tatlan egymástól.

6 Hová csúcsosodik ki a megváltás az emberi életben?

- „Az a kenet, amelyet kaptatok tőle, bennetek marad, és így
nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket, ha-
nem amint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz
az, és nem hazugság, s amiként megtanított titeket, úgy
maradjatok őbenne. És most, fiacskáim, maradjatok őben-
ne, hogy amikor megjelenik, bizodalunk legyen, és meg
ne szégyenüljünk előtte az ő eljövetelekor. Ha tudjátok,
hogy ő igaz, tudjátok, hogy aki az igazságot cselekszi, az
mind tőle született.” (1Jn 2,27–29)

.....
.....
.....

„Amikor Krisztust szemléljük, Őhöz hasonlóvá vál-
tozunk át, és elkészülünk a vele való találkozásra. Most
van itt az ideje, hogy felkészüljünk Urunk érkezésére. Az
ünnepélyes jelenetet megelőzően éber várakozásra és ko-
moly munkára van szükség – e kettő tesz bennünket tel-
jessé Krisztusban. Az aktivitásra és az imádságra együtt
van szükség, ahogy az isteni és az emberi is egyesült
Jézus Krisztusban. Isten gyermekei így dicsőítik meg
Őt. (...) Akik felkészülnek az Úrral való találkozásra,
örömmel mondják: Ímé Istenünk, akit mi vártunk, és
aki megtart minket! (Ésa 25,9)” (Ellen G. White: *In Heavenly
Places*, 250. o.)

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Növekedés Krisztusban

1 Miből indul ki és hová juthat el a lelki növekedésünk?

- „Volt pedig a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodémus, a zsidók főembere, aki éjjel jött Jézushoz, és mondta néki: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem teheti e jeleket, amelyeket te teszel, hanem ha Isten van veled. Felelt Jézus és mondta néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja Isten országát. Mondta néki Nikodémus: Mi módon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemehet-é az ő anyjának méhébe másodszor, és születhetik-é? Felelt Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be Isten országába. Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondtam neked: Szükséges néktek újonnan születnetek. A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született. Felelt Nikodémus és mondta néki: Mi módon lehetnek ezek? Jézus így válaszolt: Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket? Bizony, bizony mondom néked, amit tudunk, azt mondjuk, és amit látunk, arról teszünk bizonyosságot, és a mi bizonyoságtételünket el nem fogadjátok. Ha a földiekről szóltam néktek és nem hisztek, mi módon

hisztek, ha a mennyiekről szólok néktek? És senki sem ment fel a mennybe, csak az, aki a mennyből szállt alá, az embernek Fia, aki a mennyben van. És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,1–15)

- „Az igazságot követve szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, Krisztusban.” (Eféz 4,15)

Isten akarata az ember gazdagítása, formálása egészen addig, amíg eljut az élet egyik legfontosabb mérföldkövéhez, a *megtéréshez*, amikor már nemcsak Isten vágyakozik az ember után, hanem az ember is vágyakozik Teremtője után. És Isten szövetséget köt az Őt választó teremtményével, lemossa régi bűneit, és új életet ajándékozik neki. Ez az esemény hatalmas magasztat az életünkben, de a fejlődés itt még nem áll meg. Sőt ekkor kezdődik igazán. A megtérés egy kapu, amelyen be kell lépünk ahhoz, hogy „növekedjünk egészen az Isten teljességéig” (Eféz 3,19).

A megtérés után következik a *megszentelődés*. Nem állunk meg a keresztségnél, hanem folyamatosan gyarapodhatunk, életünk végéig – sőt az örökkévalóság határtalan korszakain át is. Isten azon munkálkodik, hogy alakítson, vezessen egyre közelebb magához. A fejlődés-növekedés az Ő örök törvénye.

2 Mi a lelki növekedésünk és a jellemfejlődésünk legfontosabb feltétele?

- „Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanem ha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, csak ha énbennem

maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki én bennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Ha valaki nem marad énbennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad, s egybegyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnék. Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek. Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjétek, és legyetek nékem tanítványaim. Amiképpen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket, maradjatok meg ebben az én szeretetemben. Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben, amiképpen én megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.” (Jn 15,4–10)

„Mivel Isten a teljesség, ezért a maga teljességével bennünket is teljességre akar vezetni. A teljességet adja nekünk. Részesíteni akarja az embert a növekedés tapasztalatában, a beteljesedés örömeiben. Sokan megriadnak attól a hatalmas távlattól, amelyet Isten tár elénk. Horizontja az örökkévalóság. Pedig kezdetben a Teremtő »e világot is [az örökkévalóságot] adta az ember elméjébe« (Préd 3,11). Ahogy kezdetben volt Ádámnál és Évánál, Isten az Ő képmására és hasonlatosságára akarja helyreállítani az embert, hogy »Krisztus ábrázatához hasonlatos« legyen – azaz elnyerje jellemét. Valóra váltsa hívását, amely egyben ígéretet rejt: »Kövess engem!« Követhető a Megváltó! Nem távoli életideál Ő, példája nem elérhetetlen messzeség, meghódíthatatlan hegycsúcs, hanem valóságos, elérhető. Sokan mondják: »Ez nem rám vonatkozik, tévedés! Krisztust nem lehet követni. Ő Isten, mi emberek vagyunk. Ő halottakat tudott feltámasztani, betegeket gyógyítani, de én...?« Ne feledjük azon-

ban, hogy Krisztus teljességgel emberré lett, »mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie« hozzánk. Pontosan azért, hogy együtt érző, könyörületes legyen, és segíthessen azokon, akik megkísértetnek. Hogy azon a szinten, ahol mi vagyunk, bemutassa a győzelmes életet.

Világosan szól az ige: »Mekísértett mindenkben, hozzánk hasonlóan.« (Zsid 4,15) »Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.« (Zsid 2,18) Ahogy Jézusnak az emberi természet mellett isteni természete is volt – amely által világosan felismerte a bűnt, és az Atyától nyert erővel legyőzhette –, ugyanúgy bennünket is az »isteni természet részesévé« tesz (2Pt 1,3; Ap csel 2,38), ha igényeljük és befogadjuk Szentlelkét. Győzhetünk általa. Ő mondta: »aki győz (tehát győzhetünk!)... amint én is győztem« (tehát a példája követhető!) (Jel 3,21).

Nem csak Krisztus, a tanítványai is szóltak a Szentlélek által, halottakat támaszthattak, betegeket gyógyíthattak. Nem csak a Megváltó szavára csendesedett le a tenger, Illés szavára is bezárult az ég három és fél évig, nem volt eső, majd imájára ismét esni kezdett. Számos példát idézhetnénk még a Bibliából. A hit-hősök mind az Istenbe vetett bizalom által győztek; hit által győzhetünk mi is! Hit által növekedhetünk. Ahogy Isten a megtérésünket munkálja, ahogy hit által bekapaszkodhatunk kegyelmébe, ahogy munkálja bennünk a jót, ugyanúgy fejlődhetünk lépésről lépésre, újra és újra kimenekedhetünk bizalmatlanságainkból. Hit által újra és újra felsegít bukásainkból. Hit által miénk Isten legnagyobb ajándéka: a Fiú. »Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?« (Rm 8,32) Ha pedig az Isten velünk, akkor kicsoda ellenünk? Isten nemcsak a megtérésünkénél, hanem a megszentelődésünkénél is végig munkálkodik. Ha a növekedés törvényét megértjük és követjük, »Győz hitünk diadalma!«.” (Szabó Attila: *Gyógyító megbocsátás*, 114–115. o.)

„A szent élet tekintetében éppen úgy Krisztustól függünk, mint ahogy a szőlővessző növekedése és gyümölcs-termése függ a szőlőtőkétől. Ónéküléle nincs lelki élet. Nem tudunk ellenállni a kísértéseknek, nem tudunk növekedni a kegyelemben és a szentségben. Benne maradva viszont virágozhatunk. Aki belőle nyer életet, nem lesz meddő vagy gyümölcsstelen ág. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Növekedés „Krisztus teljességéig” c. fej.)

3 Miért fontos naponta odaszánnunk magunkat Istennek? Hogyan maradhatunk folyamatos összeköttetésben Jézus Krisztussal?

- „Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket.” (Rm 12,1)
- „Szüntelen imádkozzatok!” (1Thess 5,17)
- „Kérjetelek és adatik néktek, keressetek és találtok, zörgesetek és megnyitattik néktek.” (Mt 7,7)

.....

.....

„Hit által lettél Krisztusé, és hit által kell növekedned is őbenne. Hit által kell adnod és elfogadnod. Mindent oda kell adnod: szívet, akaratot, szolgálatot. Szánd oda magadat néki, határozd el, hogy minden kívánalmának engedelmeskedni fogsz. Hasonlóképpen kell mindent vened: Krisztust, aki minden áldás teljessége. A szívedbe kell fogadnod Őt, hogy benned lakozzon, erőd, igazságod és örökkévaló segítőd legyen – erőt adjon néked az engedelmességhez. Szenteld oda magad Istennek reggelenként! Mindig ez le-

gyen a legelső dolgod. Így szólj Istenhez imádságodban: »Vonj magadhoz engem, Uram, úgy, mint aki egészen a tiéd! Összes tervemet lábadhoz teszem. Használj fel engem a mai napon szolgálatodra. Lakozz bennem, kérek, hogy minden munkámat tebenned végezzem!« Naponkénti feladatunk legyen ezt tenni! Minden reggel szenteld oda magadat Istennek arra a napra! Rendeld alá összes tervedet akaratának, készen arra, hogy megvalósítsd vagy feladd őket, amint gondviselése irányít majd. Így nap mint nap Isten kezébe helyezheted az életedet, Ő pedig mind jobban és jobban átformál téged Krisztus hasonlatosságára. (...)

A szüntelen ima nem más, mint a lélek szakadatlan, háborítatlan közössége Istennel, amely által Tőle származó élet árad, melynek nyomán belőlünk is a szentség és a tisztaság folyama árad ki és tér vissza Istenhez.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Növekedés „Krisztus teljességéig” c. fej.)

4 Minek az árán kell megnyernünk az életet? Mi a legnagyobb ellenségünk, amellyel naponta, sőt óráról órára szembe kell szállnunk?

- „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét mindennap, és kövessen engem. Mert aki meg akarja tartani az életét, elveszíti azt, aki pedig elveszti az életét énérettem, az megtartja azt.” (Lk 9,23–24)

.....

.....

„Pál versenypályához hasonlítja az életet (1Kor 9,24–27). Minden hívő ember elnyerheti a győzelmi koszorút. Így biztat bennünket: »Úgy fussatok, hogy elvegyétek!« Egy versenyző minden erejét megfeszíti a győzelemért. Használja az összes ké-

pességét. Az emberi élet rendkívüli lehetősége, hogy nekife-
szüljünk, »nekidőlünk« a kitűzött célnak. Ez nem görcsös ful-
doklást jelent, hanem ráhagyatkozást Isten kegyelmére. Nem
önerőből való kapálódzás, hanem Isten erejére támaszkodás.
A bizalomból és hitből fakad az átadás. Ez a »feszültség« legin-
kább abban jelentkezik, hogy a szüntelenül felszínre törő önzé-
sünk, követelődző, öngazoló természetünk folytonos »megfe-
szítettséget« igényel, hogy békén hagyjon bennünket.

Naponta kell igényelnünk és elnyernünk Krisztus szabadító
hatalmát. »Tudván, hogy a mi óemberünk Ővele megfeszítte-
tett, hogy megerőtlenüljön a bűn teste, hogy ezután ne szolgál-
junk a bűnnek.« (Rm 6,6) »Akik pedig Krisztuséi, a testet meg-
feszítették indulataival és kívánságaival.« (Gal 5,24) Az, hogy az
ember percről percre döntéseket hozzon, újra és újra átállítsa
szemléletmódját – Ádámé helyett Krisztus lelkületével fegyver-
kezzen fel –, küzdelembe kerül. Aggodalmak, félelmek törhet-
nek ránk, de van szabadulás. Egyszer, amikor nyomasztó terhek
nehezedtek ránk, és éppen mentünk valahová a feleséggel,
megálltunk az út szélén. Szívből jövő imával ostromolta az eget:
»Nem tudjuk a magunk erejéből megoldani, hiába minden em-
beri próbálkozás. Csak Te tudod, Urunk, egyedül véghezvinni.
Átadjuk neked ezt a problémát.« Egész lénye, minden vágya
benne volt ebben az imában. Mondtam is neki: »Ez a győzelem
pillanata!« Megnyugodtunk. Tudtuk, hogy Istenünk kezében
van az ügyünk. Egész napunkon végigvonult az ünnepélyes tu-
dat: az Úr a mi teherhordónk, nincs miért aggódunk. Ez volt
a ragyogó valóság.» (Szabó Attila, i. m., 126–127. o.)

5 Hogyan kell küzdenünk, hogy naponta győzelmet aras-
sunk a Krisztusi életben?

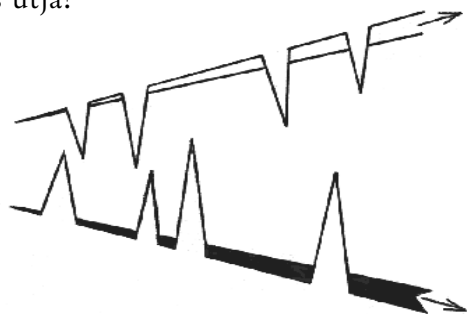
- „Vegyétek föl Isten minden fegyverét, hogy ellenállhassa-
tok ama gonosz napon, és mindent elvégezve, megállhas-

satok. Álljatok hát elő, körülövezve derekatokat igazlel-
kűséggel, és felöltözve az igazság mellvasába, felsaruzva
lábaitokat a békesség evangéliumának készségével, mind-
ezekhez fölveve a hit pajzsát, amellyel ama gonosz minden
tüzes nyilát megolthatjátok. Az üdvösség sisakját is fölve-
gyétek, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde, minden
imádsággal és könyörgéssel imádkozva minden időben
a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázva minden áll-
hatatossággal és könyörgéssel minden szentekért.” (Eféz
6,13–18)

„Kétféle életfelfogás létezik, s kétféle eredménye lehet: *a győ-
zedelmes élet*, és a bukásokkal teli élet. Az ember győzedelmes
életet él, ha elfogadja, hogy Krisztus a mindene, segítsége, ere-
je, támasza, oltalma, minden problémájának igazi megoldója.
S ha elbukik is, csak pillanatokra, percekre, esetleg órákra ve-
szíti el a kapcsolatot Megváltójával, mert tudja, hogyan kell
helyreállítani az Istennel való kapcsolatot, és a kapcsolat hely-
reállítását választja. Tudja, hogy Isten kegyelmes, készséggel
megbocsát, Őneki nem öröm halogatni ezt, mert csak még
mélyebbre hatol lelkünkben a bűn. Hit által akár egy pillanat
alatt is helyreállíthatjuk a kapcsolatot Istennel. Így folyamato-
san haladva végül egyre kevesebb bukás lesz az életünkben,
egyre rövidebb ideig tart fogságában a kísértés, a bűn. Egyre
inkább fölfelé emelkedik az ember útja, és így egyre közelebb
jut Istenhez.

A bukásokkal teli életet az jellemzi, hogy vannak ugyan győ-
zelmei, de csak pillanatokra, percekre, esetleg órákra. Ilyenkor
úgy érezzük, hogy magaslati levegőt szívunk. De az ilyen em-

ber általában rövid ideig van Isten jelenlétében, kesernyés, szomorú, panaszkodó, vagyis alapvetően nem győzedelmes. Általában vergődő élet az ilyen. Ekkor nem gyakoroljuk a hitet, következésképp nem tudjuk megragadni a reményt. Ez az út lefelé tart, mivel általában bukások, és a bukásokban való hosszú időzések jellemzik, a győzelmek csak rövid fellélegzések. Ez az út veszélyes, az elveszés útja, a Krisztustól távolodás útja!

A látásmód a döntő. A döntés, a választás hatalma, az akarat, a hit, az igyekezet! Hogyan akarom látni Krisztust, önmagamat és az életemet? Győzedelmesen vagy bukottan? Jézus ezt mondta: »Legyen neked a te hited szerint!« Azaz »ha a szemmel látható világban, az énedtől vezérelt világban akarsz élni, legyen neked a te hited szerint. Ha győzedelmesen akarsz élni, élj bűnbocsátó hatalmammal, hittel ragadd meg kezemet, az én győzelmemet, erőmet, bölcsességemet, szeretetemet, igazságomat, tökéletességemet, és ez mind a tiéd lesz.« (Szabó Attila, i. m., 151–153. o.)

6 Melyek a lépcsőfokai a Krisztusban való növekedésünknek, fejlődésünknek? Mi a végső célja az életünknek?

■ „Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola, azoknak, akik velünk egyenlő drága hitet nyertek a mi Istenünk és

megtartónk, Jézus Krisztus igazságában: Kegyelem és béke adassék néktek bőségesen Isten és Jézus, a mi Urunk megismerésében. Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott, amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket, hogy azok által isteni természet részesivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon. Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, a tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé tűrést, a tűrés mellé kegyességet, a kegyesség mellé atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve. Mert akiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezvén a régi bűneiből való megtisztulásáról. Annakokáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívásokat és kiválasztásokat erőssé tenni, mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképpen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunk és megtartónk, Jézus Krisztus örök országába való bemenetel.” (2Pt 1,1–11)

.....

 A fejlődés lépcsőfokait tárja elénk Péter apostol második levele bevezetőjében. Lépésről lépésre vezet tekintetünket – a kezdetektől egészen a célig. Tekintsük át ezt a tiszta, egyszerű vonalvezetést, amely lényegre törően összefoglalja a jellem-

fejlődés fokozatait. „Ha mindezek megvannak és gyarapodnak bennetek” – tehát az ismeret, a hit és a cselekedetek, az igyekezet, a tudomány, a mértékletesség, a tűrés, az istenfélelem, az irgalom és a szeretet gyarapodhatnak! Nem állóvízként, hanem amint a hegyről – Isten világából – aláfolyó víz, amely forrássá, csermellyé, patakká, folyóvá duzzad, haladhatunk előre. Egyre növekszik a vízhozama, szélesedik a medre, végül hatalmas folyamként ömölhet a tengerbe. Ilyen a keresztyén fejlődés útja! „Gazdagon adatik (...) a Jézus Krisztus örök országába való bemenetel.” (2Pt 1,11)

ELOLVASÁSRA AJÁNLOTT: Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Növekedés „Krisztus teljességéig” c. fej.; Szabó Attila: *Gyógyító megbocsátás*, Küzdelem és növekedés c. fej.

*E heti adományunk a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

Úgy élni, mint Krisztus

1 Milyen mértékben kell betöltenünk a Jézus által adott szeretetparancsolatot? Miért mondta új parancsolatnak?

- „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek – amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. (...) Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja a barátaiért.” (Jn 13,34; 15,13)

.....

.....

Amikor Jézus azt mondta, hogy „új parancsolatot adok néktek”, akkor ez új mértéket jelentett, az „amint én szerettelek titeket” krisztusi mértékét. Eddig a mérték „a szeresd felebarátodat, mint magadat” volt. Krisztus szeretete azonban messze felülmúlja a természetes emberi szeretetet. Isteni, emberfeletti vonása ez a szeretetnek. Krisztus megtestesülése és Földre jövele előtt az emberek számára nem volt kinyilvánítva az isteni szeretet teljessége, Krisztusban azonban mindez nyilvánvalóvá lett. Önzetlen élete és önfeláldozó halála megmutatta az isteni szeretet valódi mélységét.

„»Úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta érte.« Odaadta Őt, mégpedig nemcsak arra,

hogy közöttünk éljen, bűneinket hordozza és áldozatként meghaljon helyettünk. Egészen az elesett emberiségnek adta Őt. Krisztus azonosította magát az emberiség vágyaival és szükségleteivel. Ő, aki egy volt Istennel, olyan köteléssel fűzte magát az emberek fiaihoz, amely soha többé szét nem téphető. Jézus »nem szégyellte az ő atyjaiainak nevezni minket« (Zsid, 2,11). Ő a mi helyettes áldozatunk, szószólónk és testvérünk, aki az Atya trónja előtt hordozza emberi természetünket. Örök időken át Emberfia marad, mert mindörökké eggyé lett velünk, akiket megváltott.» (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten szeretete az ember iránt c. fejj.)

2 Hogyan szeressem embertársamat? Ki az én felebarátom?

- „Jézus pedig felelvén, mondta: Egy ember ment alá Jeruzsáleből Jerikóba, és rablók kezébe esett, akik kifosztva és megsebesítve elmentek, és otthagyták félholtan. Történet szerint pedig ment alá azon az úton egy pap, aki azt látván, elkerülte. Hasonlóképpen egy lévita is, amikor arra a helyre ment, és azt látta, elkerülé. Egy samaritánus pedig az úton menve odaért, ahol az volt, és amikor látta, könyörületességre indult. És hozzájárulván, bekötözte a sebeit, olajat és bort töltve azokba, és felhelyezvén a saját jószágára, vitte a vendégfogadó házhoz, és gondját viselte. Másnap pedig elmenőben két pénzt adott a gazdának, és mondta néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen fölül ráköltesz, amikor visszatérek, megadom néked. E három közül azért kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, aki a rablók kezébe esett? Az pedig monda: Az, aki könyörült rajta. Mondta azért néki Jézus: Eredj el, és te is akképpen cselekedj.» (Lk 10,30–37)

Jézus számára a mások iránti szeretet volt a legfontosabb. Kisgyermekkorától kezdve egészen a Golgotáig folyamatosan bemutatta a másokért végzett szolgálatok törvényét. Érzékeny volt a szenvedés minden formája iránt, együtt érzett a lesújtottakkal. Kész volt minden fájdalmat enyhíteni, minden betegséget meggyógyítani. Különösen érzékeny volt a társadalom megvetett tagjai iránt. A mások szemében lenézettek – a gyermekek, a bűnös asszonyok, az idegenek, a leprások, a vámszedők – az Ő számára értékesek voltak. Nem azért jött, hogy neki szolgáljanak az emberek, hanem hogy ő szolgáljon és adja életét váltságul sokakért.

Fontosabb volt számára mások szükségletének betöltése a saját fizikai szükségleténél, még az evésnél és ivásnál is. A felebarát iránti szeretetet az irgalmas samaritánus példázatával szemléltette. A példázaton keresztül bemutatta, hogyan kell szeretnünk embertársunkat, és ki a mi felebarátunk. A testi-lelki szükségletben szenvedőkre irányítja figyelmünket.

„A törvénytudó kérdése így hangzott Jézushoz: »Mit cselekedjem?« (Lk 10,25) Jézus az igazság összegzéseként fogta fel az Isten ember iránti szeretetét, amikor ezt mondta: »Ezt cselekedd, és élsz.« (Lk 10,28) A samaritánus engedett a kedves, szerető szív irányításának, bebizonyította, hogy betölti a törvényt. Krisztus megparancsolta a törvénytudónak: »Eredj el, és te is akképpen cselekedjél.« (Lk 10,37) Isten gyermekeitől tetteket, nem pusztán szavakat vár el. »Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt.« (1Jn 2,6)

Nem kevésbé van szüksége a világnak ma a tanításra, mint amikor az Jézus ajkáról hangzott el. Az önzés és a hi-

deg külsőségek már-már kioltották a szeretet tüzét, elhomályosították az erényeket, melyeknek ékesíteniük kellene a jellemet. A Jézus nevét vallók közül sokan szem elől tévesztették, hogy a keresztényeknek Krisztust kell képviselniük. Ha nem gyakoroljuk az önfeláldozást mások javára családi körben, a szomszédok közt, a gyülekezetben és ahol csak megfordulunk, akkor, bármit vallunk is, nem vagyunk keresztények.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 424–425. o.)

3 Mi a szeretet legegyszerűbb és egyben legnagyobb alapelve? Mit jelent ez a gyakorlatban?

- „Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal, mert ez a törvény és a próféták.” (Mt 7,12)
- „Semmit nem cselekedve versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan, egymást különbeknek tartván magatoknál. Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is.” (Fil 2,3–4)

.....

Kevésbé éljük bele magunkat a másik helyzetébe, pedig embertársainknak arra a szeretetre és figyelmességre van szükségük, amely számukra valóban megfelelő. Gyakran ahhoz a gyermekhez hasonlítunk, aki olyan ajándékot vesz az anyukájának, amelyről biztosan tudja, hogy ő is részesedhet belőle, az ő érdekeit is szolgálja. De nem figyel édesanyja valódi igényére, arra, ami számára tényleg fontos lenne. Jézus önmagunkról a másik emberre irányítja figyelmünket. Ha például valakinek azzal okoznék örömet, ha segítenék neki a házimunka elvégzésében, de ehelyett szép szavakkal próbálom kifejezni a sze-

retetemet – ez inkább ellenérzést vált ki belőle, semmint örömet. Számára a cselekvő szeretet többet jelentene az elméleti szeretetnél. Ha igaz szeretettel akarunk szeretni, akkor le kell mondanunk önös érdekeinkről, és embertársunk érdekét fontosabbnak kell tartanunk a magunkénál.

„Jézus Krisztus azt tanította: ne az legyen a legfőbb gondunk, hogy mi jár nekünk, mi illet bennünket, hanem az, hogy mennyit adhatunk. Pontosán annyival tartozunk másoknak, mint amennyivel – szerintünk – ők tartoznak nekünk. Képzeld magunkat az emberek helyébe! Képzeld magunkat érzelmeikbe, nehézségeikbe, csalódásaikba, örömeikbe és szomorúságaikba! Ezekkel azonosítsuk magunkat, és azt tegyük másokkal, amit szeretnénk, ha ők tennének velünk. Ez a becsületesség tényleges mértéke, s nem más, mint a törvény – »Szeresd (...) felebarátodat, mint magadat« (Lk 10,27) – más szavakkal való megfogalmazása. A próféták tanításainak összegzése, a menny egyik elve ez, s mindenkiiben kifejlődik, aki alkalmassá válik a menny szent közösségére. Ez az aranyszabály az igazi előzékenység alapelve. Legpontosabban Jézus életében és jellemében láthatjuk a megvalósulását.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, 121–122. o.)

4 Élhetek-e úgy, mint Krisztus?

- „Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Mt 5,48)
- „Hogy lakozzék Krisztus hit által a szívetekben, a szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel együtt, mi a szélessége, hosszúsága, mélysége és magassága Isten jóvoltának.” (Efész 3,17–18)

- „Hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.” (Rm 8,4)

„Isten kimondhatatlan szeretettel ragaszkodik hozzánk. Amint megértünk valamennyit Isten minden értelmet felülmúló szeretetének hosszúságából, szélességéből, mélységéből és magasságából (Eféz 3,18), szeretetünk fölébred iránta. Krisztus vonzó jellemének kinyilatkoztatására, és arra, hogy már akkor szeretett minket, amikor még bűnösök voltunk, a konok szív meglágyul, lecsillapodik, a bűnös megváltozik, és a menny gyermekévé válik. Isten nem alkalmaz kényszert.

A szeretetet használja eszközül, hogy kiűzze a szívből a bűnt, így változtatja a kevélységet alázattá, az ellenségeskedést és hitetlenséget pedig szeretetté és hitté.

Lelkünkre köti, hogy legyünk hozzá hasonlóan tökéletesek. Környezetünk számára legyünk a világosság és áldás forrása, amint Ő is az a mindenség számára. Bár önmagunkban semmink sincs, mégis Isten szeretete ragyog ránk, s nekünk az Ő tündöklését kell visszatükröznünk. A tőle kölcsönzött jósággal jók lehetünk, tökéletesek a magunk területén.” (Ellen G. White: *Gondolatok a begyi beszédről*, 77–78. o.)

5 Miért a mások iránti önzetlen szeretetszolgálat az ítélet mértéke?

- „Amikor eljő az embernek Fia az ő dicsőségében, és vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyiszékébe. És elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juho-

kat a kecskéktől. És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja. Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Gyertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készített a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; mezítelen voltam, és felruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna, vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna? És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna, vagy mezítelen voltál, és felruháztunk volna? Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtétek meg. Akkor szól majd a bal keze felől állókhöz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek és az ő angyalainak készített. Mert éheztem, és nem adtatok ennem; szomjúhoztam, és nem adtatok innom; jövevény voltam, és nem fogadtatok be engem; mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel engem; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg engem. Akkor ezek is felelnek majd néki, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél vagy szomjúhoztál, vagy hogy jövevény, mezítelen, beteg vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna néked? Akkor felel majd nékik, mondván: Bizony mondom néktek, amennyiben nem cselekedtétek meg eggyel eme legkisebbek közül, énvelem sem cselekedtétek meg. És ezek elmennek majd az örök gyötremre, az igazak pedig az örök életre.” (Mt 25,31–46)

„Krisztus mindazok számára különleges áldást biztosított, akik valamilyen jó szolgálatot tesznek embertársaiknak. Mindazokban, akik az én nevemért szenvednek – mondotta Jézus –, engemet kell felismernetek. Amiképpen engem szolgálnátok, úgy kell szolgálnotok azoknak. Ez a nyilvánvaló bizonyítéka annak, hogy az én tanítványaim vagytok. Mindazok, akik beleszületnek a mennyei családba, bizonyos értelemben a mi Urunk Jézus Krisztus testvérei. Krisztus szeretete köti össze egymással az ő családjának a tagjait. Ahol ez a szeretet nyilvánvalóvá lesz, ott feltárul, megmutatkozik ez az isteni kapcsolat. »Mindaz, aki szeret, az Istentől született és ismeri az Istent.« (1Jn 4,7) Azok, akiket Krisztus megdicsér az ítéletben, lehet, hogy nagyon keveset tanultak, ismertek meg a hittudományból, de becsben tartották, ápolták az alapelveket. Az isteni Lélek befolyása útján áldássá lettek azok számára, akik körülöttük élnek.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Legkisebb atyámfiai” c. fej.)

6 Hogyan viszonyult Krisztus az ellenségeihez? Mi hogyan bánjunk azokkal, akik nem értenek egyet velünk, és akik bántalmaznak minket?

- „De néktek mondom, akik engem hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, és imádkozzátok azokért, akik titeket háborgatnak. Aki egyik arcodat megüti, fordítsd néki a másikat is; és attól, aki felsőruhádát elveszi, ne vond meg alsóruhádát se. Mindennek pedig, aki tőled kér, adj; és attól, aki elveszi a tiédet, ne kérd vissza. És amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképpen cselekedjétek azokkal. Mert ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen

a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik. És ha csak azokkal tesztek jól, akik veletek jól tesznek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik. És ha csak azoknak adtok kölcsönt, akiktől reménylitek, hogy visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza. Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jól tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érte nem várván, és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Isten fiai lesztek: mert ő jóltévő a háládatlanokkal és gonoszokkal. Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas.” (Lk 6,27–36)

- „Áldjátok azokat, akik titeket kergetnek, áldjátok és ne átkozzátok. Örüljétek az örülőkkel, és sírjátok a sírókkal. Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek; ne kevélykedjétek, hanem az alázasakhoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bölcsek timagatokban. Senkinek gonoszért gonoszszal ne fizessetek. A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt. Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljétek. Magatokért bosszút ne álljatok, szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak, mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie, ha szomjúhozik, adj innia, mert ha ezt műveled, eleven szemet gyűjtesz a fejére. Ne győztesd meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.” (Rm 12,14–21)

.....
.....
.....

Jézus a családtagok, rokonok, a barát-felebarát, a hittestvér, a bajbajutottak és az irányunkban közömbös emberek iránti szereteten is túlmutatott: a velünk szemben ellenszenvvel

vagy ellenségesen viselkedők felé is szerető viszonyulásra adott példát. Az ellenségszeretet annyira nem következik az emberi természetből, hogy csak Istenünk kegyelméből és erejével lehetséges.

A velünk egyet nem értők vitatkozhatnak a teológiánkkal, szembeszállhatnak az elveinkkel, az életstílusunkkal, és mindazzal, ami fontos vagy kedves nekünk, de ki tud vitába szállni a tőlünk felénk irányuló önzetlenséggel, érdek nélküli, önfeláldozó szeretettel? Az önmegtagadó szeretet felülmúlja a logikai érveket, az értelmi indokokat, és mennyei befolyást áraszt a velünk ellenkezőkre.

„Amikor ahhoz fordulsz, akit hibásnak tartasz, ügyelj, hogy szelíden és alázatos szívvel szólj. Haragjában ugyanis nem azt teszi az ember, ami Isten szemében igaz. Lehetetlen másképp jobb belátásra bírni a tévelygőt, mint a szelídség, gyöngédség és szeretet szellemében. Ügyelj a modorodra. Kerüld el az olyan tekintetet vagy mozdulatot, szót vagy hanghordozást, amely büszkeség- vagy önelégültségű. Őrizkedj az olyan szótól vagy tekintettől, mely téged dicsőítene vagy a te jószágodat s igaz tetteidet szegezné szembe hibáikkal. Vigyázz, nehogy a legkevésbé is megvető, lehengerlő vagy fennhéjázó légy! Óvatosan kerüld a harag látszatát is. S bár ha világosan megmondod is, amit akarsz, mégse tégy szemrehányást, ne vádolj metszőn; ne tüzesítse át szavadat más, mint az őszinte szeretet. Legfőképp pedig ne legyen benned gyűlölet vagy rosszakarat, keserűség vagy sértődöttség. A szerető szívből csakis nyájasság és gyöngédség áradhat. E becses gyümölcsök mégse akadályozzanak meg, hogy a legkomolyabban szólj, mintha angyalok néznének, s a közelgő ítélet tudatában szólnál. Ne feledd, hogy a feddés sikere jórészt attól a lelkilettől függ, amellyel végzik. Ne hanyagold el a buzgó imát, hogy alázatos szívű lehess,

hogy Isten angyalai menjenek előtted, s készítsék elő azok szívét, kiket meg akarsz közelíteni. Könyörögj, hogy annyira lágyítsák meg szívedet mennyei, áldásos hatásokkal, hogy igyekezeted eredményes legyen. Ha jó eredménnyel jársz, ne magadnak tulajdonítsd. Csakis Istent dicsőítsd. Isten maga végezte el az egészet. (...)

Roppant hatalom a szeretet. Olyan szellemi és erkölcsi erő rejlik a szeretet elvében, amely elválaszthatatlan tőle. A gazdagság hatalma hajlamos megrontani és pusztítani, az erőszak pedig bántalmazni. A tiszta szeretet azonban attól kiváló és értékes, hogy jót, és csakis jót cselekszik. Bármit tegyünk is tiszta szeretetből, még ha jelentéktelen és megvetendő is az emberek szemében, akkor is tökéletesen gyümölcsöző, mert Isten többre becsüli azt, amit szeretetből teszünk, annál, mint amennyit elvégzünk.

A szeretet Istentől származik. A megtéretlen szívből nem származhat, nem növekedhet ez a mennyei növény, amely csak ott él és virul, ahol Krisztus uralkodik. A szeretet nem tud tétlenül élni. Minden tette csak növeli, erősíti, kiterjeszti a szeretetet. A szeretet ott is győzedelmeskedik, ahol az érvek és a tekintély semmire sem mennek. A szeretet nem haszonleső, még csak jutalmat sem vár fáradozásáért, Isten mégis úgy rendelte, hogy a szeretet minden cselekedetének nagy nyereség legyen az eredménye.

A szeretet, bár szétáradó a természete és csendben munkálkodik, mégis erős és hatalmas célja elérésében, nagy gonoszságok legyőzésében. Hatása csillapító és átalakító, ezért ott is megragadja a bűnös életét, megérinti a szíveket, ahol más eszköz eredménytelen. Bármily hatásosnak is tűnik latba vetni a szellemi képességet, tekintélyt vagy erőt, ha nem párosul szeretettel, a bűnösök várakozó, elutasító álláspontra helyezkednek, ellenállásuk pedig csak egyre erősödik. Jézus a béke fejedelme volt.

Azért jött a világra, hogy legyőzze az ellenállást és a tekintélyt. Rendelkezésre állt ugyan a bölcsesség és az erő, a gonosz legyőzéséhez azonban mégis a szeretet bölcsességét és erejét alkalmazta.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II., 52–53., 135. o.)

Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja. – A Biblia-táborok fenntartására és fejlesztésére szánt adomány.

Az egyház

1 Mi az egyház, mi a szerepe és feladata? Hogyan működ-
jön?

- „Mondta az Úr Ábrámnak: Menj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, a te atyádnak házából, a földre, amelyet én mutatok néked. És nagy nemzetté teslek, s megáldalak téged, felmagasztalom nevedet, és áldás leszel. És megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt, és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei. És kiment Ábrám, amint az Úr mondta neki, és Lót is kiment övele. Ábrám pedig hetvenöt esztendő volt, amikor kiment Háránból.” (1Móz 12,1–4)
- „Nem e világból valók, amint én sem e világból vagyok. Szenteld meg őket a te igazságoddal: a te igéd igazság. Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra. És én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban. De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem, hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te énbennem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17,16–21)
- „Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűnei-

ket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.” (2Kor 5,18–20)

Istennek mindig volt egyháza. Az Ószövetségben a zsidó népre bízta az igaz Isten-ismeret hirdetését. Prófécia jelezte megbízatásuk végét. Az Újszövetségben Jelenések könyve 2–3. fejezete szól erről, és a 10. fejezete vázolja fel az 1844 után megalakult Hetednap Adventista Egyház kialakulását és küldetését, valamint a 12,17. verse szól megbízatásukról: „Isten parancsolatainak megőrzői, akiknél van a Jézus Krisztus bizonyságtétele.”

„A tanítványok számára Krisztus küldetése végül beteljesedett. Az Ő példája és tanításai lépésről lépésre formáltak a jellemüket. (...) Már nem voltak tanulatlanok és tudatlanok. Már nem csak független egyének csoportját képezték, akik nem képesek összhangra és egységre. Már nem földi dicsőségben reménykedtek, hanem egy szívvel és egy lélekkel dolgoztak (Ap csel 1,14; 4,32). Gondolataikat Krisztus töltötte be. Egyetlen céljuk az volt, hogy Isten országáért dolgozzanak. Elméjükben és jellemükben hasonlónak váltak Urukhoz, és az emberek »meg is ismerték őket, hogy Jézussal voltak« (Ap csel 4,13).” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1908. november 12.)

„Testvéreim, az Úrnak van szervezett testülete, amelyen keresztül a munkáját végzi. Lehet közöttük több mint egy tucat Júdás, vagy hirtelenkedő Péter, aki megpróbáló körülmények között megtagadja Urát, lehetnek közöttük a szeretett Jánoshoz hasonló, akik buzgósá-

gukban mégis tüzet hoznának alá az égből Krisztus és az igazság rágalmazóinak elpusztítására.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, III., 17. o.)

2 Milyen jelképekkel szemlélteti a Biblia Isten egyházát? Kire épül, és ki építi? Mi a szerepe az emberi eszközöknek? Írjuk az igék mellé a jelképeket:

- „Akik fölépítettetek az apostolok és próféták alapkövén, lévén a szegletkö maga Jézus Krisztus, akiben az egész épület szép renddel rakattatván, növekedik szent templommá az Úrban, akiben ti is együtt építettetek Isten hajlékává a Lélek által.” (Efész 2,20–22)
- „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam néktek. Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanem ha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, csak ha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15,1–5)
- „Az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban, akiből az egész test, szép renddel egyberakattatván és egybeszerkesztetvén az ő segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tag mértéke szerint való munkássággal teljesíti a test növekedését a maga fölépítésére, szeretetben.” (Efész 4,15–16)
- További tanulmányozásra: 1Kor 12,12–27; 1Pt 2,2–6; Lk 15,31–32; 1Kor 3,3–11.

.....
.....
.....

Gondolkodjunk el ezeken a kifejezéseken! Jézus egy alkalommal, amikor megkérdezték, hogy mikor jön el Isten országa, így válaszolt: „Isten országa tibennetek van.” A fenti jelképek erre a kijelentésre irányítják rá a figyelmünket. Milyen segítséget kapunk így, hogy megértsük az Istenhez, egymáshoz és az egyházban lévő vezetőkhez való viszonyt?

3 Mi volt Jézus vágya és imája **János evangéliuma 17. fejezete** alapján? Mit tehetünk ennek megvalósulásáért? Mely versek jelentőségét emelhetjük ki?

■ Vö. **1Kor 12,31; 13,1; 14,1.**

.....
.....

A lelki fejlődés alapja a 3. vers, Isten megismerése. Minden erre épül és ebből fakad: az igazság, a világtól való elkülönülés, a szeretet és Isten személyes jelenléte. Ha szívünkbe fogadjuk a Megváltót, akkor megvalósul Pál vallomása: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal 2,20)

„Amikor a Szentlélek kitöltetett a korai egyházra, a hívők sokaságának szíve-lelke egy volt (Ap csel 4,32), Krisztus Lelke egyesítette őket. Ez a Krisztusban lakozás gyümölcse. (...) Legyen egyházi hitvallásunk Krisztusnak az az imája, amelyet János evangéliuma 17. fejezete jegyzett

fel. Ez az ima megmutatja nekünk, hogy széthúzásunk és elkülönülésünk meggyalázza Istent. Olvassátok el az egész fejezetet, versről versre haladva.” (*Szemelvények Ellen G. White írásából*, III., 20–21. o.)

„Akik megtapasztalták a Szentlélek megszentelő erejét, azok figyelnek a mennyei Tanító tanításaira, és őszinteségre törekszenek, hogy testvéreikkel összhangban munkálkodhassanak.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1901. október 29.)

4 Mi jellemzi Krisztus egyházát a végidő mostani szakaszában? Emberileg megvalósítható-e a tiszta egyház? Hogyan hordozzuk ennek lelki terhét?

■ „Akkor hasonlatos lesz a mennyek országa ama tíz szűzhöz, akik elővéve a lámpásaikat, kimentek a vőlegény elé. Öt pedig közülük eszes volt, és öt bolond. Akik bolondok voltak, amikor lámpásaikat elővették, nem vittek magukkal olajat, az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat vittek az edényeikben. Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadtak és aludtak. Éjfélkor pedig kiáltás hangzott: Ímhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe! Akkor felkeltek mind azok a szüzek, és elkészítették a lámpásaikat. A bolondok pedig mondták az eszeseknek: Adjatok nekünk az olajotokból, mert a lámpásaink kialusznak. Az eszesek pedig feleltek, mondván: Netalán nem lenne elegendő nekünk és néktek, menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak. Amikor pedig venni jártak, megérkezett a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőbe, és bezárattott az ajtó. Később pedig a többi szüzek is megjöttek, mondván: Uram! Uram! Nyisd meg nekünk! Ő pedig felelvén, mondta: Bizony mondom

néktek, nem ismerlek titeket. Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen az embernek Fia eljő.” (Mt 25,1–13)

- „Hasonlatos a mennyek országa az emberhez, aki a földjébe jó magot vetett, de amikor az emberek aludtak, eljött az ő ellensége, konkolyt vetett a búza közé, és elment. Amikor pedig felnövekedett a vetés, és gyümölcsöt termett, akkor meglátszék a konkoly is. A gazda szolgálai pedig előállván, mondták néki: Uram, avagy nem tiszta magot vettedél a te földedbe? Honnan van azért benne a konkoly? Ő pedig mondta nekik: Valamely ellenség cselekedte azt. A szolgálak megkérdezték: Akarod-e tehát, hogy elmenvén, összeszedjük azokat? Ő pedig mondta: Nem. Mert amikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszaggatjátok. Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kékébe, hogy megégessétek, a búzát pedig takarítsátok a csűrömbe. (...) Ekkor elbocsátván a sokaságot, bement Jézus a házba. És a tanítványai odamentek hozzá, mondván: Magyarázd meg nekünk a szántóföld konkolyáról való példázatot. Ő pedig felelvén, mondta nekik: Aki a jó magot veti, az az embernek Fia, a szántóföld pedig a világ, a jó mag az Isten országának fiai, a konkoly pedig a gonosznak fiai. Az ellenség pedig, aki a konkolyt vetette, az ördög, az aratás pedig a világ vége, az aratók pedig az angyalok. Amiképpen azért összegyűjtik a konkolyt és megégetik: akképpen lesz a világ végén. Az embernek Fia elküldi az ő angyalait, és az ő országából összegyűjtik a botránkozásokat mind, és azokat is, akik gonoszságot cselekszenek, és bevetik őket a tüzes kemencébe: ott lesz sírás és fogcsikorgatás. Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjuk országában. Akinek van füle a hallásra, hallja.” (Mt 13,24–30. 36–43)

- „A laodiceabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyosság, az Isten teremtesének kezdete: Tudom a te dolgodat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév, bárcsak hideg volnál, vagy hév. Így, mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem – és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen: azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenséged rútsága, és szemgyógyító írral kend meg a szemeidet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg. Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek: ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem. Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.” (Jel 3,14–22)

Keressünk még jézusi tanítást, példázatot!

„Engedünk-e a mennyei szenthelyen folyó megtisztító munkának, vagy valamiféle kényszerítő erőre várunk, amely ébredésünk előtt majd a gyülekezetre száll? Az egész egyház megújulásában reménykedünk? Az az idő sohasem jön el. Az egyházban sokan vannak, akik nem tértek meg és nem egyesülnek küzdő, kitartó imában. (...) Minden szét húzás veszteségekkel jár. A széthúzó felek barátai is állást foglalnak a számukra megfelelő oldalon, így a meghasonlás

elhatalmasodik. Az önmagával meghasonlott ház pedig nem állhat fenn. A sértés visszavágást idéz elő, és ez így folytatódik tovább. Sátán és angyalai igyekeznek, hogy az így elvetett magok aratását biztosítsák. (...) Sátán semmitől nem fél annyira, mint attól, hogy Isten népe minden akadályt eltávolít az útból, hogy ezáltal az Úr kitölthesse Lelkét a most még lankadó és bűnös gyülekezetre. (...) Ha elkészült Isten Lelke számára az út, az áldás megérkezik. (...) Isten lelki ébredésre és reformációra szólítja népét.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., 115–121. o.)

„Az egyház látszólag az elbukás határához ér, de nem bukik el. Megmarad, és közben Sion bűnösei kiostáltatnak – a konkoly elkülönül az értékes búzától. Ez szörnyű esemény lesz, de be kell következnie. Csak azok találatnak a hűségesek és igazak között, akik a Bárány vére és bizonyágtételük szava által győzelmet arattak. Rajtuk nem ejt foltot a bűn, és szájukban nem találatik álnokság. (...) A maradék, amely megtisztítja lelkét az igazságnak való engedelmesség által, erőt nyer a próba során, és a hitetlenség közepette bemutatja a szentség szépségét. (...) Az Úr közel! Emeljétek fel fejetekeket!” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, II., 360–361. o.)

5 Mi a szervezet és a szervezethez szerepe az egyházban? Kinek az elgondolása, hogy így működjön? Mikor valósulhat meg a Szentlélek vezetése?

- „Azokban a napokban kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte. És amikor megvirradt, előszólította a tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett.” (Lk 6,12–13)

- „Kérlek azért titeket én, aki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy, amint illik elhívásotokhoz, amellyel elhívattatok. Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben, igyekeztél megőrizni a Lélek egységét a béke kötelében. Egy a test és egy a Lélek, miképpen elhívásotok egy reménységében hívattatok is el. Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten, és mindenkinek Atyja, aki mindenkinek felette van, és mindenkinek által és mindnyájatokban munkálkodik. (...) Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétaul, némelyeket evangélistául, némelyeket pedig pásztorokul és tanítóul: a szentek tökéletesítése céljából, szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére. Hogy többé ne legyünk gyermekek, akiket ide s tova hány a hab, és hajt a tanítás akármilyen szele, az emberek álnoksága által, a tévelygés ravaszágához való csalárdság által. Hanem az igazságot követve szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, a Krisztusban.” (Eféz 4,1–6. 11–15)
- „Azért hagytalak téged Krétán, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városokként presbitereket, amiképpen néked meghagytam: ha van feddhetetlen, egyfeleségű férfiú, akinek hívő, nem kicsapongással vádolt, avagy engedetlen gyermekei vannak. Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint Isten sáfára, nem akaratos, nem haragos, nem részeges, nem verekedő, nem rút nyereszkedő, hanem vendégszerető, jónak kedvelője, mértékletes, igaz, tiszta, magatűrtető, aki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal, és meggyőzhesse az ellenkezőket.” (Tit 1,5–9)
- További tanulmányozásra: 1Kor 12,4–11. 28–30; Mt 18,15–18.

.....
.....
.....

Ellen White katonacsapathoz hasonlítja Isten népe életét és szolgálatát a végidőben, mivel teljes összhang, tökéletes rend uralkodik körükben – a szeretet és Isten vezetése által. Amilyen mértékig a Szentlélek vezetése érvényesülhet az életünkben – hiszen egy ember engedetlensége is káoszt teremthet egy csoporton belül –, olyan mértékig valósul meg Isten menynevei mintát követő terve gyülekezeteink és népe körében. Szomorú megállapítani, hogy ez az idő még nem jött el. Ha az én életem Istennek odaszentelt élet, ha nem a kárhoztatás és ítélkezés, hanem a menteni akarás jellemez, ha együttműködöm a mennyel mások megmentése érdekében, ha tudok várni Isten vezetésére, mint Nátán próféta Dávid életében („Ha szót hallasz számból, megintsd őket” – Ezék 33,7–9), akkor én is el tudom fogadni testvéreim küzdelmét értem, még ha nem is tökéletes, hiszen én sem vagyok az.

„A Megváltó bemutatta azokat a szabályokat, amelyeket figyelembe kell vennünk embertársi kapcsolatainkban. Hegyi beszédében ezt mondta: »Ha ajándékokat az oltárra viszed, és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened: hagyd ott az oltár előtt az ajándékokat, és menj el, előbb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékokat.« (Mt 5,23–24)

Ha nézeteltérésed támadt a hittestvéreddel, menj el hozzá, és próbáld helyrehozni azt, hogy együtt örülhesetek a közösségnek. Kötelességed ezt megtenni, mielőtt Isten elé vinnéd ajándékaidat. Az ajándék nem nyer elfogadást, míg nem teszel eleget ennek a kötelességnek. Békülj

meg atyádfiával. Ha te vagy a vétkes, távoztasd el a botránkozás követ, amelyet te helyeztél a megbékélés útjába.

Ha kitartóan törekedtek a nézeteltérés megszüntetésére, akkor egy jó kapcsolatnak örülhettek egymással és Istennel is, s akkor Ő rátok áraszthatja áldását.” (Ellen G. White, *Pacific Union Recorder*, 1904. december 1.)

6 Keressünk olyan útmutató, bátorító, figyelmeztető igéket és Ellen White-idézeteket, amelyek által Isten segít eligazodni és felkészülni az előttünk lévő eseményekre, Jézus eljövetelére, feladatunk betöltésére! Milyenné válik Isten egyháza a rostálás után?

- „Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik. Annakokáért, szerettem, ezeket várván, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket, békekességben.” (2Pt 3,11–14)
- „És ama napon az Úr csemetéje ékes és dicsőséges lesz, és a föld gyümölcse nagyságos és díszes Izráel maradékának. És léssen, hogy aki Sionban meghagyatik, és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, mindenki, aki Jeruzsálemben az élők közé beíratott. Ha elmosta az Úr Sion leányainak undokságát, és Jeruzsálem vérét eltisztította belőle az ítélet lelkével, a megégetés lelkével: akkor teremteni fog az Úr Sion hegyének minden helye fölé és gyülekezetei fölé nappal felhőt és ködöt, s lángoló tűz fényességét éjjel, mert ez egész dicsőségen oltalma lesz, és sátor lesz árnyékul nappal a hőség ellen, s oltalom és rejtek szélvész és eső elől.” (Ésa 4,1–5)

■ „Megismertetvén velünk az ő akaratának titkát az ő jó kedve szerint, amelyet eleve elrendelt magában, az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind, amelyek a mennyekben vannak, mind, amelyek e földön vannak.” (Eféz 1,9–10)

■ További tanulmányozásra: Mt 24,42; 26,41; Jel 14,12.

.....

.....

.....

Isten előre látja a jövőt. A zakariási ígéretre támaszkodhatunk: „Megsegíti őket az Úr, az ő Istenük ama napon, mint az ő népének nyáját, és mint koronakövek ragyognak az ő földjén.” (Zak 9,16) Isten azt üzeni, hogy lesznek győztesek. Segítsük egymást ebben a küzdelemben! Legyünk jó kovász a gyülekezetben, legyen életünk „Krisztus levele”, legyen szívünk vágya, hogy „szenteltesse meg a Te neved a Te néped által”.

A rostálás be fog következni, a megmérettetés most történik a mennyben. Isten ül mint ötvös, hogy népét megtisztítsa és fényessé tegye. Ne engedjük, hogy amit ma látunk, az elcsüggyessen! Hit által győzhetünk. Isten népét a Föld vonzásától elszakadó, az ég közepén repülő angyal jelképezi, majd pedig Jelenések 18. fejezetének erős angyala.

„Az együttműködés és az egység elengedhetetlen a harmonikus egész megvalósulásához, amikor Krisztus minden egyes munkása az Istentől kapott feladatát végzi, a neki megfelelő helyet betöltve, kiegészítve mások tevékenységét.” (Ellen G. White: *Manuscript Release*, 311. o.)

Isten ezt üzeni Laodicea népének: „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg. Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek: ha valaki meghallja az én szótát és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énelem. Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem, és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékébe.” (Jel 3,19–21)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja. – Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.

Küldetésünk

„Én, az Úr hívtalak el igazságban, és fogom kezedet, megőrizlek és népnem szövetségévé teszek, pogányok világosságává. Hogy megnyisd a vakok szemeit, a foglyot a tömlöcből kihozd, és a fogházból a sötétben ülőket.” (Ésa 42,6–7)

1 Miben állt Jézus küldetése ezen a földön?

- „Azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra.” (Jn 18,37)
- „Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt. Megjelentetem a te nevedet az embereknek, akiket e világból nékem adtál: tiéid voltak, és nékem adtad őket, és a te beszédedet megtartották. És megismertettem velük a te nevedet, és megismertetem, hogy az a szeretet legyen bennük, amellyel engem szerettél, és én is őbennük legyek.” (Jn 17,4. 6. 26)

Jézus a „hű tanúbizonyság”. Küldetésének tekintette, hogy bemutassa a bűn rabságában szenvedő embereknek, hogyan

„szerette Isten e világot”. Az ember Fia élete minden pillanatában méltán mondhatta: „aki látott engem, látta az Atyát”.

„Sátán ujjongott, hogy sikerült az emberben eltorzítania Isten képmását. De eljött Jézus, hogy helyreállítsa az emberben Alkotója képét. Csak egyedül Krisztus tudja újjáformálni azt a jellemet, amelyet a bűn megromlott. Eljött, hogy kiűzze a démonokat, akik az ember akaratát hatalmukban tartották. Eljött felemelni bennünket a porból, hogy eltorzított jellemünket átalakítsa az Ő isteni jellemére, és saját dicsőségével megszépítse.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 28. o.)

„Az Úr Jézus Krisztus azért jött a Földre, hogy fáradhatatlanul szolgálja az ember szükségleteit. Elvette erőtlenségünket, hordozta betegségeinket (Mt 8,17), hogy az emberiség minden nyomorán enyhíthessen. Azért jött, hogy levegye rólunk a betegség, a nyomor és a bűn terhét. Isten azért küldte, hogy az embernek tökéletes gyógyulást hozzon; hogy egészséget, békességet adjon neki, és tökéletessé tegye jellemét.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 13. o.)

Azért az óráért jött e világra, amely meg volt írva: „Az Úr akarta őt megromlani betegség által, hogyha önlelkét áldozatul adja, magot lát...” (Ésa 53,10)

„Megöletett Bárányként” tusakodva a keresztfán az emberért, a legnagyobb gyalázat mélységeiben hangzott fel Jézus kiáltása: „Elvégeztetett!” Küldetését teljesítette. Isten neve megdicsőült az egész világegyetem előtt. A megváltás munkáját azonban ezzel még nem lehetett lezárni.

A föld lakói, Jézus tanítványait beleértve, továbbra is a sötétségben vesztegeltek. „És noha ő ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek őbenne: Hogy beteljesedjék az Ésaías próféta beszéde, amelyet mondott: Uram, ki hitt a mi tanításunknak?

És az Úr karja kinek jelentetett meg?” (Jn 12,37–38) Az elvetett apró mustármagnak még ki kellett kelnie az emberi szívekben, hogy majd nagy fává növekedhessen.

2 Miben határozta meg Jézus a kihívottak, azaz a keresztény emberek küldetését?

- „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek.” (Mk 16,15)
- „Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra. (...) És azt a dicsőséget, amelyet nékem adtál, önékik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk: én öbennük, és te énbennem, hogy tökéletesen egyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szeretted.” (Jn 17,18–23)
- „Aki nékem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is, és aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.” (Jn 12,26)
- „Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, és szolgálóm, akit választottam, hogy megtudjátok és higgyetek nékem, és megértsétek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkotott, és utánam nem lesz. Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító! (...) Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok.” (Ésa 43,10–12)

.....
.....
Ki tekinthető tanúnak?

„Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemeinkkel láttunk és kezeinkkel illettünk, az életnek Igéjéről.” (1Jn 1,1)

Mi a különbség a hű és hamis tanú között?

„Krisztus szent feladatot bízott egyházára. Minden tag olyan közvetítővé válhat, akin keresztül Isten kitöltheti a világra kegyelmének kincseit és végtelen gazdagságát. Jézus nem kíván mást, mint azt, hogy küldöttei az Ő Szentlelkét és krisztusi jellemét képviseljék a világban. Nincs semmi másra nagyobb szüksége a világnak, mint Megváltónk emberek által kifejezett szeretetére. Az egész menny férfiakra és nőkre vár, akik által Isten ki tudja nyilatkoztatni a kereszténység erejét.

Az egyház az igazság hirdetésének isteni eszköze, amely különleges munkára lett felhatalmazva, s ha hűséges és engedelmeskedik Isten minden parancsolatának, láthatóvá válik benne a mennyei kegyelem szépsége. Ha hűséges lesz hitének fogadalmához, ha tiszteli az Urat, Izráel Istenét, egyetlen hatalom sem állhat ellene.” (Ellen G. White: *Maranatha*, 128. o.)

Milyen Istennel szerzett személyes tapasztalatról tudnál tanúskodni?

3 Mi akadályozta a tanítványokat mint Jézus életének tanúit a küldetésük betöltésében? Mi idézte elő a valódi változást az életükben?

- „Amikor pedig eljő majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot rólam. De ti is bizonyosságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok.” (Jn 15,26–27, vö. Ap csel 1,4. 8)

„Krisztus parancsának engedelmeskedve Jeruzsálemben várták be az Atya ígérését: a Szentlélek kiárasztását. A várakozás idejét azonban nem töltötték semmittevéssel. (...) Gyakran összegyűltek, és imáikat Jézus nevében küldték az Atyához. (...) Őszintén megalázták magukat, és töredelmesen beismerték hitetlenségüket. Visszaemlékeztek Krisztus szavaira, melyeket a halála előtt mondott, s azok értelme most sokkal világosabb lett előttük. Önváddal illették magukat, hogy az Üdvözítőt félreismerték. Csodálatos életének eseményei elevenen, megkapóan vonultak el lelki szemük előtt; és ha tiszta, megszentelt életére gondoltak, úgy érezték, csekélység minden fáradozásuk és minden áldozatuk, ha életükkel bizonyosságot tehetnek Krisztus drága jelleméről.

Ha még egyszer átélhetnénk az utolsó három esztendőt – gondolták –, mennyire másként cselekednénk! Ha a Mestert csak még egyszer viszontláthatnánk, mennyire igyekeznénk szeretetünket kimutatni és éreztetni Vele! Mennyire fáj a szívük, hogy hitetlenségükkel, bántó szavaikkal és cselekedeteikkel szomorították Őt! Az a gondolat azonban vigaszt nyújtott nekik, hogy mindezért bocsánatot nyertek. Elhatározták, hogy hitetlenségüket jóvá teszik. Krisztust bátran és rendíthetetlenül megvallják a világ előtt.

Komoly imában fordultak a tanítványok az Úrhoz, hogy adjon nekik készséget, hogy az emberek elé állhassanak és a mindennapi érintkezés folyamán olyan szavakat mondjanak, amelyek a bűnösöket az Üdvözítőhöz vezetik. Miközben minden véleménykülönbséget megszüntettek egymás között és minden elsőbbségi vagy uralomvágy eltűnt szívükből, bensőséges keresztyeni közösségben szorososan egybeforrtak. (...)

Az előkészület ideje a mélységes, komoly töredelem és az önvizsgálat napjai voltak számukra. Érezték lelki szegénységüket és felülről, az Úrtól kérték a kenetet, mely al-

kalmassá teszi őket a lélekmentési munkákra. Nemcsak a maguk számára kértek áldást, hanem könyörögtek mások lelki üdvéért is. Tisztán látták, hogy az evangéliumot el kell vinniük az egész világnak, és buzgón könyörögtek azért az erőért, melyet Jézus megígért nekik. (...)

És amikor pünkösöd napja eljött, (...) a Lélek oly túláradván szállt az imádságban elmélyült és várakozó tanítványokra, hogy minden szívet magával ragadott. Az Örökkévaló hatalmasan nyilatkozott meg egyházának.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 24–25. o.)

4 Milyen következményekkel járt Krisztus ígérétének elnyerése az apostolok bizonyágtevésében?

- „Bizony, bizony mondom néktek: aki hisz énbenem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem, és nagyobbakat is cselekszik azoknál, mert én az Atyámhoz megyek.” (Jn 14,12)
- „Nektek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek őbenne, hanem hogy szenvedjete is érte.” (Fil 1,29)
- „Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen énbenem. E világon nyomorúságotok lesz, de bízzatok: én meggyőztem a világot.” (Jn 16,33)

A mustármag kikelt, növekedését semmi sem gátolhatta meg. Az apostolok és hű keresztyén követőik most már kiváltságnak tartották, hogy az emberekért fáradozhattak, és részesülhettek Krisztus szenvedéseiben.

Krisztus volt a mustármag.

„A világ uralkodói szemében nevetséges volt, hogy Krisztus királynak mondja magát. A követőire bízott nagyszerű igazságok azonban mennyei erővel ruházták fel azt a birodalmat, amelyről prédikáltak. És milyen rohamosan nőtt, milyen messzire terjedt a befolyása! Amikor Krisztus ezt a példázatot elmondta, csak néhány egyszerű galileai képviselte az új birodalmat. Újra meg újra elhangzott, hogy az emberek ne társuljanak a Jézust követő, egyszerű halászokhoz, mert szegények, és számuk oly kevés. De a mustármagnak növekednie kellett, s majd ágait az egész világra kiterjesztenie. Amikor a földi birodalmak, amelyek dicsősége elkápráztatta az embereket, elpusztulnak, Krisztus országa – a csodálatos, mindent átfogó hatalom – akkor is megmarad.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 46. o.)

„A Szentlélek kitöltése után a tanítványok, felöltve a teljes mennyei fegyverzetet, tanúkként indultak el, hogy másoknak is elvigyék a jászol és kereszt csodálatos történetét. Alázatos emberek voltak, és elvitték az igazságot a világba. (...) Jellemük átalakult, és a keresztény szeretetben egyesültek. Nem voltak gazdagok, s a világ nem látott bennük mást, csak tudatlan és szegény halászokat, de a Szentlélek Krisztus tanúivá tette őket. Anélkül lettek hithősök, hogy a világ tisztelte és elismerte volna őket. Ajkukról élesen és mennyei erővel szóltak a szavak, amelyek megrendítették az egész világot.” (Ellen G. White: *1888 Materials*, 1543. o.)

5 Miért nem jött még el a vég? Mi a küldetésünk nekünk, a vég idején élő nemzedéknek az Ige szerint?

- „Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.” (Mt 24,12–14)

- „És láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek és ágazatnak, nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája, és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait. És más angyal követte azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek. És harmadik angyal is követte azokat, mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi homlokára vagy kezére, az is iszik Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltött az ő haragjának poharába, és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt, és az ő kínlódásuk füstje felmegy örökkön örökké, és nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi. Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét!” (Jel 14,6–12)

.....
.....
.....

„A mustármagról szóló példázat nemcsak azt szemlélteti, hogy Krisztus országa fejlődik, hanem azt is, hogy milyen szakaszok láthatók fejlődésében. Isten minden nemzedék idején különleges igazságot és különleges munkát bíz egyházára. A világ dolgaiban jártas kiváló elmék elől elrejtett igazság feltáruul az alázatos, gyermeki lelkületűnek. Ez az igazság önfeláldozást követel. Harcotat kell vívni érte, és győzelmeket aratni. Indulásakor csak kevesen állnak mellé. (...)

A korunknak szóló különleges igazságok nem az egyházi méltóságoknál találhatók, mint ahogy régen sem, hanem azoknál az embereknél, akiket műveltségük és bölcsességük nem tart vissza attól, hogy higgyenek Isten szavában.

Ma, az utolsó nemzedék idején a mustármagról szóló példázat diadalmas és teljes megvalósuláshoz jut. A parányi magból fa lesz. Az utolsó intő és kegyelmet hirdető üzenetet »minden nemzetségnek, ágazatnak és nyelvnek« (Jel 14,6–14) meg kell hallania, »hogy a pogányok közül vegyen népet az Ő nevének« (Ap csel 15,14). És a föld fényleni fog Isten dicsőségétől (Lásd Jel 18,1).» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 48. o.)

6 Hogyan válhatok útkészítővé, hű tanúbizonysággá? Mi az ismertetőjel?

- „Ti azért így imádkozzatok: **Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltesd meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.**» (Mt 6,9–10)
- „A sokaságot pedig az ő tanítványaival együtt magához szólítván, mondta nekik: **Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.**» (Mk 8,34)

„Krisztus azt tanította, hogy egyháza lelki ország. Saját maga mint a béke fejedelme lett egyháza fejevé. (...) Az

Ő elgondolása szerinti ország nem használ erőszakot, és annak alattvalói mit sem tudnak az elnyomásról. (...) Mindazok, akik országának tagjai, jellemükkel és magaviseletükkel Őt mutatják be.» (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1896. augusztus 18.)

Kiváltságunk, hogy mindannyian Jézus visszajövetelének útkészítőivé válhatunk, ha a megígért illési erőt az apostolokhoz hasonlóan igényeljük és elfogadjuk. Kérdés, hogy olyan kincset találtam-e Jézusban, akiért mindent „kárnak és szemétnak” ítélek, és kész vagyok mindenemet odaszánni az Ő szolgálatára.

„»Amiként engem küldött az Atya, én is akképpen küldelek titeket.« (Jn 20,21) Krisztushoz és az apostolokhoz hasonlóan nekünk is határozott bizonyágot kell tennünk arról, hogy Jézusban van az igazság (Eféz 4,21–32). A Szentlélek erejében bízva kell hirdetnünk a megfeszített és feltámadt Megváltó irgalmát, jóságát és szeretetét. Ezt téve olyan küldöttek lehetünk, akik eloszlatják a sokak elméjét uraló sötétséget, s hallgatóik szívét hálára és Isten dicsőítésére indítják. Isten minden fiának és leányának komoly munkát kell végeznie. »Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok. És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké.« (Jn 14,15–16) Tanítványaiért imádkozva Jézus Krisztus azt mondja, hogy nemcsak a közvetlen környezetében levőkért könyörög, »hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem« (Jn 17,20). (...) Láthatjuk, hogy Krisztus imádkozott népéért, és hatalmas ígéretekkel tett arra nézve, hogy eredményesen fognak együtt munkálkodni vele. »Aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobb-

kat is cselekszik azoknál, mert én az én Atyámhoz megyek.« (Jn 14,12)

Micsoda kiváltságaik vannak azoknak, akik hisznek Krisztus szavainak, és cselekszik is azokat! A bűneinket hordozó, azokért engesztelést szerző Krisztus ismerete képesít bennünket a szent életre. Ebben az ismeretben van az emberiség boldogságának biztosítéka.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., 248. o.)

Az e heti adomány az ifjúsági osztályt támogatja.

Isten törvénye

1 Mi a törvény szerepe? Milyen hatást vált ki az emberből a szembesülés Isten törvényével?

- „A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék, de ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővelkedik. (...) Mert a törvény haragot nemz: ahol pedig nincsen törvény, ott törvény ellen való cselekedet sincsen.” (Rm 5,20; 4,15)

.....

.....

.....

A legtöbb emberben a *törvény* szó hallatán azonnal ellenérzés és félelem támad. Ez nem meglepő. Világunkat ember alkotta törvények határozzák meg, amelyek tökéletlenek, állandóan változtathatók, gyakran az igazságtalanságot pártolják, vagy éppen jogosan, a mi törvényáthágásainkat ítélik el. Sokszor érezzük azt, hogy szabadságunkat és jogainkat korlátozzák. Ritkán tapasztaljuk, hogy védelmet nyújtanak és igazságot szolgáltatnak. Azután pedig ott van az emberi természetünk, amely ösztönösen menekül minden szembesítéstől. Nehéz elhinnünk, hogy Isten törvénye más: jó, igaz és tökéletes. Hogy ez valójában „a szabadság tökéletes törvénye”, életünk, jólétünk és boldogságunk védelmezője.

Mégis, amikor eljutunk ennek a belátására, és gyönyörködni kezdünk a törvény szépségében, hirtelen elborzadunk önmagunk rútságától. Az ilyen szembesülés mindig választás elé állít, amint Jakab is írja: ha valaki „tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázatát: (vagy) megnézte magát és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt” (Jak 1,23–24), vagy mindenáron változni akar. Ez utóbbit választva azonban az ember egy újabb törvényszerűséget fedez fel önmagában, amelyről így vall maga Pál apostol is a Rómabeliekhez írt levél 7. fejezetében: „Az akarás megvan bennem, de a véghezvitelt nem találom. Nem azt művelem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem, mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelt nem találom.” „Megtalálom azért magamban, aki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem.” „Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó.” Aligha van ennél megrázóbb felismerés! Az apostol fel is kiált: „Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?”

Nem lenne jobb, ha nem volna törvény?

„Én pedig éltem régen a törvény nélkül, de ama parancsolatnak eljövételével felelevenedett a bűn, én pedig meghaltam, és úgy találtam, hogy az a parancsolat, amely életre való, nekem halálomra van. (...) Tehát a jó nekem halálom lett-e? Távol legyen!” (Rm 7,9–10. 13)

2 Miért jó, miért szükséges a törvény és annak ismerete?

- „Tehát a jó nekem halálom lett-é? Távol legyen: sőt inkább a bűn az, hogy megtessék a bűn, mely a jó által nekem halált szerez, hogy felette igen bűnös legyen a bűn a parancsolat által.” (Rm 7,13)
- „Istennek beszéde élő és ható, élesebb minden kétélű fegy-

vernél, elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, s megítéli a gondolatokat és a szív indulatait.” (Zsid 4,12)

.....

.....

.....

Mi is a törvény valójában? Nevezhetjük az abszolút jó abszolút mértékegységének. (Mit értünk abszolút mértékegységen? Gondoljunk a mértékegységek meghatározására, a méter- és a kilogrammetalonra.)

A „Melyik az első minden parancsolatok között?” kérdésre Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat.” (Mk 12,28–31)

Vagy nevezhetjük a törvényt lakmuspapírnak, tesztcsíknak, amely egy-egy vizsgált betegség kimutatására szolgál (mint például a vércukorszintmérő tesztcsík). Nem kell haragudni rá, hiszen nem tehet a betegségről, csak kimutatja azt – és a gyógyulásban sem tud segíteni, csupán jelzi a problémát.

Isten célja a gyógyítás, az ember testi-lelki egészségének helyreállítása. Ehhez azonban elengedhetetlen megnyerni a beteget az önkéntes együttműködésre, aki azonban először nincs tudatában súlyos betegségének. A kérdés: hajlandó-e az ember alávetni magát a vizsgálatnak, akar-e tudni a betegségéről? Ez az első lépés.

Hajlandó-e azután naponta az abszolút mérce alá állni? Fontos-e a folyamatos ellenőrzés, hogy mit mutat a teszt? Van-e ilyen tapasztalatom a törvénnyel, mint amelyről Pál apostol írt?

„Összhangban kell lennünk Isten törvényével, azonban a törvény cselekedete által nem üdvözülhetünk, de engedelmisség nélkül sem. A törvény a jellem mércéje. Mégsem vagyunk képesek megtartani Isten parancsolatait a helyreállító kegyelem nélkül. Csak Jézus tisztíthat meg minden bűntől. Nem a törvény által üdvözít, de nem üdvözíthet, ha nem engedelmeskedünk a törvénynek. Krisztus iránti szeretetünk azzal arányos, amilyen mértékben meggyőződünk a bűnről, a bűnt pedig csak a törvény által ismerjük. Azonban amikor meglátjuk magunkat úgy, amint vagyunk, akkor Jézusra tekintünk, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minden hamisságtól. Kapaszkodjunk hittől az Ő érdemeibe, és akkor a lelket megtisztító vére elvégzi értünk a munkát.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1890. július 21.)

3 Hogyan juthatunk összhangba a törvénnyel, az abszolút mértékkel? Mi „a törvény vége?”

- „A törvény vége Krisztus, minden hívőnek igazságára.” (Rm 10,4)
- „Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünké lett, hogy hitből igazuljunk meg.” (Gal 3,24, vö. Rm 7,25)

.....

.....

Az ember bűnbetegségét egy hiánybetegséghez is hasonlíthatjuk. A törvény csupán eszköz, amely a betegség felismerésére adatott, hogy megmutassa a hiányt. A hiány pótlására az embernek önmagában nincs lehetősége. Külső segítségre van szükségünk, s ezt a segítséget Krisztusban találjuk meg, Ő az egyetlen megoldás, „a törvény vége”.

A beteg embernek el kell fogadnia a pluszt a felkínált gyógyszerben. Ezt pedig élete végéig naponta kell „szednie”, hogy élhessen. „Bizony, bizony mondom néktek: ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő véré, nincs élet bennetek.” (Jn 6,53)

Amikor az ember eléri azt a pontot, ahol már nincs hiány, akkor elérte az abszolút mértéket, vagyis betöltötte a törvényt. „Aki eszi az én testemet és issza az én vére, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.” (Jn 6,54) „Szájukban nem találtatott álnokság, mert Isten királyi széke előtt feddhetetlenek” – olvassuk Jel 14,6-ban.

Minden egyéb megoldást hamisított, hatóanyagot nem tartalmazó „gyógyszernek” minősít a Szentírás, amely csak kárt okoz, becsap és nem hoz gyógyulást.

„Isten törvénye és Jézus Krisztus evangéliuma között tökéletes az összhang. »Én és az Atya egy vagyunk« – mondta a Mester (Jn 10,30). Az evangélium a kegyelemről szóló jó hír, vagy arról az előjogról, amelyben az ember megszabadulhat a bűn büntetése alól, és képessé válik engedelmeskedni a törvénynek, s ez által kedves lesz Isten előtt. Az evangélium az erkölcsi törvényre mutat. Ez a törvény – amely töretlen engedelmisséget vár el – a bűnt folyamatosan a megbocsátás és a béke evangéliumához vezérli.

A nagy apostol ezt mondta: »A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.« (Rm 3,31) Egy másik helyen pedig a következőt jelenti ki: »Azért a törvény szent, és a parancsolat szent, igaz és jó.« (Rm 7,12) S mivel magasabbrendű szeretetet ír elő Isten és embertársaink iránt, ezért ugyanolyan mértékben elengedhetetlen az ember boldogsága és Isten dicsősége szempontjából egyaránt.” (Ellen G. White, *The Bible Echo*, 1894. április 16.)

4 Mi az evangélium, és mióta létezik? Mit nyilatkoztatott ki Isten a Sínai-hegynél?

- „Másnap látta János Jézust őhöz menni, és mondta: **Ímé az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!**” (Jn 1,29)
- „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén, aki eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapítása előtt, megjelent pedig az idők végén értetek.” (1Pt 1,18–20)
- „Isten, a te utad szentséges! Kicsoda olyan nagy Isten, mint a mi Istenünk?” (Zsolt 77,14)

.....

.....

.....

„Az Úr a mi igazságunk!” (Jer 23,6) Ez volt az örömhír, amely balzsamként hatott Ádámtól és Évától kezdve minden bűnbeteg ember számára. A Bárány a mi igazságunk, szentségünk és váltságunk. „Mert őbenne lakozik az istenség egész teljessége testileg, és ti őbenne vagytok beteljesedve.” (Kol 2,9–10)

A Zsolt 77,14 pontos fordítása: „Isten, a te utad a szentélyben van, kicsoda olyan nagy Isten, mint a mi Istenünk?”

A legtöbb keresztény a Sínai-hegy hallatán azonnal és kizárólag a törvényre gondol, a nehéz ígára. Sokan boldogan állítják, hogy Jézus kereszthalála már eltörölte azt. Pedig a Sínai-hegynél Isten nemcsak az örök érvényű törvény alá állította az embert, hanem láthatóvá tette a szabadulás megígért útját is. „A te utad a szentélyben van.” (Zsolt 77,4) Itt mutatta meg Is-

ten minden embernek, aki mert szembesülni a törvénnyel, a gyógyulás egyetlen lehetőségét. „Én vagyok az út, az igazság és az élet” – ezt tanította minden jelkép a szentélyben. A gyógyulni vágyó bűnbeteg, aki hittel járult a pitvarba, az ártatlan bárány vére által gyógyulást nyert. A kiontott és a szentélybe vitt, frigyládára hintett vér jelképesen mintegy hidat képezett Isten és ember között. A szentély minden egyes jelképe a jövőbe, a megígért Messiásra mutatott.

5 Miért nincs már szükség a jelképes földi sátorszolgálatra? Miért nem lehet eltörölni a törvényt?

- „Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világnak vitázója? Nemde nem bolondsággá tette-e Isten e világ bölcsességét?” (1Kor 1,20)
- „Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünké lett, hogy hitből igazuljunk meg.” (Gal 3,24)

.....

.....

Krisztusban a földi szentély jelképei valósággá váltak. Az előkép, „az ártatlan bárány”, már megáldoztatott. A kereszt valóság lett, a beteljesedett ígélet. Most már nem előre, hanem vissza kell tekinteni. Jézus rendelése szerint erre is jelképekkel emlékezhetünk: a keresztség és az úrvacsora hit által való megélésével. Ez az a gyógyszer, amelyet „ennünk és innunk” kell. „Aki hisz, az üdvözülni fog; aki nem hisz, az már elkárhozott.”

A törvénynek azonban továbbra is ugyanaz szerepe, hiszen ez az abszolút mérce. Az etalont nem lehet változtatni, sem eltörölni. „A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.” (Rm 3,31)

„A kereszt a megcáfolhatatlan érv arra, hogy Isten törvénye változhatatlan.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1890. november 24.)

6 Hogyan tette Jézus a törvényt „nagyá és dicsőségessé”? Lehetséges-e ez az ember számára is, és hogyan?

- „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvény vagy a próféták eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem.” (Mt 5,17)
- „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől. Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtlén volt a test miatt, Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatta a bűnt a testben. Hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.” (Rm 8,1–4, vö. 2Kor 12,9; Gal 2,20)

.....

.....

.....

Az üdvösség feltétele a törvény betöltése, azaz a szeretet. Jézus soha nem vétkezett, sem gondolat, sem indíték szintjén. Betöltötte a törvényt. Győzelmes élete ezt a lehetőséget kínálja fel minden embernek. Sokunkban azonban ott feszülnek a kérdések: „Hogyan lehetséges győzni? Mennyi az én részem, mit cselekedjem? Vagy minden a kegyelem, és elég csak hinni? Hogyan lehet győzni?”

A törvény, a cselekedetek, a hit, a kegyelem közötti összefüggés jól szemléltethető egy példával a sport világából. Gondoljunk a rúdugrásra. A magas lécz, amelynek átugrása a győzelem feltétele, olyan, mint az abszolút mérték. Mint a törvény, amely a Sínai-hegyen adatott. A törvény „szent, igaz, jó” – és tökéletes, épp ezért nem változtatható meg. A nép a törvény hallatán buzgón kiáltotta: „Megcselekedszük!” Nem értették azonban, hogy önerőből ez lehetetlen. Akárcsak a rúdugrásban: nem elég csak a célt látni és minden emberi igyekezetet latba vetve magasra ugrani. A legkitartóbb edzés után sem lesz képes senki a feje felett lévő magas léczet átugrani. Szánalmas, meddő minden próbálkozás. (Ilyenek voltak a farizeusok.)

A lécz, a törvény csak a magasságot és a célt mutatja meg. Átugrásához, a sikességhez egy külső eszközre, a rúdra van szükség. Első pillantásra nehéz elhinni, hogy egy ilyen vékony rúd elbírja az embert. Azután nem elég csak nézegetni a rudat, forgatni, gyönyörködni benne, vagy mások ugrásait, „rúdhasználatát” figyelni. Mindenkinek saját magának kell megtanulnia a rúd szabályszerű használatát. Bátorság, teljes odaszánás, igyekezet, a szabályszerű használat, a nekifutás és a naponkénti gyakorlás: ez az, ami az ember része. Meg kell tanulni, hogyan tudjuk teljes súlyunkkal a rúdra bízni magunkat. Ezután már a rúd lendít át a lécz fölé, és ez a győzelem.

Ezt teszi Jézus is a lelki szegénységében hozzá megtérő bűnösssel, aki teljes igyekezettel és hittel fut az „atyai házhoz”. Jézus a rúd. Az ember része, hogy a mélységből, a moslékosvályútól elinduljon. Igyekezzen és fusson, hogy bocsánatot kérhessen, és az Atya karjába vesse magát. A többi már nem áll hatalmában. Az Atya örömmel öleli át, fehér ruhába öltözteti, gyűrűt ad neki, sarut húz a lábára, fiává fogadja. Olyan magasság ez, amelyenről a tékozló nem is mert álmodni! Ezután minden igyekezetével ki kell fejeznie a megbecsülését és háláját, szeretettel végezve fiúi kötelezettségeit.

Ahogy a rúdugrónak naponta tanulnia és gyakorolnia kell a szabályszerű ugrásokat és a rúd használatát, úgy kell nekünk is naponta magunkra öltönnünk a Jézustól nyert fehér ruhát. Így lehet Jézus érdemei és ajándékai által a szeretet törvényét betöltve élni. Nem kell a léccel maradni, a rúd föléje tud emelni: „elég neked az én kegyelemem”. Ne a léccel (a jó törvényt) nézegessük csupán, hanem a rudat, és folyamatosan gyakoroljuk a használatát. „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít!” (Fil 4,13)

Jézus élete a folyamatos győzelem élete volt. Soha, egy pillanatra sem került a léccel, a mérce, azaz a törvény alá. Ilyen győzelmet ígér mindazoknak, akik teljes hittel fogadják el kegyelmét és az általa megígért Szentlelket.

„Isten ma is ugyanazt várja el, amit elvárt az Édenben a szent pártól: tökéletes engedelmisséget. Törvénye minden időben ugyanaz maradt. Az Ószövetségben bemutatott feddhetetlenség mércéje nem lett alább szállítva az Újszövetségben. Nem az az evangélium rendeltetése, hogy kibebiztossítsa Isten szent törvénye elvárásait, hanem segít bennünket, hogy megtarthassuk e rendelkezéseket. A lélek üdvösségéhez vezető, Krisztusba vetett hit nem az, amit sokan állítanak: »Higgy, higgy! – kiáltják. – Elég csupán hinni Krisztusban, és üdvözülsz! Csak ennyi a tennivalód.« Igaz, hogy a valódi hit teljes mértékben bíz a Krisztus általi üdvösségben, ám ez a hit eredményezi az Isten törvényéhez való tökéletes igazodást is. A hit cselekedetekben nyilvánul meg. János apostol pedig kijelenti: »Aki ezt mondja: ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság.« (1Jn 2,4)” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1886. október 5.)

Az e beti adomány az egészségosztályt támogatja.

A szombat

1 Mikor és miért adta Isten az emberiségnek ezt az ünnepet? Hol találjuk a szombat parancsának megerősítését a Bibliában?

- „Amikor elvégezte Isten hetednapon a munkáját, amelyet alkotott, megszűnt a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott. És megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt, mivelhogy azon szűnt meg minden munkájától, amelyet teremtve szerzett Isten.” (1Móz 2,2–3)
- „A hatodik napon pedig kétannyi kenyert szedtek, két ómerrel egyre-egyre. Eljöttek pedig a gyülekezet fejedelmei mindnyájan, és tudtára adták azt Mózesnek. Ő pedig mondta nékik: Ez az, amit az Úr mondott: a holnap nyugalom napja, az Úrnak szentelt szombat. Amit sütni akartok, süssétek meg, és amit főzni akartok, főzzétek meg, ami pedig megmarad, azt mind tegyétek el magatoknak reggelre. És eltették azt reggelre, aszerint, amint Mózes parancsolta, és nem bűzhödött meg, s féreg sem volt benne. És mondta Mózes: Ma egyétek azt meg, mert ma az Úr szombatja van, ma nem találjátok azt a mezőn. Hat napon szedjétek, de a hetedik napon szombat van, akkor nem lesz. És lőn hetednapon: kimentek a nép közül, hogy szedjenek, de nem találtak.” (2Móz 16,22–27)
- „Aadtam nekik szombatjaimat is, hogy legyenek jegyül köztem és közöttük, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr,

az ő megszentelőjük. (...) És az én szombatjaimat megszenteljétek, hogy legyenek jegyül énköztem és tiköztek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Isteneitek.” (Ezék 20,12. 20)

.....

.....

.....

Keressünk még igéket az Ó- és Újszövetségben! Kiről szól ez az ünnep?

- „Szólt ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik az Úr ünnepeit, amelyeken szent gyülekezésekre kell összegyülekeznetek. Ezek az én ünnepeim: Hat napon át munkálkodjatok, a hetedik napon nyugodalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van, semmi dolgot ne végezzetek, az Úr szombatja legyen az minden lakhelyeteken.” (3Móz 23,1–3)
-
-
-

„Az Úr ünnepei”, „Ezek az én ünnepeim” – az ünnepekkel Isten időt adott számunkra, hogy emlékezzünk Őrá, eredetünkre, a teremtés munkájára, és keressük Őt. Az ünnepeket a mennyi Atya és Jézus Krisztus. Mit vihetünk Istennek? Mit adhatunk? Idősödő szüleim gyakran mondják: „Ne hozz semmit, csak gyere el egy kicsit, olyan jó találkozni” – még mindig ők akarnak adni! Istennek is vannak „szombatnapi” áldásai.

„A szombat Istentől kapott jel – a Teremtő és teremtményei közötti kapcsolat jele.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, III., 230. o.)

2 Miben nyilvánul meg Isten munkája a bűneset után, mire emlékeztet még a szombat ünnepe?

- „Megemlékezzél róla, hogy szolga voltál Egyiptom földjén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsd.” (5Móz 5,15)
 - „Mint az új egek és az új föld, amelyeket én teremtek, megállnak előttem, szól az Úr, azonképpen megáll a ti magvatok és nevetek. És lesz, hogy hónapról hónapra és szombatról szombatra eljő minden test engem imádni – szól az Úr.” (Ésa 66,22–23)
-
-
-

Teremtés, szabadítás, megváltás, megszentelődés, újjáteremtés: a szombat ünnepében összpontosul Isten megmentő munkája, amelyet értünk végez. Jézus szavai juthatnak eszünkbe: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14,27) Jézus neve is erre emlékeztet: „Nevezd a nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét annak bűneiből.” (Mt 1,21) Az *Immánuel* név jelentése pedig: „Velünk az Isten.” A szombatnap kiemelt ígérete egyik énekünk szerint is: „Itt van Isten köztünk, jertek Őt imádni!”

- További tanulmányozásra: 5Móz 6,20–21. 23; 2Kor 5,17; Lk 23,57; 24,1.

3 Mi a péntek este szerepe a szombat megünneplésében?
Milyen akadályra hívja fel a figyelmünket az Ige?

- „Óvakodjunk tehát, hogy mivel megvan az ő nyugodalmába való bemenetel ígérete, valaki közületek fogyatkozásban levőnek ne láttassék. Mert nekünk is hirdettetett az evangélium, miképpen azoknak, de nem használt nekik a hallott beszéd, mivel nem párosították hittel azok, akik hallották. (...) Mert aki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáéitól. Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba, hogy valaki a hitetlenség ugyanazon példájába ne essék. Mert Istennek beszéde élő és ható, élesebb minden kétélű fegyvernél, elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, s megítéli a gondolatokat és a szív indulatait.” (Zsid 4,1–2. 10–12)
- „Ezt mondja az Úr: Vigyázzatok a ti lelketekre, és ne hordjatok terhet szombatnapon, se Jeruzsálem kapuin be ne vigyetek! Házaitokból se vigyetek ki terhet szombatnapon, és semmi munkát ne végezzetek, hanem szenteljétek meg a szombatnapot, úgy, amint atyáitoknak megparancsoltam!” (Jer 17,21–22)
- „Kiknek esküdött pedig meg, hogy nem mennek be az ő nyugodalmába, hanemha az engedetleneknek? Látjuk is, hogy nem mehettek be hitetlenség miatt.” (Zsid 3,18–19)

Jézus különösen erőteljesen hív bennünket önmagához: „Jöjjetek...!” (Mt 11,28–29) Tegyük le, fejezzük be hétköznapi teendőinket. Lehetőleg úgy tervezzük meg a hét napjait, hogy a péntek délután ne legyen zsúfolt, hogy szombatkezdesre együtt lehessen a család, és közös áhítattal, imaórával tudjuk megkezdeni a szombatot.

Legyen időnk az elcsendesedésre, önvizsgálatra. Gondoljuk át az elmúlt hetet! Maradt-e elrendezetlen bűnöm, miért lehetek hálás Istennek, miben tapasztaltam meg gondviselő szeretetét, megmentő, megőrző kegyelmét? Vizsgáljuk meg az életünket, hogy engedelmeskedtünk-e Istennek, hitben jártunk-e? Készek voltunk-e megélni a szabadulást a testi-lelki kísértésekből? Tudtunk-e irgalmasak lenni felebarátaink iránt? A Szentlélek halk, szelíd hangját és vezetését tapasztaltuk-e a Biblia olvasásakor? Felismertem Isten rám vonatkozó tervét, összhangban voltam vele?

A szombat a szabadság és a szabadulás különleges napja, ezért igyekezzünk letenni minden terhet.

„A szombat megszenteléséhez azonban az embernek magának is szentnek kell lennie, hogy hit által Krisztus igazságosságának részesévé váljék. Amikor az Úr azt a parancsot adta Izráelnek: »Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteld azt« (2Móz 20,8), ezt is hozzátette: »szent emberek legyetek énelőttem« (2Móz 22,31). Csakis így különböztethette meg a szombat Izráel fiait mint Isten imádóit.

Amikor Izráel fiai eltávolodtak Istentől, ami maga után vonta Krisztus hit általi igazságának elvesztését, számukra maga a szombat is elveszítette jelentőségét. Sátán saját magát akarta felmagasztalni, igyekezett elvonni az embereket Jézustól, a szombatot pedig megrontani, hiszen ez Krisztus hatalmának a jele.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 231. o.)

4 Hogyan ünnepelte Jézus a szombatot? Mire fordítsuk a szombat óráit? Kövessük Jézus példáját! Hogyan fejezzük ki Isten iránti hálánkat a gyülekezetben?

- „Bementek Kapernaumba, és mindjárt szombatnapon bemenvén a zsinagógába, tanított. És elálmélkodtak az ő tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók. Volt pedig azok zsinagógájában egy ember, akiben tisztátalan lélek volt, és felkiáltott: Ah! Mi dolgunk van nekünk veled, Názáreti Jézus? Azért jöttél-e, hogy elveszíts minket? Tudom, hogy ki vagy te: az Istennek Szentje. És megdorgálta őt Jézus, mondván: Némulj meg, és menj ki belőle! És a tisztátalan lélek megszagatta őt, és fennszóval kiáltva kiment belőle. És mindnyájan elcsodálkoztak, annyira, hogy egymás között kérdegették: Mi ez? Micsoda új tudomány ez, hogy hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek is, és engedelmeskednek neki? És azonnal elment az ő híre Galilea egész környékére. És a zsinagógából kimentén, Simon és András házához mentek Jakabbal és Jánossal együtt. A Simon napa pedig hideglelésben feküdt, és szóltak neki felőle. És ő odament, fölemelte, megfogva a kezét, s elhagyta a hideglelés azonnal, és szolgált nekik. Estefelé pedig, amikor leszállt a nap, mind ő hozzá vitték a betegeket és az ördögösöket, és az egész város odagyűlt az ajtó elé. És meggyógyított sokakat, akik különféle betegségeken sínylődtek, és sok ördögöt kiűzött, és nem hagyta szólni az ördögöket, mivelhogy őt ismerték. Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén kiment, elment egy puszta helyre, és ott imádkozott.” (Mk 1,21–35)
- „Szombatnapon a vetések közt ment át, és a tanítványai mentükben a kalászatokat kezdték szagztatni. Ekkor a farizeusok mondták neki: Ímé, miért művelik azt szombatnapon, amit nem szabad? Ő pedig mondta nekik: Soha sem

olvastátok, mit művelt Dávid, amikor megszűkült és megéhezett a társaival együtt? Mi módon ment be Isten házába az Abiátár főpap idejében, és ette meg a szent kenyeret – amelyeket nem szabad megenni, csak a papoknak –, és adott a társainak is? És mondta nekik: A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért. Annakokáért az embernek Fia a szombatnak is ura.” (Mk 2,23–28)

- „Ismét bement a zsinagógába, és volt ott egy megszáradt kezű ember. És lesték őt, hogy meggyógyítja-e szombatnapon, hogy vádolhassák őt. Akkor mondta a megszáradt kezű embernek: Állj elő a középre! Azoknak pedig mondta: Szabad-e szombatnapon jót vagy rosszat tenni? Lelket menteni, vagy kioltani? De azok hallgattak. Ő pedig elnézvén őket haraggal, bánkódva szívük keménysége miatt, mondta az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! És kinyújtotta, s meggyógyult a keze, éppé lett, mint a másik. Akkor a farizeusok kimentén, a Heródes-pártiakkal mindjárt tanácsot tartottak ellene, hogy elveszítsék őt.” (Mk 3,1–6)

.....
.....
.....
.....
.....

Keressünk még igéket a Bibliában! Mondjuk el személyes tapasztalatunkat a szombatünneplésünk örömeiről! Gondolkodjunk, hogyan tehetjük a fiatalok, gyermekek számára örömtelivé a szombatot? Péntek este feküdjünk le időben, hogy szombat reggel korán felkelhessünk. A csendes, nyugodt beszéd és légkör, a természet szépsége, a közös séta, a közös étkezések, éneklés, zene, a családlátogatás és beteglátogatás, a bibliai történetek átgondolása mind a szombat örömeihez tartoznak.

Vigyázzunk, ne legyünk szigorúan törvényeskedők, mint a farizeusok, de könnyelműen se viszonyuljunk az Isten számára elkülönített szent naphoz. Szívünket töltsse be hála, dicsőítsük Istenünket, tanuljunk tőle alázatos szívvel. Keressük, kérdezzük Istent: mit üzen ma nekem?

„Amikor Jézus azzal a kérdéssel fordult a farizeusokhoz, hogy szabad-e szombatnapon jót vagy gonoszt cselekedni, életet menteni vagy kioltani, saját gonosz szándékaikkal szembesítette őket. Keserű gyűlölettel az életére törtek, míg Jézus életet mentett, örömet szerzett sokaknak. Jobb-e tehát szombaton ölni – amint titokban tervezték –, mint a beteget meggyógyítani, ahogyan Ő tette? Tisztességesebb dolog a szívben gyilkolni Isten szent napján, mint minden embert úgy szeretni, hogy ez az irgalmasság cselekedeteiben jusson kifejezésre?

A bénult kéz meggyógyításával Jézus elítélte a vallási vezetők szokásait, és úgy állította az emberek elé a negyedik parancsolatot, ahogyan Isten annak idején adta. »Szabad szombatnapon jót cselekedni« – jelentette ki (Mt 12,12). (...) Így szól az Úr: »Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, (...) akkor gyönyörűséged lesz az Úrban.« (Ésa 58,14–15)

Mindazoknak, akik a szombatot Krisztus teremtő és megváltó hatalmának jeleként fogadják el, örömük lesz benne. Krisztust látják általa, Őbenne gyönyörködnek. A szombat rávilágít a teremtés művére mint Isten hatalmas, megváltó erejének bizonyítékára. Az elvesztett édeni békére emlékeztet, és az Üdvözítő által helyreállított békéről beszél. S a természetben minden Megváltónk hívását ismétli: »Jöjjetek énhozzám!« (Ellen G. White: *Jézus élete*, 234., 236. o.)

5 Mi a jelentősége Isten népe számára Mt 24,20 és Ezék 20,12 versének? Hogyan tudunk megállni a végső próbában, amikor a szombat megtartása ellenszenves lesz az állam és az egyházak szemében? Miért fontos tehát a valódi, megalkuvás nélküli szombatünneplés?

- „Imádkozzatok pedig, hogy futásotok ne télen legyen, se szombatnapon.” (Mt 24,20)
- „Adtam nékik szombatjaimat is, hogy legyenek jegyül köztem és öközöttük, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ezék 20,12)
- „Akkor felelt egy a vének közül, és mondta nékem: Ezek, akik fehér ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek? És mondtam néki: Uram, te tudod. És mondta nékem: Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, s megmosták ruháikat és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében. Ezért vannak Isten királyiszéke előtt, s szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában, és aki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettük. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhozhatnak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség. Mert a Bárány, aki a királyiszék közepette van, legelteti őket, és a vizek élő forrásaira viszi őket, és eltöröl Isten a szemeikről minden könnyet. (...) Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét!” (Jel 7,13–17; 14,12)
- „Aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog.” (Mt 24,13)

.....
.....
.....

Az ellenség mindent megtesz, hogy ne éljünk Isten áldásával. Kipróbált, erős hitre és Isten iránti mély elkötelezettségre

és szeretetre van szükségünk, hogy mindvégig éberek, vigyázók tudjunk lenni. Irányítónk és vezetőnk Isten prófétái beszéde és a Szentlélek kell hogy legyen. Ha ma hűségre törekszünk, akkor Isten „a Jordán hullámai” között is meg fog őrizni bennünket (Jer 12,5).

„Amikor a szombat reformja nagyobb méreteket ölt, csaknem az egész világ meg fogja tagadni Isten törvényét, hogy elhárítsa a negyedik parancsolat követelményeit. A vallási vezetők tanításai hitetlenséghez, spiritizmushoz és Isten szent törvényének semmibe vételéhez vezetnek. (...) Azt állítják, hogy a rohamosan terjedő romlottság jórészt az úgynevezett keresztény szombat megszenteltségtelemtelenítésének tulajdonítható, és hogy a vasárnap megtartásának kikényszerítésével nagymértékben javulna a társadalom erkölcsi állapota.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 522. o.)

„A szombat lesz a nagy próbakő. A szombat jelzi a hűségesek és igazak, illetve a hűtlenek és a törvényszegők közötti határvonalat. (...) A szombat az élő Isten pecsétje. (...) A világ szövetségben áll a hitvalló keresztény egyházakkal Isten törvényének érvénytelenítésében. Miközben félredobják és lábbal tapossák Isten törvényét, Isten minden hűséges gyermeke imát küld fel a mennybe: »Ideje, hogy az Úr cselekedjék, megrontották a te törvényedet.« (Zsolt 119,126)” (*Szemelvények Ellen G. White írásából*, III., 387–388. o.)

6 Hogyan tekintsünk erre az időre? Mit ígér Isten a hűségeseknek?

- „Nem félelemnek lelkét adta nekünk Isten, hanem erőnek, szeretetnek és józanságnak lelkét. Ne szégyelld hát a mi

Urunk bizonyágtételét, se engem, az ő foglyát, hanem együtt szenvedj az evangéliumért Isten hatalmas szerint.” (2Tim 1,7–8)

- „Így szól az Úr: Őrizzétek meg a jogosságot, és cselekedjétek igazságot, mert közel van szabadításom, hogy eljőjön, és igazságom, hogy megjelenjék. Boldog ember, aki ezt cselekszi, és az ember fia, aki ahhoz ragaszkodik! Aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és megőrzi kezét, hogy semmi gonoszt ne tegyen. (...) Mert így szól az Úr a herélteknek: Akik megőrzik szombatjaimat és szeretik azt, amiben gyönyörködöm, és ragaszkodnak az én szövetségemhez: adok nékik házamban és falaimon belül helyet, és oly nevet, amely jobb, mint a fiakban és lányokban élő név, örök nevet adok nékik, amely soha el nemvész. És az idegeneket, akik az Úrhoz adák magukat, hogy néki szolgáljanak és szeressék az Úr nevét, hogy őnéki szolgálói legyenek, mindenkit, aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és a szövetségemhez ragaszkodókat: szent hegyemre viszem föl őket, és megvidámítom őket imádságom házában, egészen égő és véres áldozataik kedvesek lesznek oltáromon, mert házam imádság házának hívatik minden nép számára! Így szól az Úr Isten, aki összegyűjti Izrael elszéledt fiait: Még gyűjtök őhöz, az ő egybegyűjtötteihez!” (Ésa 56,1–2. 4–8)
- „Mint az új egek és az új föld, amelyeket én teremtek, megállnak előttem, szól az Úr, azonképpen megáll a ti magvatok és nevetek. És lesz, hogy hónapról hónapra és szombatról szombatra eljő minden test engem imádni – szól az Úr.” (Ésa 66,22–23)

Keressünk még ígéket!

Halál, feltámadás

„Vajon az Úr elfelejti-e népét e nehéz órában? Elfelejtette-e Isten a hűséges Noét, amikor ítéletével sújtotta az özönvíz előtti világot? Elfelejtette-e Lótót, amikor tűz szállt alá az égből, hogy megeméssze a síkság városait? Elfelejtette-e Józsefet, akit Egyiptom bálványimádó népe vett körül? Elfelejtette-e Illést, amikor Jézabel megesküdött, hogy a Baál-próféták sorsára juttatja? Elfeledkezett-e a tömlöcbe zárt Jeremiásról? Elfeledkezett-e a három héber ifjúról a tüzes kemencében, vagy az oroszlánok vermébe vetett Dánielről? »Szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr! Hát elfeledkezhetsz-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én terólad el nem feledkezem. Ímé, az én markaimba metszettek fel téged.« (Ésa 49,14–16) Ezt mondja a Seregek Ura: »Aki titeket bánt, az Ő szemefényét bántja.« (Zak 2,8)» (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 557. o.)

Ha megvalósulhat életünkben Isten terve a szombatünnepeléssel, akkor hitünk folyamatosan növekszik és megerősödik. Ha a kis próbában megállunk és kitartunk, ha Isten megszentelő munkájával összhangban leszünk, és Jézus igazaknak nyilváníthat minket főpapi szolgálatában, akkor elnyerhetjük Isten oltalmát. Részesei leszünk az elpecsételésnek és a Szentlélek kiárasztásának.

ELOLVASÁSRA AJÁNLOTT:

5Móz 5., 6., 8. fejezet; Ésa 58. fejezet; *Szemelvények Ellen G. White írásából*, III. kötet, 230–238., 350–367. o.

*E heti adományunk a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

1 Hogyan viszonyult Jézus a halálhoz és az elhunytak hozzátartozóihoz?

- „Mondta néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, élni fog.” (Jn 11,25)
- „És látván őt az Úr, megkönyörült rajta, és mondta néki: Ne sírj.” (Lk 7,13)
- „Jézus pedig, amint hallotta a beszédet, amit mondtak, azonnal mondta a zsinagóga fejének: Ne félj, csak higgy.” (Mk 5,36)

Jézus mély együttérzést tanúsított a gyászoló családtagok iránt. „Ment a Nain nevű városba, és sok tanítványa ment vele, és nagy sokaság. Amikor pedig a város kapujához közelített, ímé egy halottat hoztak ki, egyetlenegy fiát az anyjának, és az özvegy asszony volt, és a városból nagy sokaság volt ővele. És látván őt az Úr, megkönyörült rajta, és mondta néki: Ne sírj.” (Lk 7,11–13) A zsinagóga vezetőjének – amikor közölték vele leánya halálhírét – bátorító szavakat mondott: „Ne

félj, csak higgy!” (Mk 5,36) Sírt Lázár sírjánál, és így szólt Mártához: „En vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbenem, ha meghal is, élni fog. És aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?” (Jn 11,35. 25–26) Jézus a halál ura volt, és ma is az, mert győzött felette. Feltámadásával azt hirdette a világnak, hogy nála vannak a sírnak és a halálnak a kulcsai.

2 Mi történik a halálban az emberrel? Halhatatlan-e az emberi lélek?

- „Az emberek fiainak vége hasonló az oktalan állat végéhez, és egyenlő végük van azoknak, amint meghal egyik, úgy meghal a másik is, és ugyanazon egy lélek van mindenkiben, és az embernek nagyobb méltósága nincs az oktalan állatoknál, mert minden hiábavalóság. (...) Mert az élők tudják, hogy meghalnak, de a halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmuk nincs többé, mivelhogyan emlékeztük elfelejtetett. Mind szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedezésük immár elveszett, és többé semmi részük nincs semmi dologban, amely a nap alatt történik.” (Préd 3,19; 9,7–8)
- „Ezeket mondta, és ezután mondta nekik: Lázár, a mi barátunk elaludt, de elmegyek, hogy felköltsem őt.” (Jn 11,11)
- „Sírtak pedig mindnyájan, és gyászolták azt, ő pedig mondta: Ne sírjatok, nem halt meg, hanem aluszik.” (Lk 8,52)

„Különös bátorságra van szükség ahhoz, hogy a léleknek halhatatlanságot tulajdonítsunk, amikor Isten szava kifejezetten és minden kivétel nélkül azt hangsúlyozza, hogy egyedül az Úr rendelkezik azzal. Valahányszor, ahol a Biblia a *lélek* vagy *elme-szellem* szavakat használja, sohasem áll mellette valami, ami halhatatlanságra vagy egy testtől független dolog létezésére engedne következtetni. Ehhez még egy felettébb meglepő tény is csatlakozik: a héber és a görög szavak, amelyeket *lélek* vagy *elme-szellem-értelem* szóval fordítanak, 1700-szor fordulnak elő a Bibliában, de egyetlenegyszer sincs melléjük a *halhatatlan* vagy *megsemmisíthetetlen* szó. A következtetés egyértelmű: sem a léleknek, sem az emberi értelemnek (szellemnek) nincs halhatatlansága.” (Tobler Gusztáv: *Nincs többé halál!*, 81–82. o.)

A Biblia szerint az emberi élet a halállal az öntudatlan létezés, az „alvás” állapotába kerül. Nem kell félnünk tehát elhunyt szeretteink, hozzátartozóink sorsától! Mindenki „alszik” halála után. Ahogy megszűnt a szív működés, a lelki tevékenységek is leállnak: „Mert az élők tudják, hogy meghalnak, de a halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmuk nincs többé, mivelhogyan emlékeztük elfelejtetett. Mind szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedezésük immár elveszett, és többé semmi részük nincs semmi dologban, amely a nap alatt történik.” (Préd 9,2–8) Elhunyt szeretteinket a legjobb kezekben tudhatjuk, hiszen Jézus Krisztus mindenkiért feláldozta életét. Az ő ítélete mindenki számára méltányos lesz. Ha úgy érezzük, mi szerettük legjobban meghalt szüleinket, testvéreinket, barátunkat, jusson eszünkbe: Jézus az isteni életét adta értük, jobban szerette őket, mint mi, emberek együttesen. Aki életét adta értük, mindenki másnál jobban akarja, hogy élhessenek!

OLVASÁSRA AJÁNLOTT: Vankó Zsuzsa: *A boldogság törvénye. Bibliai etika és antropológia*, 93., 77–78. o.

3 Milyen veszélyt rejt magában a lélek halhatatlanságának tanítása, amely a Biblia szemléletmódjával ellentétes? Kit hajlamos az ember tisztelni és imádni Krisztus helyett?

- „Nincsen senkiben másban üdvösség, mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” (Ap csel 4,12)
 - „Egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.” (1Tim 2,5)
 - „Amikor pedig ezeket hallották és haraggal megteltek, így kiáltottak: Nagy az efézusi Diána!” (Ap csel 19,28)
-
-
-

Egyedül Istennek, így Krisztusnak van önmagában halhatatlan élete (Jn 5,26), egyetlen más teremtmény sem halhatatlan a teremtésétől fogva. Csak a Teremtő ereje ad növénynek, állatnak, embernek életet. Mindegyik porból való (Préd 3,29), és porrá lesz ismét. A bűneset után így szólt Isten Ádámmal: „Visszatérsz a földbe, mert abból vétettél, mert por vagy te, s ismét porrá leszel.” (1Móz 3,19) „Te” – vagyis az egész lényed, egész valód, mindened.

„Az európai hagyománytörténetben kiváltképpen két gondolatkör hatására alakult ki a halál utáni élet eszméje. Az egyik a lélek halhatatlanságának görög fogalma, a másik a holtak feltámadásának bibliai hite. (...) Az a felfogás, hogy az ember egy része változatlanul vészeli át a halál pusztító erejét, nehezen fogadható el, mivel nem csupán a test hal meg, a halál az egész embert érinti. Aki azt vallja, hogy az elmúlás után a pusztá lélek tovább él Istennél, nem veszi elég komolyan sem a halált, sem a halálon aratott isteni győzelmet. (...)

A Biblia szerint az emberi személy – jelenlegi bukott állapotában – teljességgel a halál hatalmába kerül.” (Nyíri Tamás: *Az ember a világban*, 82., 87. o., Remény vagy halál c. fejelet)

4 Hogyan támadt fel Krisztus? Milyen örömhírt jelent ez számunkra?

- „A szombat végén pedig, a hét első napjára virradólag, kiment Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. És íme, nagy földindulás lett, mert az Úr angyala leszállva a mennyből és odamenve elhengerítette a követ a sír szájáról, és ráült. A tekintete pedig olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. Az őrizők pedig tőle való féltükben megrettentek, és olyanokká lettek, mint a holtak. Az angyal pedig megszólalván, mondta az asszonyoknak: Ti ne féljetek, mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keressétek. Nincsen itt, mert feltámadott, amint megmondotta. Gyertek, lássátok a helyet, ahol fekvő az Úr. És menjetek gyorsan, és mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadott a halálból, és ímé előttek megy Galileába, ott meglátjátok őt, ímé megmondtam nektek. És gyorsan eltávozván a sírtől, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megmondják a tanítványainak. Amikor pedig mentek, hogy megmondják a tanítványainak, ímé szembejött velük Jézus, mondván: Legyetek üdvözölve! Azok pedig hozzá járulván, megragadák a lábait, és leborultak előtte. Akkor mondta nekik Jézus: Ne féljetek, menjetek el, mondjátok meg az én atyámfiainak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátják engem.” (Mt 28,1–10)
-
-

„József feltört sírboltja felett Krisztus győzedelmesen jelentette ki: »Én vagyok a feltámadás és az élet.« (Jn 11,25) Ezeket a szavakat csak egy Istenség mondhatta el. Minden teremtett lény Isten akaratából és hatalmából él. Mindnyájan függő viszonyban levő elfogadói az Istentől való életnek. A legmagasabb rangú szeráftól a legalázatosabb lelkes lényig mindenki az életnek ebből a forrásából töltődik meg élettel. Csak aki Istennel egy, az mondhatja el: van hatalmam, hogy letegyem az életemet, és van hatalmam, hogy ismét felvegyem azt. Istenségében Krisztusnak megvolt a hatalma arra, hogy széttörje a halál bilincseit. (...)

A hívő emberek számára Krisztus a feltámadás és az élet. Üdvözítőnkél Isten helyreállította azt az életet, amely a bűn által elveszett. Mivel az életet önmagában hordozza, azért meg tudja eleveníteni azokat, akiket akar. Isten felruházta őt a halhatatlanság adásának a jogával. Azt az életet, amelyet letett ember voltában, ismét felveszi és az emberiségnek adja. »Én azért jöttem – mondta –, hogy életük legyen és bővelkedjenek.« (Jn 10,10) »Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.« (Jn 4,14) »Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.« (Jn 6,54).» (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Feltámadott az Úr” c. fejt.)

5 Mit hirdet a világnak Krisztus feltámadása?

- „Tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. És miután ezt a bőroimet megrágják, nem e testben látom meg Istent.” (Jób 19,25–26)

- „Sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felsejkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra. (...) Te pedig menj el a vég felé, és majd nyugszol, és felkelsz a te sorsodra a napok végén.” (Dn 12,2. 13)

A halál megsemmisítő tényén túlmutat a Biblia. „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban – írja Pál apostol –, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lett azoknak, akik elaludtak.” (1Kor 15,19–20) A Biblia egyik leghatalmasabb üzenete, hogy Jézus Krisztus maradéktalanul kiegyenlítette a bűn „árát”, teremtményeiért elszenvedte a kárhozat halálát, és megváltotta az embert. A mennyei Atya hatalma, igazsága és szeretete nyilvánult meg egyszülött Fia feltámasztásában. *Igazsága* – mert Jézus egyetlen személyes bűnt sem követett el, tehát jogos volt a halottak közül feltámasztania. *Hatalma* – mert csak Ő tud életet adni, aki maga az Élet. És *szeretete* – mert Krisztusnak az emberiség iránti önfeláldozó szeretetére – amely a leghatalmasabb az egész világmindenségben (Fil 2,8–11) – szeretetével válaszolt! Annak, aki őszintén vágyakozik vétkeiktől szabadulni, és igényli ezt a megváltást – Krisztus megnyerte számára az örök életet! Ő „a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért” (Rm 4,25).

Jézus feltámadása egyrészt a teljes bűnbocsánat meghirdetése az embereknek, és felmentő ítélet a „bűn zsoldja a halál” törvénye alól, másrészt előképe a megigazultak feltámadásának (Eféz 2,5–7; 1Thess 4,14. 16–17).

Az Istenben bízó emberek régi és mély meggyőződése a feltámadás reménye. Jób időszámításunk előtt két évezreddel már tudott a Megváltóról, a feltámadásról, sőt az elváltozásról is. Ezt írja: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. És miután ezt a bőromet megrágnák, nem e testben látom meg Istent.” (Jób 19,25–26) Dániel prófétához pedig így szólt az Úr élete végén: „Te pedig menj el a vég felé, és majd nyugszol, és felkelsz a te sorsodra a napok végén. (...) És sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felszerkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra.” (Dn 12,13. 2)

6 Hogyan lehetséges a feltámadás? Elgondolható-e kézzelfogható tapasztalatok híján az újjáteremtés csodája?

■ **„Ha azért Krisztusról hirdettetik, hogy a halottak közül feltámadott, mi módon mondják némelyek köztetek, hogy nincsen halottak feltámadása?” (1Kor 15,12–58)**

.....

.....

.....

A természet segít a válaszadásban. Pál apostol a mag példájával szemlélteti a feltámadás titkát. Tapasztalatunk szerint egy kis magban ott rejtőzik a jövő nagy fája. Ha az alig látható parány megőrzi az egész fa összes sajátosságát, és tévedhetetlen pontossággal az lesz, ami volt „neme szerint”, akkor Isten, aki mindenható és mindentudó, miért ne tudná magasabb szinten az emberrel ugyanezt megtenni? (1Kor 15,39–43)

Amint kétféle az ítélet, úgy kétféle lesz a feltámadás is. Az üdvözülők és elkárhozók más-más időben való feltámadásáról

ír a Biblia (lásd Jel 20. fejezetét!). Jézus ezt mondta: „Ne csodálkozzatok ezen: mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a koporsóban vannak, meghallják az ő szavát, és kijönnek, akik a jót cselekedték, az élet feltámadására, akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.” (Jn 5,28–29)

„Mi nehezebb: megszületni vagy feltámadni; az, hogy ami sohasem volt, legyen, vagy hogy továbbra is legyen, aki egyszer már volt? Nehezebb-e vajon életre születni, mint az életbe visszatérni? A megszokás miatt az egyiket könnyűnek, a megszokás hiánya miatt a másikat lehetetlennek tartjuk.” (Blaise Pascal: *Gondolatok*, 222. töredék)

Az e heti adomány a gyermekosztályt támogatja.

– Gyermektanítási kiadványok készítésére és a nyári táborok gyermekfoglalkoztatására szánt adomány.

Jézus második eljövetele

1 Mi az alapja annak a keresztény meggyőződésnek, hogy Jézus másodszor is eljön a Földre?

- „Ne nyugtalankodjék a szívetek, higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok lakóhely van, ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsék néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (Jn 14,1–3)
- „És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.” (Mt 24,30, vö. Jel 1,7; Júd 1,14; Jel 22,12)

Földi szolgálata során Jézus maga beszélt második eljöveteléről. Az ismert próféciákra irányította az emberek figyelmét, és új, részletesebb kijelentéseket tett a visszajöveteléről. Az Újszövetségben több száz kijelentést találunk erről. Tudta, hogy miután földi küldetését elvégzi, maroknyi követőire még nagy fel-

adat vár: el kell vinniük az evangéliumot emberek millióihoz, akik mit sem tudnak a Megváltóról, s nem lehettek szemtanúi az Ő első adventjének. Arról is beszélt, milyen komolyan kell még munkálkodnia az emberért a mennyben, közbenjáróként és bíróként. Ez az örökkévaló evangélium egyik központi üzenete.

„Jézus Krisztus eljövetelének hirdetése jó hír kellene hogy legyen, éppen úgy, mint amikor a betlehemi pásztoroknak jó hírt mondtak az angyalok. Akik szeretik az Üdvözítőt, örömmel fogadják az Isten Igéjén alapuló kijelentést: akiben van az örök élet reménysége, újra eljön, ám nem megvetett, meggyalázott és elutasított személyként, mint első eljövetelekor, hanem hatalommal és dicsőséggel, hogy üdvösséget hozzon népének.

Az evangéliumnak győzelemről győzelemre kell előrehaladnia, terjednie. A magasztos ország a magasságos Isten szentjeinek adatik, és ők uralkodnak ott, örökké.” (Ellen G. White: *Sons and Daughters of God*, 366. o.)

„Az egyik legünnepélyesebb bibliai kijelentés Jézus Krisztus második eljöveteléről szól, és a megváltás munkájának befejezéseként fog bekövetkezni. Isten vándor népe, amely olyan hosszú ideje zarándokol »a halál árnyékának völgyében«, értékes és örömteli ígéretet kapott a visszajövetelről, amikor majd eljön az, aki a »feltámadás és az élet«, hogy magához vegye száműzött gyermekeit. Jézus második eljövetele a Szentírás központi gondolata.” (Ellen G. White: *Maranatha*, 13. o.)

2 Milyen események fogják jelezni Jézus közvetlen visszajövetelét?

- **Mt 24. fejezete**

pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnek. Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben.” (2Pt 3,9–11)

Gyűjtsük össze vázlatosan, pontokba szedve az ismereteinket!

Sátán jól tudja, hogy a jó és a rossz közötti küzdelem a végéhez közeledik, ezért a hazugság minden fegyverét felsorakoztatja, hogy „ha lehet, elhitesse még a választottakat is”: hamis próféták, hamis krisztusok, hamis ébredések. Az emberi önzés hihetetlen méreteket ölt, és a nyomorúság elviselhetlenné válik. Ilyen körülmények között hangzik fel utoljára az örökkévaló evangélium, „és akkor jön el a vég”.

3 Mitől függ ezeknek az eseményeknek a beteljesedése? Miért nem lehet mindezt „órához vagy naphoz” kötni?

- „Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni.” (Mt 24,12–13)
- „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják, hanem hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elvessenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. Az Úr napja pedig úgy jön majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az emberek roppogva elmúlnak, az elemek

Jézus egy lelki ország létrejöttéről beszélt – „Isten országa tibennetek van” –, ezért a küzdelem az ember lelkében és az ember lelkéért folyik. A szívbeli változásokat nem lehet időmeghatározásokkal szabályozni. Ezért Jézus az Ő visszajövetelét nem egy időponthoz, hanem a szívekben végbement minőségi változáshoz köti. Egyedül Ő tudja, hol van az a pont, amikor már nincs értelme tovább várakozni (lásd Szodoma és Gomora esetét).

„Krisztus eljövételének pontos ideje nem lett kinyilatkoztatva. Az Üdvözítő azt mondta tanítványainak, hogy nem mondhatja el eljövételének óráját. Ellenben megemléített néhány eseményt, amelyből arra következtethetünk, hogy eljövelele közel van. (...)”

A jelek a Napban, Holdban és csillagokban már teljesedtek. Azóta megsokasodtak a földrengések, orkánok, szökőárok, betegségek és éhségek. Egymást követik a legszörnyűbb tűz és víz általi pusztítások. A hetente bekövetkező katasztrófák figyelmeztetnek, hogy közel a vég, és hogy valami nagy esemény van készülőben.

A próbaidő nem lesz meghosszabbítva. Most Isten visszavonja karját a Földről, mellyel még féken tartotta az elemeket. Hosszú időn keresztül beszélt az emberekhez Szentlelke által, ám nem hallgattak hívására. Most pedig

népéhez és a világhoz szól ítélete által. Az ítélet ideje kegyelmi idő azok számára, akiknek még nem volt alkalmuk megismerni az igazságot. Az Úr szelídséggel tekint rájuk. Szívét megindítja az irgalom – keze még felkínálja az üdvösséget. Nagyszámú embercsoport nyer még befogadást a menedéket nyújtó akolba. Ők azok, akik a vég idején hallják meg először az igazságot.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1906. november 22.)

4 Milyen minőségi változásra vár Isten?

- „Nem e világból valók, amint én sem e világból vagyok.” (Jn 17,16)
- „Megkérdeztetvén pedig a farizeusoktól, mikor jön el Isten országa, felelt nékik és mondta: Isten országa nem szemmel láthatólag jön el. Sem azt nem mondják: Íme itt, vagy: Íme amott van – mert íme, Isten országa tibennetek van.” (Lk 17,20–21)

Érdemes mélyebben átgondolni Jézus hasonlatait. Hogyan válhat valaki idegenné abban az országban, ahol megszületett? Például egyszer csak tudomására jut, hogy van egy testvére egy távoli országban, és az ő rokonsága alapján más néphez tartozik valójában. Utánajár és költözni készül. Meglátszik-e rajta, hogy ezt komolyan gondolja és sürgős neki? Elárulja ezt a beszéde, elkezd új nyelvet tanulni, csomagolni, eladni a főleges dolgait. Akár állampolgárságot is vált, és ettől kezdve

más törvényekhez szabja az életét. Mindezeknek pedig nagyon örül. Meglátszik-e az emberen, ha ez a szándéka nem komoly? A cselekedetei elárulják.

„Isten nem akarja, hogy népe elveszen – ez az oka a hosszú várakozásnak. Mégis, a hűségeseknek a reggel érkezése, a hűtleneknek pedig az éjjel beköszönte már közvetlenül előttük áll. Isten népe az éber várakozással és virrasztással bizonyíthatja rendkívüli jellemét és elszakadását a világtól. Türelmes várakozásunkkal bizonyítjuk, hogy valóban idegenek és vándorok vagyunk a Földön. A világ szerelmesei és a Krisztust szerető emberek között oly szembeszökő a különbség, hogy lehetetlen nem észrevenni. Egyrészt a világiak halálosan komolyan veszik a világi kincsek megszerzését, Isten népe viszont nem szabja magát a világhoz, hanem éber virrasztással bizonyítja, hogy megváltozott. Nem ez a Föld a végső otthonunk, hanem jobb, mennyei hazát várunk.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II., 193–196. o.)

5 Milyen nehézségekkel, küzdelmekkel számoljanak azok, akik „szentül és igazán szeretnének élni ezen a világon”?

- „Örüljete, egek, és akik lakoztok azokban! Jaj a föld és a tenger lakosainak, mert leszállt az ördög hozzátok, nagy haraggal teljes, mint aki tudja, hogy kevés ideje van.” (Jel 12,12)
- „De mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak. A gonosz emberek pedig és az ámitók növekednek a rosszaságban, eltévelyítvén és eltévelyedvén. De te maradj meg azokban, amiket tanultál és amik reád bíztak, tudván, kitől tanultad.” (2Tim 3,12–14)

.....
.....
.....

„A válság fokozatosan bontakozik ki. A Nap ragyog, és az eget még mindig Isten dicsőségét hirdetik. Az emberek esznek és isznak, plántálnak és építenek, házasodnak, a kereskedők még mindig vesznek és eladnak. Sokan küzdenek a magasabb pozíciókért. Az élvezeteket kedvelők özönlenek a színházakba, lóversenyekre, szerencsejátékokat üznek. A szórakozás uralkodik minden fölött, ám a nyomorúság ideje gyorsan közeleg, és közel van az idő, amikor mindenki sorsa örökre eldőlt. Sátán látja, hogy nem sok ideje maradt. Minden ügynökét elküldi, hogy becsapják az embereket, lefoglalják és lenyűgözzék őket, míg lejár a próbaidő, és az irgalom ajtaja örökre bezárul.”
(Ellen G. White, *The Southern Watchman*, 1905. október 3.)

„A keresztény embernek nem kell megküzdenie a jogaiért. Isten tartja számon azokat, akik semmibe veszik ezeket a jogokat. »Enyém a bosszúállás, én megfizetek.« (Rm 12,19) A nehézségek mind fel vannak jegyezve, s az Úr mindenkinek azt mondja: Ő szolgáltat igazságot, Ő ítél meg minden egyes cselekedetet.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, III., 300. o.)

6 Mit tehetek azért, hogy Jézus mielőbb visszatérhessen?

- „Amikor imádkoztok, ezt mondjátok: **Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te**

országod. Legyen meg a te akaratod, miképpen a mennyben, azonképpen e földön is. (...) Ha azért ti gonosz létekre tudtok a fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, akik tőle kérik.” (Lk 11,2. 13)

- „Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét!” (Jel 14,12)
-
.....
.....

Jézus felszólít minket, hogy bátran és hittel kérjünk. Kérjünk Szentlelket, aki által megszentelhetjük az Ő nevét, és készséggel építhetjük Isten országát. „Legyetek készen, vigyázzatok és imádkozzatok! Menjetek el széles e világra! Legyetek az én tanúim!”

„Minden kereszténynek meg kell küzdenie azért, hogy az igazság elveinek elfogadásán túl gyakorolni is tudja azokat. (...) Akiket az igazság ellenségei tüzes támadásokkal vesznek körül, és akik mégis úgy viselik magukat, mint ahogy Jézus tette a megpróbáltatás óráiban, azok bizonyágtétele megvidámítja a hallgatók szívét. Ők Krisztus igazi bizonyosságai.

Nem mindig vagyunk tudatában a jó példa erejének. Életünk során sok emberrel kerülünk kapcsolatba. Tévlegőkkel és sok tekintetben rossz úton járókkal találkozunk, akik hirtelenek, haragosak, indulatosak és parancsolgatók lehetnek. Legyünk türelmesek, előzékenyek, kedvesek. (...) Mindannyiunknak próbákkal és nehézségekkel kell szembenéznünk, hiszen súlyos gondokkal terhelt, aggodalmakkal és csalódásokkal teli világban élünk.

(...) Mindezt Krisztus lelkületével kell kezelnünk. Kegyelem által felülkerekedhetünk a körülményeinken, s a mindennapi élet veszélyei és aggodalmai közepette megőrizhetjük lelki nyugalmunkat és békességünket. Így mutathatjuk be Krisztust a világnak.” (Ellen G. White: *Our High Calling*, 68. o.)

„Krisztus nagy dicsőséggel érkezik a felhőkön. Fényes angyalsereg kíséri. Jön, hogy feltámassza a halottakat, s az élő szenteket elváltottassa. Jön, hogy magához vegye azokat, akik szerették Őt és megtartották parancsolatait. Nem feledkezett meg ígéretéről, és híveit sem felejtette el. Újra egyesülnek a családok. Amikor elhunyt szeretteinkre emlékezünk, gondoljunk arra a reggelre, amikor Isten trombitája felharsan, s amikor »a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk« (1Kor 15,52). Még egy kevés idő, és meglátjuk a Királyt teljes szépségében, aki bennünket »az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, nagy örömmel« (Júd 24). Ezért mondta Jézus, amikor bemutatta eljövételének jeleit: »Amikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek föl a fejeteket, mert elközelget a ti váltságotok.« (Lk 21,28)” (Ellen G. White, *The Southern Watchman*, 1905. október 3.)

Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja. – A Biblia-táborok fenntartására és fejlesztésére szánt adomány.

IGÉK MINDEN NAPRA

Július

1. kedd	2Kor 4,17–18	
2. szerda	2Móz 14,13–15	
3. csütörtök	Hab 2,4	
4. péntek	Józs 1,9	Napnyugta: 20.44
5. szombat	Zsolt 81,9. 12–14	
6. vasárnap	4Móz 23,19–21	
7. hétfő	Zsolt 18,22–24	
8. kedd	Fil 4,8	
9. szerda	5Móz 11,18–19	
10. csütörtök	1Pt 3,8–8	
11. péntek	Józs 23,15–16	Napnyugta: 20.40
12. szombat	Jn 17,16	
13. vasárnap	1Jn 4,21	
14. hétfő	Jn 17,21	
15. kedd	Eféz 2,21–22	
16. szerda	Jn 17,4. 11	
17. csütörtök	2Kor 2,14–15	
18. péntek	1Jn 3,18	Napnyugta: 20.35
19. szombat	1Kor 13,5. 8	
20. vasárnap	Mt 7,12	
21. hétfő	Zsolt 124,2–3. 6–7	
22. kedd	Péld 8,22	
23. szerda	Jer 3,22	
24. csütörtök	Kol 2,3	
25. péntek	1Móz 49,22–24	Napnyugta: 20.28
26. szombat	Mt 5,16	
27. vasárnap	Ap csel 20,27. 33–34	
28. hétfő	Lk 1,78–79	
29. kedd	Zsid 4,15	
30. szerda	2Kor 2,7–8	
31. csütörtök	Jób 37,13. 15	

Az igék a „Felettebb tiszta a Te beszéded” című könyvből valók.

Augusztus

1. péntek	Péld 5,9. 11–14	Napnyugta: 20.19	
2. szombat	Zsolt 119,138. 140		
3. vasárnap	Péld 21,5	Napnyugta: 20.09	
4. hétfő	1Sám 16,7		
5. kedd	Zsolt 23,4		
6. szerda	Zsolt 141,5		
7. csütörtök	Ésa 45,11		
8. péntek	Zsolt 131,1–2		
9. szombat	Zsolt 44,7–9		
10. vasárnap	Gal 6,7–8		Napnyugta: 19.58
11. hétfő	2Sám 12,13		
12. kedd	Péld 30,8–9		
13. szerda	Péld 30,5		
14. csütörtök	Mk 8,36–37		
15. péntek	Józs 1,7–8		
16. szombat	Zsid 2,10		
17. vasárnap	1Pt 4,13. 15–16	Napnyugta: 19.45	
18. hétfő	1Jn 2,17		
19. kedd	Mt 18,11–12		
20. szerda	Ezék 34,2. 4. 6		
21. csütörtök	1Jn 5,1		
22. péntek	Lk 13,6–9		
23. szombat	Lk 14,16. 18. 24		
24. vasárnap	Hós 11,4	Napnyugta: 19.32	
25. hétfő	Lk 17,3–4		
26. kedd	Lk 12,15		
27. szerda	Lk 6,46		
28. csütörtök	Zsolt 107,8		
29. péntek	1Jn 2,3		
30. szombat	Mt 22,11–12		
31. vasárnap	Jak 1,27		

Szeptember

1. hétfő	Jel 2,19	Napnyugta: 19.19
2. kedd	Ésa 38,2–5	
3. szerda	Ésa 60,1–2	
4. csütörtök	Péld 2,3–5	
5. péntek	Zsolt 119,162. 167	
6. szombat	Zsolt 139,14	
7. vasárnap	Péld 3,5. 8.	Napnyugta: 19.05
8. hétfő	1Kor 9,25	
9. kedd	Préd 3,1	
10. szerda	Rm 12,2	
11. csütörtök	1Thess 4,11	
12. péntek	Ésa 28,24–26	
13. szombat	Ésa 33,6	
14. vasárnap	Mt 5,37	Napnyugta: 18.50
15. hétfő	Ap csel 5,31	
16. kedd	Zsolt 105,4	
17. szerda	Lk 3,22	
18. csütörtök	Mt 5,14–15	
19. péntek	Jn 4,48–50	
20. szombat	Mk 1,23–26	
21. vasárnap	Ésa 42,1–3	Napnyugta: 18.36
22. hétfő	Lk 5,12–13	
23. kedd	Ésa 58,13–14	
24. szerda	Mk 4,37–40	
25. csütörtök	Mt 10,32–33	
26. péntek	Mt 16,1	
27. szombat	Mt 16,15–16	
28. vasárnap	Eféz 2,20	
29. hétfő	Mk 9,23–24	
30. kedd	Mt 17,20	